VIVERE MILITARE EST

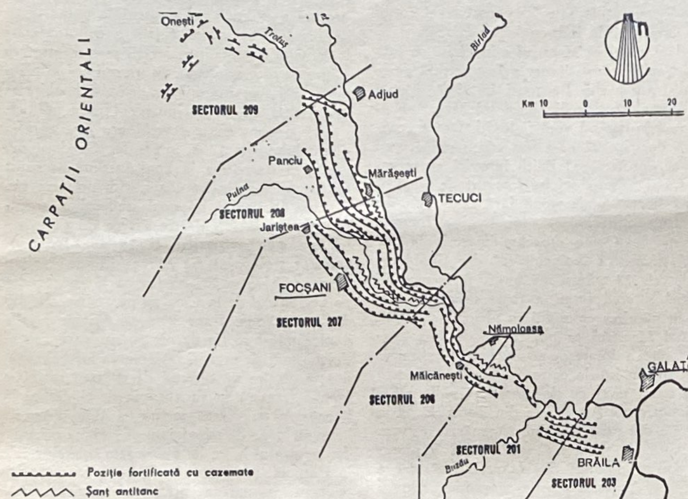
2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXVIII, Nr. 143, Iulie 1981 | Redaktion: Balduin Helmstr. 16, D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Da, se putea rezista la „Poarta Focşanilor"

Schiţa de mai sus am luat-o dintr'o lucrare apărută recent în ţară şi scrisă pe baza materialului documentar aflat în arhiva Marelui Stat Major român. Textul explicativ al acestei schiţe este cât se poate de concludent. El năruie total argumentele conspiratorilor care încearcă să justifice ticăloşia săvârşită de ei în august 1944, afirmând necontenit că nici un fel de rezistenţă nu mai era cu putinţă:

„Pregătită cu lucrări sumare în primăvara şi vara anului 1917 în scopul interzicerii pătrunderii trupelor germane şi austro-ungare în Moldova, zona fortificată Focşani-Nămoloasa-Brăila a constituit unul din elementele principale al ansamblului de fortificaţii al României, inclus în toate planurile elaborate de Marele stat major în perioada dintre cele două războaie mondiale. Această zonă fortificată se întindea pe un front de aproximativ 150 km, de la trecătoarea Oituz până către confluenţa Siretului cu Dunărea.

Încă din toamna anului 1941, în preocuparea căpeteniilor militare ale Germaniei naziste şi a guvernului antonescian a intrat şi completarea şi modernizarea aliniamentului fortificat Focşani-Nămoloasa-Brăila, a cărui destinaţie era *de a închide, la nevoie, direcţia operativ-strategică prin „Poarta Focşanilor" spre zonele sudice şi sud-vestice ale României.*

Între anii 1942—1944, sub conducerea Direcţiei superioare şi a Comandamentului geniului, prin Serviciul fortificaţiilor, au fost construite peste 1500 de cazemate de beton, cu o eşalonare corespunzătoare în adâncime, zeci de kilometri de şanţuri antitanc (mai ales acolo unde nu s-a putut folosi Siretul ca obstacol sau unde linia de cazemate era mai depărtată de râu), o intensitate mai mare a activităţii realizându-se în prima jumătate a anului 1944 cînd, alături de unităţile militare şi civili mobilizaţi pentru lucru, au fost folosiţi şi mii de premilitari evacuaţi din regiunile nordice ale Moldovei, toate aceste forţe fiind ornanizate pe şase sectoare de lucru (201, 203, 206, 207, 208 şi 209).

Zona fortificată cuprindea două poziţii, fiecare a două-trei linii de cazemate şi numeroase locaşe de tragere întărite pentru armamentul automat şi antitanc, puncte de comandă, observatoare, reţele de sîrmă ghimpată şi o vastă reţea de cîmpuri de mine.

Cazematele erau legate între ele prin şanţuri de comunicaţie şi diferite lucrări de campanie. Pentru a nu contrasta cu mediul înconjurător, cazematele au fost semănate la exterior cu păioase sau camuflate cu plase de sîrmă. Malul Siretului a fost curăţat de hăţişuri şi copaci, astfel că orice apropiere a inamicului de obstacol şi de prima linie de cazemate nu putea trece neobservată.

S-a realizat astfel un aliniament puternic care, făcînd parte din fîşia a doua defensivă a Grupului de armate „Ucraina de sud" şi completînd aliniamentul ce se rezema pe Carpaţii Meridionali, se prevedea a fi ocupat şi apărat, la nevoie, de aproximativ 10 divizii. Aceste forţe urmau să se suprapună pe cele nouă batalioane pază fortificaţii române care au ocupat zona fortificată la începutul lunii august 1944 şi care au constituit detaşamentele 106, 125şi 121 fortificaţii.

Situaţia creată pe frontul Iaşi-Chişinău în urma ofensivei forţelor sovietice a determinat comandamentul român să ordone încetarea lucrului şi evacuarea zonei fortificate . . ."

După aproape patru decenii adevărul iese la lumină, recunoscându-se de către un autor comunist, a cărui competenţă în domeniul militar se poate deduce din text, că se realizase un aliniament fortificat puternic cu obstacole şi poziţii de oprire eşalonate în adâncime, aliniament peste care nu se putea trece cu una cu două, oricât de numeroase şi oricât de bine dotate (cu ajutor american) ar fi fost forţele sovietice.

Forţarea Siretului în faţa unor poziţii atât de puternic fortificate nu era lucru uşor. Odată ajunse dincolo de râu, tancurile sovietice trebuiau să treacă prin „vaste câmpuri de mine" şi să înfrunte focul încrucişat şi dinainte calculat, infanteriştii sovietici, care urmau după tancuri, având de luat în piept una mie cinci sute de cazemate de beton. Câţi oameni ar fi pierdut Ruşii pentru cucerirea acestor cazemate?

După cum se poate constata din schiţă, *Poarta Focşanilor* era zavorîtă cu 7 linii de cazemate şi cu 3 linii de şanţuri antitanc . . .

Comandamentul român luase toate măsurile pentru o rezistenţă *de durată*. El prevăzuse şi ce divizii anume urmau să ocupe poziţiile fortificate, suprapunându-se pe cele nouă batalioane de fortificaţii. Aceste divizii, zece la număr, se aflau în interiorul ţării, nu pe frontul din Moldova, cu efective complete, bine instruite şi înzestrate cu armament corespunzator misiunii ce aveau de îndeplinit.

O rezistenţă mai îndelungată pe aliniamentul fortificat Focşani-Nămoloasa-Brăila ar fi avut probabil consecinţe politice şi militare, influenţând desfăşurarea operaţiunilor şi pe alte fronturi. Chiar Churchill este de această părere în memoriile sale.

Oricum, chiar dacă rezistenţa pe acest aliniament fortificat nu ar mai fi putut schimba soarta războiului, totuşi posibilitatea Comandamentului român să negocieze un armistiţiu real, de pe poziţii care erau ţinute cu hotărîre, nu să se plece în faţa unei capitulări fără condiţii, cum a fost acel 23 august 1944, cu tot lanţul lui de umilinţi şi de nenorociri.

Străin cu totul de treburile militare, fostul rege Mihai nu-şi putea da seama cât de importantă era pentru noi linia fortificată şi de posibilitatea ce aveam de a rezista pe această linie.

Sfătuit de curteni netrebnici, de politicieni nătângi şi de o clică de ofiţeri mişei, fostul rege Mihai a capitulat fără condiţii, a provocat prăbuşirea frontului din Moldova, trimiţând dela o zi la alta peste 130000 ostaşi români în prizonieratul sovietic din care cei mai mulţi nu s'au mai întors şi a deszăvorît Poarta Focşanilor, deschizând drum inamicului spre inima ţării şi spre inima Europei.

De aceea, Stalin i-a şi acordat cea mai înaltă decoraţie sovietică.

I. V. EMILIAN

Sunt 40 de ani de-atunci . . .

Observatorul înaintat al unei baterii din Regimentul 2 Artilerie Grea (Bucureşti: Cazarma Sf. Gheorghe) pe timpul bătăliei pentru cucerirea Odesei (sept. 1941). În primul plan, cu mâna pe lunetă: Sublocotenetul de rezervă George Cristoveanu, acum în Canada.

Pamfil Şeicaru – Conştiinţa unei epoci

Pe la 1785 un păcurar ortoman, ca cel mioritic, Niculaie din Şeica, trecea Carpaţii cu turmele sale. A poposit în preajma comunei Brădeancu din cotitura Slănicului, regiunea Buzău. Pe la 1800 se născu moştenitorul Petre Şeicaru al cărui fiu e semnalat preot la 1830 şi apoi protopop la Tăbărăşti, unde îl odrăsli pe Haralambie Şeicaru prin 1860—65. Acesta urmă seminarul dar, se vede, setos de progres, intră la Căile Ferate abea înfiinţate.

La 19 aprilie 1894 se năştea din întâmplare la Bucureşti Pamfil, feciorul lui Haralambie.

În trei generaţii, bâta s'a schimbat în condei iar ciubărul în călimară. Dar Niculaie din Şeica văzuse de pe culmile Carpaţilor medalia perfectă a României Mari, de la Nistru pân' la Tisa. În râul sângelui imaginea ei s'a transmis misterios strănepotului care s'a luptat ca dulăii de la stână pentru apărarea ei: animalic şi sublim.

Am vrea să coborîm din vis în realitatea biografică şi nu se poate căci în lunga sa existenţă Pamfil Şeicaru nu le-a putut separa. A luptat pentru viziuni şi le-a dăruit corp, realităţile l-au trădat, s'a întors la reverii câteva clipe şi a coborît iar în arenă — gladiator neobosit. Această pendulare e sacra moştenire pastorală: *Poimen*, cioban şi preot, ca în vremi apostolice ori în zorile creării Principatelor când judele era soldat şi ctitor, dătător de legi şi datini.

Când vremea şcolii a sosit, părinţii l-au trimis la Bârlad instalându-l la soţii Tutoveanu intelectuali aleşi, înzestraţi cu o frumoasă bibliotecă. Acolo şi-a extras primele seve ale fantasticei sale erudiţii. Elevul „liceului Codreanu" a început să scrie critici literare: erau digitaţiile iniţiale ale unei meniri care s'a confundat cu însăşi viaţa sa. Pentru Pamfil Şeicaru ziaristica avea să devina sacerdoţiu nu profesie, iar pana prelungirea logică a baionetei.

Veni marele nostru război. Repartizat regimentului 17 Mehedinţi, din divizia 1 de infanterie comandată de generalul Dragalina, care avea să cadă pe Jii, s'a bătut de la Cerna până la Olt smulgând în retragere inamicului o izbândă de necrezut: prizonieri, arme şi bagaje. S'a retras pentru refacere la sânul cald, ocrotitor al Moldovei. În uniformă la Iaşi, a dat ultimele examene de licenţă la drept şi litere. Apoi şi-a scormonit vizuina pe piscul îngheţat de la Momâia, din faţa Mărăştilor.

În ziua mult aşteptată a revanşei s'a asvârlit nebuneşte peste meterezele de la Soveja, Pichetul Tabla, dincolo de Coşna şi de Cireşoaia. Pe el îl exalta implicit Vasile Pârvan, aedul nedepăşit al epopeii:

„Viteji au fost flăcăii tăi, o Patria mea frumoasă, pretutindeni unde ţi-au apărat moşia de năvala duşmană. Dar nicăeri sufletele lor n'au ars de un foc mai mistuitor ca la Mărăşeşti şi Târgul-Ocnei. Aici ei n'au mai avut nici speranţa înaintării, nici credinţa rămânerii pe loc. Căci zi de zi hainul care le eră tovarăş de luptă îi mână tot mai înapoi, descoperindu-le prin fuga lui perfidă, coasta înspre duşman. Şi totuş flăcăii tăi n'au dat înapoi: împresuraţi, s'au despresurat; mânaţi înapoi, s'au întors îndărăt. Ca Făt-Frumos cu Smeul Smeilor, ca Iacov cu Ingerul Domnului, ei au luptat lupta dreaptă a vitejiei şi având în ei voinţa nestrămutată de a învinge, sau de a muri, ei au învins. Au învins, pentrucă a muri nu putea; căci în sufletul lor eră acum puterea tuturor strămoşilor, eră viaţa nemuritoare a rasei dacoromane, eră voinţa de a birui a Romei eterne.

Ca învăluiţi în propriile giulgiuri, încă din viaţă, aşă au apărut ei în ziua de hotărîre a bătăliei, în strămoşeştile lor haine albe de ţărani ai ogoarelor roditoare, în faţa duşmanului îngrozit de puterea mereu renăscută şi mereu mai nestăpânită a asalturilor lor.

Ingenunchiaţi, voi ce-aţi rămas în viaţă, înaintea maiestăţii celor ce au căzut la Mărăşeşti şi Târgul Ocnei! Acolo s'a făurit din nou, prin moartea incomparabilă, pactul vieţii eterne a rasei noastre."

Iar Regele Ferdinand îl consacra pentru eternitate în acest pergament:

„Acordăm ordinul ‚Mihai-Viteazul' clasa III, pentru vitejia şi îndârjirea cu care a comandat compania de mitraliere, în luptele dela cota 771 (Cireşoaia), la 27, 28 şi 29 august 1917. În timpul bombardamentului inamic, cu mortiere de transee, fiind omorît ochitorul unei mitraliere, l-a înlocuit producând pierderi inamicului şi înlesnind înaintarea noastră.

FERDINAND"

Pe fotografia ce contemplu, într'o vâlcea nu

(urmare în pag. 7)

SCOLII

Neo-stalinizii în exil

Să răspund sau nu unei mişelii camuflate? Căci autorul nu mă numeşte dar mă „indică“ într'o revistă care nu acceptă polemici dar insulte da! cărora nu li se poate deci răspunde în aceleaşi coloane.

Cum redactarea acestor rânduri nu-mi va cere mai mult de cinci minute mă hotărăsc să ridic prăpădita, zdrenţuita mănuşe. Nu umblu după piersici, cu aluzii voalate de zaimful anonimatului ci vin cu referinţe precise.

Deci în „Cuvântul românesc“ no. 60 din aprilie 1981 p. 6 col. 2, parag. 2, dl Horia Stamatu mă „obrăzniceşte“. Fiind cu 20 de ani mai bătrân decât mine i-aş fi primit poate intimidat admonestarea în 1935, când d-sa era bacalaureat, îşi făcea serviciul militar iar eu mă aşezam pe băncile şcolii primare. Între timp d-sa şi-a realizat perfect ratarea iar eu cariera aşa că azi, nene ca să nu zic „bădiţă“ unui deraiat, putem sta de vorba *altfel*.

H. S. mă acuză, falsificându-mi gândul că mi-aş „fi bătut joc de Vasile Pârvan“ — de maestrul adorat pe care l-am moştenit prin trei discipoli (N. I. Ştefănescu, elevul lui U. von Willamowitz-Möllendorf, N. I. Herescu şi Scarlat Lambrino) despre care n'am scris decât rânduri incandescente, arse de admiraţie fără hotare (nu ca Lovinescu, de H. S. adulat prin cârdăşie ieruncistă).

E vorba de o controversă rece, pur ştiinţifică în faţa căreia îşi sparg capul de un secol giganţii istoriei şi filologiei în luptă cu puţinele şi enigmaticele texte ce ne stau în faţă: au fost Daco-Geţii monoteişti ori politeişti?

Eu am *înclinat* spre teza lui C. Daicoviciu — nu pentru că l-am „curtat“ pe indiscutabilul mare savant — ci pentru că mi s'a *părut* mai plauzibilă, fiind sprijinită de monumente epigrafice şi arheologice şi în plus de o pătrunzătoare analiză lingvistică a textelor. Aşa e în ştiinţă: uriaşii se pot înşela în siguranţa şi graba lor, iar alţii mai umili şi mai atenţi pot vedea adevărul. Hotărît, Daco-Geţii au adorat un panteon întreg, oricât ar voi poeţii noştri să ne convingă că Zalmoxe a fost un precursor al lui Hristos. Poezie superbă dar fără fundament textual solid. Nostimadă, rigoladă: Gr. Gr. Tocilescu, chemat în ajutor de dl H. S. împotriva mea, cu haotica sa teză de la Praga — pură compilaţie forfecată cu durere de maestrul acestuia, Hasdeu — este declarată şi de V. Pârvan *inutilizabilă* în prefaţa *Geticelor*. Sărmane falsificator, Horia Stamatu, îţi închipui că nu-mi cunosc clasicii care-mi stau la căpătâi, că fac cea mai mică afirmaţie fără verificare? Du-te la grădiniţă dacă... ai întinerit atât de mult (ca să nu exprim cu alte vorbe aceeaşi idee).

Aş putea termina aici o controversă pur academică, fără să mai invoc şi faptul că în pasajul „obraznic“ îl citez pe Eminescu, adept al politeismului daco-getic, care la rândul său îl urma pe Hasdeu.

În studiul incriminat: *Rome, Dacie et Scandinavie chez Eminescu*, Revue Romane II (1967) scriu la p. 55—56: „V. Pârvan a fost apărătorul cel mai energic al 'monoteismului' Dacilor. Ori această doctrină este bazată pe lectura greşită a unui singur pasaj din Herodot. E foarte probabil că Dacii au adorat mai mulţi zei. În ciuda a mulţi eruditţi, poetul are dreptate“. Iar în nota 32 adaog: „Nu mai discut de o mulţime de amatori — jurnalişti şi romancieri — care au încălecat acest cal de bătaie şi ne-au inundat cu o literatură nesecată“.

E clar: la V. Pârvan vorbesc respectuos de „doctrină“ iar când vine vorba de jurnalişti şi romancieri mă refer la „dada“. După cum se ştie „chelul îşi pune mâna'n cap“. Dl H. S. s'a simţit vizat şi a manipulat textul printr'o translaţie rapidă de termeni pe care cititorii săi n'o pot controla. Iată-ne procopsiţi şi cu un moştenitor al lui Roller în exil.

Mai relev altă contradicţie bufonă, anume că monoteismul Daco-Geţilor ar fi una din marile „spaime“ ale marxiştilor! Ce importaţă are pentru nişte *atei totali* dacă strămoşii noştri (ori ai d-lui H. S.) au avut unul sau mai mulţi zei? Ba chiar din punct de vedere practic, e mai anevoios să desfiinţezi pe rând şi pe Bendis, Gebeleizis, Sabazios — nu numai pe Zalmoxe. Cultul unui singur zeu se lichidează în câteva rânduri, fiind vorba şi de *o singură* atestaţie enigmatică. Şi apoi ce ne facem cu toţi istoricii ne-marxişti dar propoliteişti, pe care V. Pârvan i-a discutat urban nu mitocan ca dl H. S.?

Dar lucrul grav care merită a fi pus în evidenţă este „scăparea“ d-lui H. S. care regretă că studiul meu „a apărut *din nefericire* în foarte cunoscuta Revue Romane din Danemarca“. Îl vedeţi pe dl H. S. în calitatea de şef al presei ori al cenzurei dintr'o Românie ori care ar fi ea? Ar interzice, de toartă cu vechiul delator „Ierunca“, publicarea oricărui rând aparţinând altora din afara gaştei lor. Aceleaşi moravuri chişinevsco-gomiste încearcă să le introducă şi în afara hotarelor şi în parte au reuşit prin insidioasa monopolizare a mijloacelor de exprimare: microfoane, ziare.

Numai că noi ceilalţi n'am murit şi nu ne lipseşte curajul de a continua, cum vom putea, exprimarea gândului nostru liber. Cât despre regretele d-lui H. S. că pot publica unde doresc studiile mele — ceea ce îi radiografiază atât de exact sufletul — dacă ar trebui să suspine pentru toate colaborările mele cu marii savanţi, n'ar avea timp nici să se bărbierească ori să se spele pe dinţi. Îi sugerez o soluţie radicală: delaţiunea. Să-l consulte pe specialistul domn zis „Ierunca“ care, cancerizat de ură pentru succesul „Orei 25“, l-a denunţat pe C. V. Gheorghiu stângiştilor din Paris drept „fascist“ şi s'a obosit să traducă spre uzajul acestora, „scandaloasa“ carte antibolşevică *Ard malurile Nistrului*. Dar anii '50 sunt departe şi Românul uită atât de uşor.

Dl H. S. şi-a început cariera poetică cu volumul de versuri *Memnon*. Nu ştiu dacă, egiptolog improvizat ca în toate, cunoaşte istoria coloşilor de la Theba construiţi de Amenophis III, care au minunat lumea veche cu ecoul lor tulburător. Restauraţi de Septimius Sever şi-au pierdut vocea. Blestemul faraonilor continuă: dl H. S. îşi termină traiectoria în mijlocul nisipurilor, în tăcere fără ecou. Multele sale vorbe sunt acoperite de simun şi nimeni nu-i poate repara laringele mut. Nici fluturi nu mai poate mânca. Poetul a ajuns ventriloc.

După ureche

La ultima oră, d-na Monica Lovinescu se amestecă şi în Egiptologie. Are dreptul căci trăim în democraţie — d-sa în republică cu nostalgii regaliste, eu în monarhie socialistă. Ceea ce îmi provoacă însă un râs homeric este fraza din „Revista scriitorilor romîni“ no. 17 (1980) p. 179 în care descoperă monoteismul lui Akhnaton şi cu o mătanie obligatorie ne povesteşte: „după cum sublinia Mircea Eliade nu e deloc exclus ca Moise să fi cunoscut reforma...“

Hélas! stimată doamnă, sunteţi în întârziere cu 47 de ani, ori ca să fiu galant: aţi întinerit cu o jumătate de veac. Mircea Eliade poate „sublinia“ ce doreşte dar studiul despre monoteismul lui Moise şi originile sale egiptene l-a scris Sigmund Freud între 1934—39. Este una dintre lucrările cele mai solide, mai documentate şi îndelung gândite ale marelui fondator al Psiho-analizei. În plus, este legată de drama personală a vieţii lui. Pe scurt. Mă refer la „ediţia standard“: *Moses and Monotheism, Three essays*. Londra, The Hogarth Press, vol. 23, p. 1—138.

După îndelungate cercetări şi meditaţii, Freud ajunsese prin 1933 la concluzia că Moise fusese Egiptean, discipol al lui Akhnaton şi că, punându-se în fruntea triburilor ebraice din Egipt le-a transmis în timpul Exodului credinţa zeului unic solar „traducându-l“ în Yahveh, Adonai, Elohim. Este imposibil să citeşti fără emoţie sbuciumul sufletesc al lui Freud pe care îl explică în prefaţa studiului. Trăia la Viena, pe cer se profila triumful rapid al naţional-socialismului. Nu era un credincios practicant al iudaismului dar, onest, gândea ca Bergson că nu-şi putea părăsi neamul în perspectiva tragediei iminente. Se întreba chinuit dacă avea dreptul în asemenea momente să-i răpească pe cel mai mare legislator. Savantul a rezolvat dilema în mod exemplar: a scris studiul dar l-a pus la dosar. A intervenit Anschlussul Austriei la Marele Reich. Freud şi familia lui au fost salvaţi de Marie Bonaparte, principesă de Grecia şi Danemarca, care a pus în funcţiune toate relaţiile regale şi imperiale de care dispunea. Ajuns la Londra, şi-a reconstituit mediul vienez. Atunci s'a hotărît să publice vechiul studiu, care de altfel este penultimul în uriaşa sa operă. Organizaţii şi personalităţi israelite au exercitat presiuni asupra lui pentru a împiedeca tipărirea „scandaloasei“ lucrări. La Freud însă probitatea ştiinţifică şi convingerea că ipoteza sa era vecină adevărului au triumfat. Dând „bunul de tipar“ a renunţat cu seninătate la un foarte probabil premiu Nobel — care i-ar fi priit unui exilat ros de boală. Pentru acest gest, admiraţia mea faţă de Freud omul dublează pe cea care o nutresc pentru savant. Şi nu vreau să diminuez nobleţea acestor constatări citând triste exemple ale unor atitudini de nadir.

„Moise şi monoteismul“ este din punct de vedere metodologic o lucrare revoluţionară, care a făcut şcoală: a se vedea cel puţin studiul lui Th. Reik despre *Cornelia, mama Gracchilor*. La Paris, în vremea studenţiei am fost captivat de noua perspectivă a cercetării ce deschidea în investigaţia istorică. Exaltarea mea juvenilă e consemnată de N. I. Herescu în „romanul“ *L'agonie sans mort*, p. 290.

Termin cu un profund regret. Cum e posibil ca o persoană plină de talent, de mare şi indiscutabilă cultură ca d-na Monica Lovinescu să se facă de râs cu erudiţie după ureche? Un mic control i-ar fi evitat penibila gafă. Şi nici pe Mircea Eliade nu l-a servit împodobindu-l cu pene ce nu-i aparţin.

„Pasărea pe limba ei . . .“

Tot în „Revista scriitorilor români“ no. 17 (1980) p. 30—67, Mircea Eliade ne striveşte cu notaţiile sale iresponsabile şi totuşi atât de utile prin indiscreţia lor mioapă.

Aflăm astfel că Maestrul e în vizită cu fata Anei Pauker, aceeaşi care a fost retrasă de la liceul francez din Bucureşti în 1947 şi ne-a dat semnalul celor din jurul lui Marcel Fontaine că în curând vom fi loviţi. Drept „consilieră doctrinară“ ne-a fost trimisă în aceeaşi toamnă „profesoara“ Edith Iarovici, reprezentanta ICD*. soţia sefului-fotograf de la „România liberă“ unde trona fără rival „Florica Şelmaru“ traducătoarea lui Eugène Ionesco, patronul lui Goma, etc. Am impresia că Destinul tricotează „coincidenţe“ dar fiind vorba de cele 12 triburi mă întorc la lectura lui Ezekiel şi cred ferm în toate minunile, mai ales în năruirea colosului cu picioarele de lut.

Apoi Maestrul se plânge că şi-a ars „patetic“ câteva dosare de manuscrise. Ce exemple să-i dau din istoria culturii că *aşa* procedează orice spirit sever cu sine însuşi? Ovidiu a ars *Metamorfozele* la plecarea din Roma, la fel la Tomis a dat pradă focului nenumărate versuri. Pe patul de moarte, Virgiliu şi-a implorat prietenii să distrugă *Eneida* nefinisată, dar a intervenit Augustus şi astfel n'am fost văduviţi de marele poem — care totuşi a rămas în stare de ciornă. În epoca modernă e cunoscut cazul lui Heinrich von Kleist, despre care putem doar bănui că a fost extrem de talentat căci mare parte din opera nepublicată a distrus-o. Ca să nu mai amintesc de principiul cardinal al lui Boileau:

Si j'écris quatre mots j'en effacerai trois. La fel a procedat marele lingvist danez Otto Jespersen, care a impus executorilor testamentari să-i ardă fişele. Iar pururi prezentul V. Pârvan a ordonat să i se distrugă toate hârtiile personale în care era închisă o teribilă dramă intimă. Cu Ioana Herescu am hotărît să distrugem o parte din hârtiile adoratului meu maestru pentru a nu-i strica profilul în faţă eternităţii. În anul morţii, Ioana care triase corespondenţa, îmi spunea calm la telefon: „să ştii, dragul meu, că am distrus şi scrisorile tale“. Am acceptat, căci doar şi eu i-am impus propriei mele mame să ardă vreo 400 de scrisori din primii ani de exil.

În esenţă: *aşa* procedează orice om discret care nu vrea să lase posterităţii dovada... micilor mizerii care sunt fatal legate de o mână de pământ. Dar Mircea Eliade e convins, până la nevroză, că tot ce-i trece prin cap trebuie pus pe hârtie ca urmaşii să-şi dezghioace maxilarele de „geniul“ lui. Vine cu argumentul „mărturiei“ — valabil, dar nu pentru moloz.

Repet mereu ca o deviză versurile lui Alfred de Vigny aşa cum le-am învăţat de la Marcel Fontaine:

Gémir, pleurer, prier est également lâche.
Fais énergiquement ta longue et lourde tâche
Dans la voie où le Sort a voulu t'appeler
Puis après, comme moi, souffre et meurs sans parler.

La moartea lui Marcel Fontaine am distrus corespondenţa lui către mine, cum şi el a anihilat dosarele „celorlalţi“ din ţară. Nu voi scrie *niciodată* despre criza morală ultimă prin care a trecut. Vreau să las despre el doar imaginea eroului de la Mărăşeşti, membrul Misiunii Berthelot şi apostolul culturii franceze în România.

Mi-e teamă că scriu în gol. Mircea Eliade, noul Narcis, e convins că posteritatea se va interesa şi de hârtia lui igienică şi o va venera ca pe „Sfântul Preput“ al lui Hristos, din care existau în secolul XII vreo 14 bucăţele!

Discutam cu dl Ion Pantazi, prietenul prietenilor de o viaţă, şi-l întrebam cum crede el — martirul atâtor închisori — că trebuie să fie istoricul: farmacist sau preot? Fără ezitare, acesta îmi răspundea: *preot*, dându-mi exemplul tatălui său din discretele sale „memorii“, adică să fie econom în vorbe şi să treacă sub tăcere tot ce a aflat în taina mărturisirii. Neuitatul N. I. Herescu îmi scria cu delicat reproş stoic pentru unele efuziuni: „lacrimile se pun în batistă nu pe hârtie“. E aici un ecou din Baudelaire:

Je ne promenerai pas mon coeur ensanglanté
Sur ton pavé cynique, ô plèbe carnassière;
Je ne te vendrai pas mon ivresse ou mon mal.

Doar exhibiţionistul Cioran şi-a comercializat toate „disperările“. Ci îmi contrazic atitudinea scriind acestea; totuşi cea mai tristă impostură a exilului trebuie pusă la punct.

Elevul şi imaginea fidelă a lui Iorga ne înebuneşte cu detaliile alegerii sale ca membru a nu ştiu câte academii. În ultimii ani ai vieţii nevricosul Arghiropoulos se ţăcănise de-abinelea în lihneala de tălăngi universitare şi politice.

Iată o contribuţie revelatoare la biografia discipolului. În 1968, prof. D. Găzdaru mă invita în Argentina la noul Institut Romanic fondat de d-sa în La Plata. Am petrecut trei luni de neuitat în mijlocul studenţilor argentinieni. Patria lui Martin Fierro mi s'a revelat aşa cum o visasem la 16 ani. Invitatul următor trebuia să fie Mircea Eliade. Naivul maestru D. Găzdaru credea că îl va revedea pe Legionarul de la Ciuc nu pe ambuscatul laş de la Lisabona. I-am scris lui Mircea Eliade implorându-l să fie darnic cu studenţii argentinieni, atât de urgisiţi în izolarea lor culturală şi atât de dramatic setoşi de cunoaştere. Mi-a promis *ferm* că se va apropia de ei. Sosită la Buenos Aires, vedeta coclită ca Mae West, s'a interesat doar de televiziune, de vizite oficiale, de doctoratul h. c., de publicarea operelor sale în spaniolă. Pentru studenţi, în afara conferinţelor nu a avut răgaz preţ de cinci minute pentru un contact personal. Aceştia mi-au scris dezolaţi. Anii au trecut. Pentru cinstirea operei marelui savant D. Găzdaru am luat iniţiativa publicării a patru volume omagiale. Mircea Eliade a fost absent: nu putea onora pe un „fascist“ care a fost bun doar ca preş pentru ascensiune. Ponosul a căzut fireşte pe capul meu. Scriind un articol despre savantul D. Găzdaru, acesta a ajuns sub ochii Bulgăroiului cu ceafa groasă Iorgu Iordan. A făcut imediat un raport la CC al PCR în care mă denunţa ca în vremi staliniste. (Am aflat, tovarăşe profesor, România fiind o ţară de indiscreţi). În acelaşi timp îl acoperea cu flori pe Eugen Coşeriu, plecat din ţară în 1940 ca bursier al Statului Naţional Legionar, împreună cu „Gauleiterul Moldovei“, creatorul primului cuib la Şcoala Română din Roma. Dar vedeţi deosebirea: eu am rămas ce-am fost în convingeri în timp ce Coşeriu îl tămâiază pe Iordanof.

Urîte vremi, urîţi oameni, dar n'avem ce face: nu ne alegem contemporanii. Binecuvântat fie Simon Cyrenianul care ne-a învăţat să ducem, cu resemnare, crucea altora.

E. LOZOVAN

---

* ICD = *Îndrumarea Corpului Didactic*, primul organ de control inventat de Rolleri şi Năvodari. Biet Român săracul îşi vărsa atunci năduful în catrenul următor:

Nu Românul ci Iudeul,
Nu creştinul ci ateul
Ne învaţă ICD-ul:
Paştele şi Dumnezeul!

CENTENARUL GEORGE ENESCU

Din iniţiativa şi prin străduinţa compatriotului nostru, Dl Ion Piso, cântăreţ de operă de renume internaţional şi neobosit cercetător în domeniul istoriei muzicii româneşti, cu ocazia împlinirii a o sută de ani dela naşterea lui George Enescu, a cărui creaţie va supravieţui ca o cristalizare unică a geniului românesc, se vor organiza concerte simfonice în mai multe centre europene şi americane, concerte de muzică de cameră, emisiuni radiofonice şi la televiziune, se vor realiza discuri cu muzică din creaţia lui George Enescu, un film etc. Un vast şi pretenţios plan a cărui realizare necesită considerabile investiţii financiare!

Contribuţii pot fi trimise la Contul 3190 005007633/5, Société Générale, 6, rue de Sévres, 75006 Paris, iar corespondenţa pe adresa secretariatului: Ion Piso, 19, rue de Montmorency, 75003 Paris.

AL. GREGORIAN — OVIDIU DIN „GÂNDIREA"

Nu știu de ce s'a făcut atâta exegeză inutilă în jurul titlului „Pete de lumină" — ultimul volum de poezie, econom, bonificat încet și dăruit nouă cu gest august de Al. Gregorian. Eu l-am înțeles din primul moment și poetul îmi va scrie desigur dacă m'am înșelat. E vorba de o parte de ochii stinși de smaragd ai Doamnei Ana, care din când în când străvăd în întuneric câteva licăriri — iar, pe de altă parte, pe plan general, de tenebrele care ne învăluie pe toți și în care totuși, asemeni maestrului dispărut dar prezent prin ecouri pe atâtea pagini, căutăm câteva „puncte cardinale în haos", câțiva tăciuni arzători drept călăuză, Calea Lactee fiind atât de departe.

Că prima mea interpretare e justă o dovedește folosirea frecventă a sunetelor și mirosurilor, cu care Doamna Ana mai poate comunica cu exteriorul. Experiență paralelă. Acum câțiva ani, la Rhodos, m'am trezit cu sudori reci: auzeam deodată țăraitul greierilor, behăitul mieilor, cântecul cucoșilor, tălăngile caprelor de pe costișea din apropierea hotelului. Mă credeam acasă, departe la Sătuc, în conacul lui nenea Petrică Gârboviceanu. În bisericuța bizantină de la Lindos am izbucnit în hohote când, sărutând icoana Panaghiei, am mirosit același vechi parfum amestecat: ceară, smirnă, tămâie.

În dedicație, Al. Gregorian pune cartea sub semnul „corespoudențelor sufletești". Nu vreau s'o justific a posteriori, dar câtă dreptate are: îl înțeleg de la primul la ultimul rând.

Pentru că poetul, după fuga pe atâtea meridiane, după trecerea prin atâtea limbi, mânuiește cu măestrie vechiul grai, comentatorii au pus la îndoială mărturisirile sale de chin ovidian în exprimare:

Verba mihi desunt, dedidicique loqui
(Îmi lipsesc vorbele, am desvățat graiul)
Et pudet et fateor, iam desuetudine longa
Vix subeant ipsi verba latina mihi
(Ci mi-e rușine, mărturisesc, de lunga desobișnuință
Abea mai urcă spre mine chiar vorbele latine).

Și cât de veche e discrepanța dintre o limbă transplantată și cerul străin. Psalmistul a formulat magistral acest concept de stilistică modernă:

Quomodo cantabimus canticum Domini
in terra aliena?

E ceea ce leagă limba ebraică de colinele Sionului.

Când Al. Gregorian scrie despre „jordie de coral" sunt fermecat dar zâmbesc: un gard românesc butășit în Andaluzia! De câte ori am contemplat la Prado și Toledo pânzele lui El Greco (ah! disprețuitoare poreclă dată alogenului neacceptat) mă înciuda neaderența lui la ambianța spaniolă. Cu cărțile lui Kazantzakis în bagaje m'am dus în Creta și atunci l-am înțeles pe Domenikos Theotokopoulos. Cine nu cunoaște peisajul românesc nu va înțelege nimic din cartea lui Al. Gregorian. Cine nu-i cunoaște biografia și itinerarul spiritual nu va putea citi printre rânduri. Și revin la Ovidiu: „Nu suntem nebuni scriind versuri de nimeni citite; e ca și cum am dansa în întuneric".

Firește că suntem incurabil nebuni. Uneori sub cerul sălbatec al Septentrionului murmur halucinat:

Tot mai miroase via a tămâios și coarnă
Mustos a piersici coapte și crud a foi de nuc

și mă întreb cum să traduc aceste versuri în daneză. Cuvintele echivalente le știu... dar vraja lor cum s'o comuni blonzilor mei, reci, studenți vikingi? Acum aproape două milenii, Dion Chrysostomul ritorul, consilierul politic al lui Traian, se întreba dacă Hindușii ar putea înțelege *Eneida*. Firește că nu! N'ar fi decât moartea tragică a principelui italic Turnus: *anima fugit indignata!* Final ridicul pentru niște adoratori de vaci care cred în transmigrație.

Și astfel atingem problema necomunicabilității poeziei lui Al. Gregorian pe care n'o vor gusta decât spiritele înrudite. Desigur că și el se chinuie ca noi toți: discrepanța între vechea limbă crescută *acolo* și alte peisaje magnifice *(vederi de locuri* cum zicea uimitul Dinicu Golescu), pe care nu le poate cuprinde în vechi tipare. Ni se prezinta două soluții: să românizam planeta ori să creolizăm limba română. Între acești doi poli pendulează și Al. Gregorian. Acceptă o soluție mixtă: ca „Isus în grâu" — în *țarcul* andaluz vine Domnul cu *stiharul* său să fie *psalt la un flamenco*. Să scrii despre *heruvi* și *serafimi* pe Costa del Sol înseamnează să privești peisajul prin ochianul lui Demian.

Trecând în Cleveland, Ohio, poetul crede că unde a îngenunchiat Sfinția Sa *miroase a mireasmă de mir, și chiparoase.* Nălucire, visul unei umbre, truda chinuitoare în căutarea echivalențelor verbale. Odată, într'o toamnă luminoasă în Massachussets admiram ca toți Americanii acel impossibil de uitat „folliage" al arțarilor ruginiți și mă întrebam naiv cum să-i descriu cu vorbe românești. Nu puteam și mă uimeam în englezește. Să vorbești de „moine" în Philadelphia e sublim și total inexact. În Argentina voiam să-l traduc pe *Martin Fierro* și să redau *ganaderia* prin *tamazlâc*, iar *Gringos* prin *bursumăniți!* Am renunțat.

Am insistat asupra a ceea ce mi s'a părut piatra unghiulară a volumului lui Al. Gregorian: lupta sa epică, secretă, de puțini înțeleasă cu mijloacele de expresie. S'ar putea astfel să fi lăsat în umbra împlinirea perfectă a experiențelor sale umane transpuse'n poezie. În al șaptelea deceniu de viață, Al. Gregorian a rămas ce a fost: Gândiristul pribeag care a dus cu el pretutindeni micul tezaur luat deacasă. Argonautul de odinioară a plecat fără să vrea, nu după lâna de aur, căci o ducea cu el în fiecare stih. Și vechi melodii se'ngână în psaltichie:

Sun tristul pelerin
Și diacul Tău, Iisuse.
Mag singur, fără cin,
Pe stelele apuse
Mă tângui și mă'nchin.

La strana din Loretto există un catiheț, fără vârstă, care mai ține isonul unor ectenii veșnice. Talantul dăruit l-a fructificat în mod inegalabil și cu atâta simț critic: de la *Poeme pentru frații mei*, care datează din 1953, Al. Gregorian s'a hotărît abea acum după aproape 30 de ani să ne dăruiască această culegere de 98 de pagini. Ce exemplu pentru atâtia poligrafi incontinenți!

În împlinirea destinului său tomitan i-a fost dat să treacă și alte vămi: Al. Gregorian e poet trilingv, are trei inimi ca Ennius. Scrie „fără accent" în engleză și franceză.

*

În toamna 1958 ne întorsesem la Roma de la congresul ovidian de la Sulmona. Într'o seară caldă ne-am oprit în Piazza Navona și am băut împreună o sticlă de *Chianti spumante.* El și Doamna sa Ana plecau spre ursita lor americană; eu mă întorceam în penumbra severă a Walhalei. De atunci nu ne-am mai întâlnit; din când în când am făcut să clipească câte un semafor. Și e de-ajuns pentru cei care știu că gândul geamăn a rămas același.

E. LOZOVAN

ÎNVIEREA

de Alexandru Gregorian

. . . Și'n noaptea aceea
De Sabat, târzie,
A'nviat.

Și din prag de umbră albăstrie,
Din bulboană de fum de tămâie
Înger de văpăi, pogorînd
La Mormânt,
Grăit-a Mariilor zicând:

„Iisus,
Pe Care-L căutați, nu e.
S'a dus . . .
S'a dus în Galileea.

Drept aceea:
Nu vă'ntristați,
Nu vă'nspăimântați,
Ci vă bucurați!

Au, n'auziți cum bolțile-și foșnesc
Otăvile'nflorite?
Amin zic vouă:
Negurile se risipesc
Din genele lumii, din zări.
Viața cea nouă
De pretutindenea urcă
Și zbucnește'n cântări.

Iată stelele, luna, cununa
Pe cer strălucind.
Iată măslinii mustind
Jur-împrejur
Undelemnuri dospite
In har.

Bucurați-vă, dar!
Și pregătiți chimvalele, troparele
Binevestind învierea, Iubirea
Aceluia Carele" . . .

Și s'a făcut ziuă deplină;
Și Ierusalimul s'a cutremurat;
Golgota s'a despicat
Fulgerată din rădăcină.

Și din Mormânt au crescut
Vecii și nemărginiri de Lumină.
19 Aprilie 1981

Arroyo de la Miel, Spania.

ZECE MAI LA MÜNCHEN

Datorită activității pe care o desfășoară Monseniorul Dr. Octavian Bârlea, în mod perseverent și cu multă pricepere, bizuindu-se și pe sprijinul și înțelegerea celor două asociații românești locale, manifestările organizate de Misiunea Română Unită din Germania în capitala Bavariei se bucură de o participare din ce în mai mare. Se poate chiar spune că s'a reușit să se creeze aici o adevărată obște românească care poate servi drept exemplu.

Românii au ținut să fie în număr mare și la serbarea care a avut loc în seara zilei de 9 mai 1981 în marea sală festivă a Casei centrale „Kolping", Kolpingstr. 1 din München cu ocazia a 104 ani dela dobîndirea independenței și 100 ani dela proclamarea Regatului.

După ce Monseniorul Bârlea, într' o documentată și foarte bine echilibrată cuvântare, a arătat cum au avut loc și cât de însemnate pentru noi sunt cele două evenimente istorice, punând accentul pe competența, patriotismul luminat și mai ales pe spiritul de demnitate de care au dat dovadă bărbații noștri de stat din vremea aceea, programul ce a urmat a fost încadrat de corul foarte bine pus la punct de Dna Doina-Viorica Tăutu și de dansurile populare executate cu mult temperament de echipa a cărei perfecțiune a fost realizată de Dra Carmen Leonteș și de Dl Ioan Bodiu. De menționat este faptul că, pentru fiecare dans din anumită regiune, echipa a apărut în costumul caracteristic regiunii respective.

Au recitat frumos poezii din operele clasicilor români: Dna Alexandra Polizu și Dl Armand Gurian, acesta din urmă fiind viu aplaudat pentru Doina lui Eminescu. Marea surpriză a serii a fost apariția pe scenă a Dnei Mia Braia, cunoscuta cântăreață care, acompaniată cu acordeonul de brașoveanul Martin Kaupert, a fermecat asistența cu nostalgice romanțe și bucăți muzicale ce au ilustrat cariera acestei mari artiste. Cum era și de așteptat, concursul pe care l-a dat Mia Braia la reușita acestei serbări a fost răsplătit cu furtunoase și prelungite aplauze.

La sfârșit, însuflețirea a fost atât de mare, încât în hora care s'a încins în acordurile orchestrei Martin Kaupert, s'au prins și fetele și tinerii din personalul de serviciu al casei.

Activitatea cercului „Independența" din Köln

Pentru a oferi compatrioților noștri din regiunea Colonia (Köln) posibilitatea de a fi din când în când laolaltă, pentru a asculta conferințe, a discuta despre problemele la ordinea zilei și face propuneri și a da sugestii, Dna Eugenia Dumitrescu și Dl Dr. Alexandru Șuga au luat acum câțiva ani inițiativa de a înființa un cerc de studii.

Prima reuniune a acestui cerc a avut loc la 24 februarie 1977, adică la începutul anului în care se împlineau 100 de ani dela câștigarea Neatârnării pe câmpurile de bătaie dela Plevna, Rahova și Vidin. Pentru aceasta i s'a și dat cercului numele de „Independența".

Începuturile modeste nu i-au descurajat pe inițiatori. Ei au continuat să convoace reuniuni lunare, la care participau, la început 20 până la 30 persoane. Cercul „Independența" comemorând însă și datele mai importante din istoria noastră națională, având și concursul Dlui Nicolae Paul, cu timpul numărul participanților a crescut. Astfel, la comemorarea Unirii Basarabiei în 1980, cifra participanților a crescut la 120, unii venind în acest scop din Franța și din Belgia. Cam tot atâția au participat și anul acesta, când reuniunea comemorativă a avut loc în seara zilei de 28 martie 1981 în saloanele hotelului „Turin", Turinerstr. 9 din Köln.

Într'o atmosferă de comuniune românească au luat cuvântul dnii: Dr. Alexandru Șuga, în limba germană, vorbind despre „Basarabia, în trecut și în prezent" și Dr. Ovidiu Vuia, în limba română, despre „Spiritualitatea românească a Basarabiei".

Pentru motivul că cercul „Independența" se menține pe linia pe care i-o indică și numele, adică pentru că stă în afara intereselor de partid sau clan politic, prietenii noștri din regiune sunt îndemnați să sprijine activitatea cercului „Independența", cerând informații la adresa: Jakordenstr. 21, 5000 Köln 1, Tel. (0221) 12 23 69.

„Tot omul este făcut pe acest pământ să aibă în inima sa o icoană pe care o slujește: aceasta este Patria!"

Costache Negri

unul dic făuritorii României moderne, prieten credincios al lui Alexandru Ioan Cuza

Artiști români pe meleaguri străine

LIANA GAVRILĂ ȘERBESCU

De mai bine de un deceniu, pianista Liana Gavrilă Șerbescu se numără printre cei mai străluciți virtuoși români. Stabilită la Amsterdam, unde are și catedră la conservatorul de mare reputație din acest centru muzical al Olandei, ea a avut în ultima vreme ocazia să se facă auzită de un public foarte cunoscător în ale muzicii și deci pretențios. În toate concertele cu orchestre simfonice de prima mână, Liana Gavrilă Șerbescu a fost o revelație pentru acei care o ascultau pentru prima oară, criticii muzicali întrecându-se în cuvinte de admirație.

Astfel, după concertul pentru pian și orchestră de Clara Schumann (Wieck), concert care a avut loc la Bad Orb, criticul muzical al cotidianului „Frankfurter Neue Presse", a scris că virtuozitatea, prospețimea și siguranța cu care compatrioata noastră a interpretat o compoziție atât de dificilă, o așează atât de sus încât nu prea vede cine i-ar putea sta alături, nesfârșitele aplauze și ovațiile publicului dovedind cu prisosință acest lucru.

De succesele Lianei Gavrilă Șerbescu suntem îndrituiți a ne bucura și mândri cu toții, pentru că această incomparabilă artistă face fală numelui de român.

Comentar pe marginea unei scrisori

Într'una din scrisorile primite recent, între altele un camarad de arme ne scrie: „Când v'am scris — după revenirea din țară — de impresiile culese, am menționat și tendința ce se poate constata la mai toți intelectualii, anume de a părăsi România și de a pleca în Occident. Consider acest fapt foarte, foarte grav. Mai curând sau mai târziu, patria noastră va fi liberă, iar noi vom fi prea bătrîni sau oale și ulcele. Cine va lua atunci în mână destinul poporului nostru, cine-l va conduce? Unde va ajunge țara noastră dacă toți medicii, toți inginerii, toți cărturarii o părăsesc?"

Întrebarea pe care și-o pune camaradul nostru, ne-o punem și noi. Înțelegem prea bine acțiunea pentru întregirea familiilor și chiar o încurajăm, dar considerăm *drept crimă, atentat la existența neamului*, îndemnurile ce se fac ca oamenii să lase totul baltă, să renunțe la tot și să vină într'o țară occidentală, unde vor fi primiți cu brațele deschise și unde nu vor duce nici o grijă. În primul rând asta-i o minciună, pentru că edenul occidental este la asfințit. Pe de altă parte, oricât ar dori unii să se integreze, luând-și o altă cetățenie, ba schimbându-și chiar și numele, pentru autohtoni tot străini rămân și vor fi considerați ca atare mai ales când criza și frământările politice vor atinge punctul culminant. Pentru că ne-am legat să spunem numai adevărul și numai ce poate servi cauza românească, fără teamă și fără ezitări spunem și acest lucru.

Dixi et salvavi animam meam!

Redacționale

Din respect pentru adevăr și pentru a nu lăsa să planeze mai bine de patru decenii o acuzație pe cât de gravă pe atât de nedreaptă asupra unui om, ca urmare la scrisorile prin care ni s'au cerut lămuriri, în numărul viitor vom produce dovada că nu Traian Boeru l-a ucis pe Nicolae Iorga, ci Traian Iorga. Dealtfel, Domnul Traian Boeru nu a făcut parte nici din echipa care l-a ridicat pe Nicolae Iorga dela domiciliu.

COMENTARII ANTONESCIENE (1)

Când s'a lansat ziarul „Cuvântul românesc" am fost invitat să colaborez. Cum nu sunt pritre cei care îşi pun semnătura pe toate gardurile şi alături de oricine, am aşteptat să văd cum „evoluează". După şase ani constat că redactorii se declară din capul locului iresponsabili pentru articolele publicate, camaradul Halmaghi — care nu ştiu prin ce aberaţie psihologică se crede secretarul regelui Béla şi semnează compilaţii răştiute „chronographus anonymus" — l-a luat în braţe se Paul Goma şi-i publică „textele" în facsimil de parcă ar fi vorba de manuscrisele lui Eminescu. Tandemul ieruncist este anunţat de tobulhanaua revistei cu trei numere înaintea publicării panseurilor care au luat locul lui Gâgă. Dl Brutus Coste, creaţia nefastului Niculescu-Buzeşti, uitând de vremile apuse (1945—46) când la Lisabona juca rolul hingherului în vânarea Românilor pentru a-i trimite în ţară, cerşeşte patetic bani pentru prăsila Chişinevskilor şi Năvodarilor, cu care de altfel tăifăsuia nestingherit la telefon de la New York la Bucureşti. Faptul că ziarul l-a luat în braţe pe turnătorul lui Maniu, dl N. Penescu şi C. N. R.-ul gerovitalizat nu are importanţă. Şi Maniu i-a turnat pe alţii, anticipând piesa „Iona" a lui Marin Sorescu. La ultima oră, ziarul şi-a asigurat colaborarea, omul şi pogonul, a doi plăcintari (vorba lui Caragiale: cu moalele capului turtite de tablaua baclavalelor cu fisticuri şi susai din Stambul). Pentru pişicherlâcurile lor li se răspunde alăturat. Pe dl M. F. Enescu, Legionar devenit Carlist, care o califică mişelnic pe mucenica Maria Antonescu drept „amorală" îl voi scărmăna cu altă ocazie când mă voi ocupa de marea operă care a fost „Consiliul de Patronaj".

Opresc glosele aici, pentru că în definitiv şi mitocanii din exil au nevoie de ziarul lor. Mă bucur că pot să savureze liniştiţi propriile lor zoaie.

Dar ce nu pot trece cu vederea este campania insidioasă, tenace, subterană şi evidentă dusă pe toate portativele, cu toate apogiaturile, diezii şi bemolii împotriva lui Ion Antonescu. Nici „acoperirea" perfidă nu lipseşte. Pentru a simula „obiectivitatea" ziarului s'a publicat un articol elogios semnat de basarabeanul N. Lupan. Dar rămâne restul... infamiile strecurate în fiecare număr. Pe acestea le voi examina la microscop.

UN PLAGIAT

În numărul din februarie 1980, dl N. Stoia scrie despre *Execuţia Mareşalului Antonescu*. Semnătura sa sub asemenea titlu trezeşte mai întâi mirarea. La 21 ianuarie 1941 nu se găsea la Preşedenţie pentru a-l apăra pe general ci pe baricada din faţă. Dece nu a rămas acolo ca după 40 de ani să fie respectat de toţi pentru constanţa în convingeri?

Pretind ferm că Ion Anonescu are dreptul la onoarea de a fi apărat numai de cei care l-au iubit şi respectat. Istoria implacabilă îl va pune la locul lui aşa cum a prevăzut în ultimele două scrisori testamentare.

Articolul d-lui Stoia e un amestec ciudat. La bază stă mărturia lui Giovanni Costa: *Mareşalul Ion Antonescu în faţa plotonului de execuţie*, STINDARDUL № 2. Pentru neiniţiaţi consemnez că Giovanni Costa corespondent al ziarului „Corriere della sera" era un italo-român (mai mult român decât italian) admirabil. A asistat la procesul Mareşalului şi el ne-a adus în străinătate „testamentul politic". Sub numele de Carlo Mellini a publicat una din primele cărţi despre tragedia ţării: *Torno da'la Romania.* A fost reprezentantul Italiei la Consiliul Europei la Strasbourg. Acolo l-am cunoscut şi frecventat timp de doi ani în vremea studenţiei. Pe lângă informaţiile verbale asupra catastrofei mi-a pus în mână şi cartea lui Renato Bova-Scoppa: *Colloqui con due dittatori: Salazar e Antonescu.*

Dar să revenim la dl Stoia. Pe lângă aberaţiile care dovedesc o ignoranţă *totală* a evenimentelor din 1944, autorul mai pomeneşte şi de Vasile Frugină, sergentul TR care i-a dat lovitura de graţie Mareşalului. Sursa d-lui Stoia nu este un misterios intermediar din Australia ci tot STINDARDUL unde a putut contempla şi poza lui Frugină.

Ignoranţa articlerului începe cu prima frază unde pomeneşte de „vila Mareşalului Antonescu": *o clădire sumbră de beton.* Mă văd obligat să enumăr pe scurt ceea ce ştiu despre locuinţele familiei Antonescu pentru a-l strivi pe impostor.

1) Casa din strada Paharnicului: o foarte modestă vilă parterre cu un singur apartament-vagon; de la grilajul de pe trotoar până la cele câteva trepte de la intrare erau cel mult trei metri. De pe stradă se putea privi direct în sufrageria luminată, cu perdelele trase totdeauna la o parte. (în imaginaţia mea de copil mi se părea că seamănă cu Palatul Sturdza — l-am mai apucat! — din pricina turnuleţelor laterale. Fireşte: exagerare nemăsurată). Acolo a locuit generalul împreună cu soţia până în ianuarie 1941, când au fost blocaţi la Preşedenţie.

2) în urma „evenimentelor" s'au amenajat la Preşedenţie două apartamente: unul pentru general şi soţie, altul pentru primul ministru, la etajul I. Ele foloseau şi ca birouri de lucru.

3) După ianuarie 1941, Ion Antonescu a închiriat de la Cella Delavrancea vila de pe şoseaua Nordului (spre Băneasa), care aparţinuse ... lui Nae Ionescu. Bufonul autor din „Cuvântul românesc" scrie despre *ziduri negre* dovedind că n'a văzut-o. Casa avea muri albi strălucitori şi era numită „Vila Albă".

4) Casa părintească din Calea Călăraşi, de lângă biserica Calist, n'a fost folosită. După moartea colonelului Baranga, al doilea soţ al mamei Mareşalului, aceasta s'a mutat în strada Cobălcescu în vila familiei Mărculescu. Acolo îl vizitam pe prietenul meu Campil, nepotul Mareşalului. Verile le petreceau la Florica (Argeş), nu departe de sălaşul Brătienilor, unde Mărculeştii aveau o căsuţă cu livadă. Acolo mama Mareşalului putea să se dedea unei inocente partide de cărţi — interzisă de Mareşal drept „imorală". Sever cu sine însuşi nu-i cruţa de intransigenţa sa pe cei mai apropiaţi, nici chiar pe mama pe care o adora.

5) În aprilie 1944, după bombardarea Bucureştiului, cerută la „aliaţi" de Maniu, Preşedenţia a închiriat o vilă la Snagov nu departe de Ţigăneşti, în care s'a mutat Mareşalul, soţia, Mihai Antonescu şi o parte din ofiţerii cabinetului militar. Vila nu a fost rechizitionată cum s'a insinuat, Mareşalul nepermiţând nici umbra unui abuz.

61) După o scurtă perioadă a avut loc ultima amenajare în palatul prinţului Nicolae, în mijlocul pădurii, bine camuflat cu trestie verde. Iuliu Maniu s'a mutat dincolo de lac în vila lui Aurel Leucuţia de unde venea des să-l sondeze şi să-l spioneze pe Mareşal.

7) Casa în care a trăit şi a murit d-na Niculescu, mama Mariei Antonescu, se afla pe strada arhiducesa Ileana, din Filantropia. Era extrem de modestă: o cameră de dormit, un hol-sufragerie şi o bucătărie. La etajul I, un apartament asemănător era închiriat, rotunjind micul buget al d-nei Niculescu.

8) Vila de la Predeal, cea mai frumoasă de pe Veştea, constituia averea personală a lui Ion Antonescu dinainte de luarea puterii, construită din soldă şi din veniturile de ataşat militar la Londra, nu din tâlhării ori „găinării" (vorba lui Boilă). Era mobilată cu rafinament, poseda o bibliotecă imensă cu cărţi de valoare plus o colecţie rară de stampe englezeşti. Acolo l-a invitat pe Corneliu Codreanu, hăituit de politicienii cu care azi dl Stoia stă alături.

Cu drept cuvânt şi cuget curat, conducătorul statului care în tot timpul războiului a trăit spartan doar din soldă, fără alt apanaj la care renunţase în favoarea oştirii avea calitatea morală să-l apostrofeze pe Dinu Brătianu în 1942: „tăiaţi elanul unui om care nu a avut, nu are şi nu va avea niciodată moşii. nici vii, nici pivniţi de desfacere, nici bani depuşi, nici industrii, nici consili de administraţie, nici safeuri în ţară şi străinătate, nici cupoane de tăiat, nici timp de pierdut la cluburi şi care nu şi-a procopsit nici cumnaţii, nici nepoţii, nici prietenii, nici partizanii şi nici adversarii".

Casa din Calea Călăraşi a fost pusă la dispoziţia unei familii de refugiaţi din Ardeal. Ţigările dăruite de diplomaţi erau transmise răniţilor ca şi fructele şi verdeţurile de la Predeal şi Florica.

Acesta a fost adevăratul ascet Ion Antonescu, d-le Stoia, pe care dacă nu l-aţi cunoscut, noi ceilalţi avem dreptul să vă interzicem să scrieţi un singur rând despre el.

Despre celelalte fantasmagorii ce să mai comentez? Ni se povesteşte, ca la gura sobei, că Mareşalul a fost dus în Rusia împreună cu gen. Pantazi, Vasiliu, col. Elefterescu şi Mihai Antonescu ... *în cuşti de lei.* Nu-l cred pe dl Stoia atât de cultivat ca să ştie că acest procedeu a fost folosit de Caterina II contra revoluţionarului Pugaciov şi de Tamerlan contra lui Baiazid Ilderim! Adevărul ce deţin din mâna a doua este următorul. La zece zile după arestare, Mareşalul şi camarazii săi au fost transportaţi la Moscova într'un avion militar, şi au fost instalaţi într'o *dacea* foarte confortabilă. Până la capitularea Germaniei la 9 mai 1945, tratamentul a fost fără reproş: erau serviţi de valeţi în livrele cu mănuşi albe. Logic: Ruşii nu erau siguri de victorie şi mai sperau într'o negociere mai ales în chestiunea Basarabiei. Altă valoare ar fi avut pentru Stalin o semnătură smulsă Mareşalului decât capuchehaiei pe brânci de Vişoianu, tratat de atfel la semnarea armistiţiului din 13 septembrie drept *aventurier.*

Abea după capitularea Germaniei, grupul Mareşalului a fost răzleţit prin închisori. În ţară au fost aduşi în primăvara 1946 (nu 1945 d-le Stoia) cu un tren special în care au fost introduşi d-na Antonescu şi Gh. Alexianu. Din greşală, col. Elefterescu a fost lăsat o vreme în libertate şi a putut să povestească detaliat cele petrecute în Rusia. La fel şi gen. C. M. Pantazi. Aşa că azi cunoaştem amănunţit şi precis perioada detenţiunii din Rusia şi nu avem nevoie să facem supoziţii ori să scriem romane.

Pentru descalificarea ultimă a nuvelistului de la „Cuvântul românesc" mai citez că „*în subsolul* fostului palat regal (... vezi imobilizata o casă de bani în care regele ar fi închis pe mareşal şi pe premier". Ori noi ştim de la Arthur Gould Lee, biograful curtean, că Mareşalul a fost închis împreună cu cei patru însoţitori într'o cameră spaţioasă *blindată*, de la etajul I al Palatului, în care Carol II îşi ţinuse colecţia de timbre. Era loc pentru o masă, scaune etc.

PSEUDONIME AGRESIVE

Indignarea, fie şi violentă, este permisă când cineva îşi scrie propriul nume în josul unui articol demn de controverse. Poezelele pot fi semnate oricum. Când faci însă teorie şi „morfologie politică" (Frobenius după ureche), e obligatoriu să pui numele din certificatul de naştere.

Doi domni zişi convenţional „Adrian B. Cosma" şi „Aurel Pop" se manifestă şi ei în sus-numitul ziar cu teoretizări care vor să fie „doctrină" ba chiar „dogmă" despre regimul Antonescu. Afară de ignoranţă, necinste şi fantasmagorii nu dovedesc nimic. (Mă refer la articolele hectolitrice „Justiţie şi desinform" — octombrie 1979 şi „Oligarchia la Români" — ianuarie 1981).

Ultimul autor vorbeşte foarte de sus, cu formule, witzuri, categorii geometrice. Am crezut că, plecaţi de pe plaiuri valahe- ne-am procopsit şi noi cu un mare filosof al istoriei ca Arnold Toynbee.

Rezum repede. Mareşalul ar fi fost o semi-impostrură, un urmaş al lui Carol II, departe de „ethosul popular" (ah! parcă ar agrăi Stamatu Zlatoust), un mit sintetic şi factice (unde o fi găsit autorul un mit *real?*), pus în fine într'o oală cu Gheorghiu-Dej devine numele unei societăţi anonime şi în ultimă instanţă stâlpul oligarhiei. Şi acest delir — da! *Delirul* continuă în exil — se întinde pe opt coloane. Am obosit cu despăducherea unei asemenea skizofrenii. Voi reproduce simplu un alt fragment din citata scrisoare a Mareşalului către Dinu Bratianu, din 29 oct. 1942. Ea va face să se topească — *ca ceara de para focului,* cum se cântă în Săptămâna Mare — afirmaţiile unor iresponsabili:

„Abuzaţi de răbdarea, de tăcerea şi înţelepciunea mea şi, rând pe rând, la scurte intervale de timp, îmi trimiteţi, când dumneavoastră, când domnul Maniu, avertismente, sfaturi şi acuzaţiuni. În virtutea cărui drept? Ce reprezentaţi în această ţară dumneavoastră toţi oamenii politici, în afară de interesele dumneavoastră egoiste şi un trecut politic total compromis şi dureros? Staţi faţă în faţă cu conştiinţa dumneavoastră, depănaţi, pas cu pas, atât actele dumneavoastră, cât şi pe ale acelora cu care rând pe rând v'aţi întovărăşit şi v'aţi acuzat, în faţa naţiei dezolate, scandalizate şi înmărmurite; răsfoiţi toată colecţia zierelor din ultimii 40 de ani, începând cu „Universul" şi terminând cu „Viitorul" şi cu ziarele jidoveşti pe care se sprijinea naţionalistul domn Maniu şi vă veţi reaminti; cine sunteţi dumneavoastră şi dumnealui; câte păcate aţi făcut; cum v'aţi calificat singuri şi cum v'a calificat naţia; câte răspunderi aveţi.

Pentru a vă uşura munca, vă reamintesc, domnule Brătianu, că împreună cu dl. Maniu, v'aţi acuzat public şi zilnic în presă, în întruniri, în Parlament de: „incapacitate"; „tâlhării"; „falsificări şi furturi de urne în alegeri"; demonstraţii ridicole, cu plată şi pe socoteala statului, în Bucureşti, pentru obţinerea puterii; „demisii în alb"; „bătăi şi omoruri"; „călcarea legilor şi Constituţiei"; luări de comisioane la toate furniturile statului; „traficurile de influenţă" practicate de partizanii, deputaţii, miniştrii şi preşedinţii corpurilor dumneavoastră legiuitoare; „scandalurile cu contingentările", cu „grâul britanic"; modul cum aţi făcut reforma agrară şi cum aţi profitat de ea; „risipa avutului public"; „concesionările oneroase ale bunurilor statului"; „demagogie"; „incorectitudine civică". Adăogaţi, la acest bogat şi concludent stat de serviciu al partizanilor şi al adversarilor dumneavoastră de ieri, cu care — ca întotdeauna când vă găsiţi în opoziţie — sunteţi azi prieteni: cazurile pe care naţia le ţine numai în adormire, ale domnilor Tătărăscu, Bursan, Boilă, Aristide Blank şi Afacerea Skoda; ruinarea poporului, prin dobânzile oneroase care au prăbuşit economiile, avutul şi munca tuturor, de la ţăran până la marele proprietar, de la micul până la marele negustor român; ravagiile făcute de conversiune şi de concesionarea bunurilor statului; împrumuturile externe oneroase şi umilitoare; introducerea controlului străin la Banca Naţională şi căile ferate, comisioanele scandaloase etc. etc. şi veţi avea, domnule Brătianu, imaginea unui trecut tragic, pe care l-am plătit atât de scump şi pe care naţia întreagă o are permanent în faţa ochilor.

Totuşi, domnule Brătianu, cu toţii credeţi că toate acestea au fost uitate şi, cu perfidia politicianistă de altădată — de totdeauna — atât de bine cunoscută, vă aşezaţi cu cinism pe acest trecut şi — de la cel dintâi dintre dumneavoastră, până la cel din urmă — încercaţi să acuzaţi şi să sabotaţi, pe sub mână, opera de îndreptare şi consolidare la care s'a antrenat toată naţia [...]

Conformându-vă procedeelor politicianiste pe care le practicaţi în trecut agitaţi azi spectrul „foamei" şi al „morţii de frig" a bietului popor. V'aţi uitat în pivniţele şi în cămările dumneavoastră, ale familiei şi ale partizanilor dumneavoastră când aţi făcut şi faceţi această profeţie? Vă dor de-abia acum — ca întotdeauna când sunteţi în opoziţie — lipsurile poporului? Dar de ce de 70 de ani de când guvernaţi direct şi indirect această ţară, nu aţi dat poporului o altă îndrumare, o altă stare, l-aţi exploatat şi l-aţi lăsat, la ţară şi la oraşe, în halul de mizerie şi sărăcie în care se zbate?

Dumneavoastră, domnule Brătianu, nu ştiţi ce vreţi şi nici nu aveţi curajul să faceţi ceea ce credeţi că ar trebui făcut. Vreţi înfrângerea bolşevicilor, însă aţi protestat când am semnat „Pactul anticomunist". Sunteţi împotriva alianţei cu Germania, însă vă daţi seama că nu ne putem alia cu altcineva. Vreţi să fac armată şi să înarmez ţara, ştiţi că armata costă foarte scump şi totuşi protestaţi în contra inflaţiei, pe care de altfel aţi practicat-o fără nicio măsură în războiul trecut şi după aceea. Mă acuzaţi că înfometez ţara şi o lipsesc de combustibil când dau Germaniei cereale şi păcură în schimbul armamentului, deşi ştiţi bine că nu pot să dau altceva şi nu pot să aduc altfel armamentul. Sunteţi naţionalist — cel puţin aşa de faţadă — şi totuşi luaţi apărarea evreilor şi protestaţi, ca şi domnul Maniu, împotriva măsurilor de românizare pe care le-am luat. Nu duceţi nicio lipsă, nici de alimente, nici de combustibil, nici de îmbrăcăminte şi totuşi afirmaţi că „murim de foame şi de frig." Afirmaţi că în ţară este „catastrofă economică" şi niciodată afacerile dumneavoastră şi ale altora nu au fost mai înfloritoare. Strigaţi că vă „impun sacrificii" şi nu aţi făcut nici unul personal. În sfârşit, de doi ani găsiţi că fac rău ceea ce fac şi refuzaţi să vă luaţi răspunderea. Aţi refuzat afirmând că atâta timp cât va fi război eu trebuie să rămân la conducere fiindcă nu pot fi înlocuit. „ATÂTA TIMP CÂT VA FI RĂZBOI" — adică atâta timp cât este greu şi sunt riscuri. Este uşor, domnule Brătianu, să fii om de stat, şi încă cu pretenţii, când nu ai riscuri de luat şi greutăţi catastrofale de învins. Cât este greu şi sunt riscuri vă trebuie un salahor care să muncească şi un general să le ia asupra sa, dumneavoastră rezervându-vă dreptul de critică. Credeţi şi aţi sperat să mă folosiţi ca instrument cu sabie, după cum aţi folosit pe mareşalul Averescu şi pe generalii Coandă şi Văitoianu. Eu nu sunt nici Averescu şi nici Coandă, iar dumneavoastră nu sunteţi Ionel Brătianu şi nu aţi făcut ceea ce a făcut el".

Acesta este ultimul cuvânt al Mareşalului despre „oligarhia românească". Cei doi bezmetici de mai sus în loc să mături pe străzile New Work-ului — ar fi mai cinstit — fac teoretizări de Mare Politică. Îşi au cititorii pe care îi merită.

E. L

I. V. EMILIAN

LA ANIVERSAREA UNIRII BASARABIEI*

În decursul zbuciumatei noastre istorii, având de luptat necontenit cu greul şi cu moartea, am fost de mai multe ori puşi la pământ, umiliţi, împilaţi şi zdrobiţi sufleteşte.

Dar, de câte ori negura cea mai adâncă se lăsase peste ţară, sfâşâind întunerecul a răsărit şi pentru noi o stea, dintr'odată cerul s'a luminat, ne-am ridicat din nou în picioare, ne-am adunat puterile, ne-am strâns rândurile şi ne-am continuat drumul pe calea destinului nostru istoric.

Aşa s'a întâmplat cu noi şi către sfârşitul primului război mondial.

Dacă deschidem un lexicon mai nou, reconsiderat, ori un opus cu pretenţii de a reface istoria timpurilor mai noi din cele multe ce apar astăzi în spaţiul germanic unde, spre deosebire de cum a fost altădată, adevăraţii prieteni ai poporului român sunt extrem de puţini la număr, am putea ajunge la concluzia că România a fost înfrântă în primul război mondial şi că reîntregirea ei în hotarele Daciei nu a fost altceva decât un plocon nemeritat ce ne-a fost oferit de marile puteri învingătoare. Un sfruntat neadevăr!

Alta a fost desfăşurarea evenimentelor, înfăptuirea României Mari fiind rezultatul năzuinţelor noastre comune, nezdruncitatei hotărîri şi efortului de care a fost capabil întregul nostru popor.

Luptând din capul locului pe două fronturi, aşteptând zadarnic ajutorul făgăduit de Rusia, ajutor care nu a venit decât foarte târziu, sub presiunea unui inamic de trei ori mai numeros şi dispunând de o putere de foc de şase ori mai mare, Armata română a fost nevoită să abandoneze aproape două treimi din teritoriul naţional şi să facă zid de apărare la porţile Moldovei.

În ciuda tuturor calamităţilor din iarna şi primăvara anului 1917: ger aspru, epidemii de tifos exantematic şi de febră recurentă care au făcut sute de mii de victime şi în ciuda raţiilor de alimente foarte slabe, trupele române, reorganizate, mai bine dotate şi dând dovadă de un înalt spirit de luptă, au ţinut cu îndârjire poziţiile pe aliniamentul Siret-Valea Şuşiţei-Măgura Caşin-Oituz — Cireşoaia — Vest Târgul Ocna. Din aceste poziţii, nimeni şi nimic nu le-a mai putut clinti.

Începând cu sfârşitul lui noembrie 1916 au început să sosească şi trupe ruse, multe, foarte multe, totalizând la sfânşitul lui iunie 1917 nu mai puţin de 57 divizii şi brigăzi, grupate în trei armate: Armata a VI-a rusă dela Galaţi şi până la Sud de Mărăşeşti, Armata a IV-a rusă intercalată între cele două armate române (I-a şi a II-a) şi Armata a IX-a rusă dela aripa dreaptă a Armatei II-a române şi până în Bucovina.

Toate încercările inamicului de a străpunge frontul şi de a-şi croi drum spre inima Moldovei au eşuat, cu pierderi grele pentru el.

Dar tocmai în cursul celei mai crâncene bătălii în care inamicul angajase 12 din cele mai bune divizii de care dispunea, se produce defecţiunea unor unităţi ruseşti atinse de virusul revoluţionar. La începutul lui august 1917, în primele zile ale acestei bătălii, regimente întregi de infanterie rusă părăsesc poziţiile, lăsând propria lor artilerie descoprită şi flancurile trupelor române sub ameninţarea de a fi învăluite. Din ordinul Generalului Cristescu, comandantul Armatei I-a române, cetele de fugari sunt bătute cu tunurile. Dând dovadă de un eroism exemplar, regimente române din diviziile a 5-a, a 9-a, a 10-a, a 13-a, a 14-a şi a 15-a infanterie contra-atacă viguros, reocupă poziţiile părăsite de Ruşi şi restabilesc situaţia.

Dela această dată însă, Armata rusă intră rapid în descompunere, „Revoluţia din octombrie“ fiind actul final al acestei descompuneri.

Ucizând cu propria-i mână pe Generalul Dukonin, şeful de stat-major al Marelui Cartier General rus dela Moghilev, praporcicul (ajutor de sublocotenent) Krîlenko îşi asumă conducerea tuturor forţelor armate ruse. Din ordinul lui Lenin şi al lui Troţchi, acelaşi Krîlenko începe imediat negocieri de armistiţiu la Brestlitovsk.

Comandantul forţelor ruse pe frontul die România, Generalul Cerbaciev, refuză să recunoască autoritatea lui Krîlenko şi nu participă la negocieri, dar îi este cu neputinţă să mai aducă trupele la ascultare. Ofiţerii ruşi sunt molestaţi de soldaţi care le rup epoleţii. Mulţi din ei sunt chiar ucişi.

După ce încunoştiinţează guvernul român, Cerbaciev începe şi el să negocieze un armistiţiu. Ionel Brătianu îi scrie lui Clemenceau, expunându-i situaţia. În scrisoarea de răspuns, Clemenceau spune că „situaţia României îi stoarce lacrimi“, dar îi cere lui Brătianu să nu închee armistiţiu şi să continue lupta. Cum? Abandonaţi de toţi, cu divizii germane, austro-ungare, bulgare şi turce în faţă şi cu un colos anarhizat în spate . . .

La 7 decembrie 1917, Comandamentul român trimite pe Generalul Lupescu la Focşani pentru a negocia şi pentru noi un armistiţin. În cursul tratativelor, Mareşalul Mackensen manifestă înţelegere faţă de faptul că peste un milion de soldaţi ruşi în parte bolşevizaţi, dar în cea mai mare parte constituiţi în bande anarhice se aflau încă pe teritoriul românesc.

De aceea, armistiţiul semnat la 9 decembrie 1917 a fost cu adevărat un armistiţiu, nu ca cel dela 23 august 1944 o capitulare fără condiţii. Adversarii de atunci au rămas pe poziţiile pe care le ocupau în ajun, trupele române preluând şi sectoarele ce fuseseră ocupate de Ruşi.

Lărgindu-şi aripile şi subţiindu-se în adâncime, 13 divizii române de infanterie şi 4 brigăzi de călăraşi au ocupat întregul front: dela Marea Neagră şi până în Bucovina, în interiorul ţării rămânând 2 divizii de infanterie şi 2 divizii de cavalerie, precum şi rezerva generală a Marelui Cartier General alcătuită din Divizia a 16-a Infanterie creiată ad-hoc prin preluări de unităţi dela alte divizii, două divizii de vânători constituite şi ele în acelaşi mod şi din Brigada de voluntari ardeleni. Cu aceste forţe din interior s'a trecut la dezarmarea şi trimiterea dincolo de graniţele ţării a tot ce mai rămăsese din cele 57 divizii şi brigăzi ruse. Acţiunea trupelor române a reuşit atunci pe deplin, ea cosituind una din cele mai strălucite pagini din istoria militară a României.

Românii au dezarmat nu numai unităţile ruse de pe frontul român, ci si pe acelea care se retrăgeau din Galiţia şi voiau să-şi croiască drum prin Nordul Moldovei, cum a fost cazul la Spătăreşti, în apropiere de Fălticeni, unde 6 companii de grăniceri şi un escadron de cavalerie au silit, prin luptă, la capitulare restul de peste 10.000 soldaţi ai Corpului 11 de armată al Ruşilor. Alt corp de armată rus a fost dezarmat în regiunea Paşcani-Miroslăveşti de către Regimentul 16 Infanterie român. La Galaţi, după lupte în care a intrat şi artileria grea în acţiune, unităţi din Divizia a 13-a română au dezarmat două divizii siberiene şi în plus şi câteva batalioane de marineri ruşi.

Cu bandele răzleţe care devastau gările, prădau şi ucideau a fost treabă mai uşoară. Mai greu a fost la Iaşi, unde efectivele române erau foarte mici şi unde un anume Roschall, care fusese capul rebeliunii marinarilor dela Kronstadt, instalase un puternic centru de agitaţie la Socola în vederea detronării Regelui Ferdinand şi transformării României în republică sovietică. Cu un batalion din Regimentul 9 Vânători, Maiorul Rasoviceanu a lichidat însă şi întreprinderea bolşevică dela Socola . . .

Prin revoluţia rusă din 1917 nu a fost prăbuşit numai absolutismul ţarist şi lichidat regimul social-democrat ce-i succedase. Această revoluţie a provocat şi o mişcare de eliberare a popoarelor înglobate cu forţa în imperiul ţarist.

Politica de desnaţionalizare a Basarabiei pe care a dus-o regimul ţarist în mod consecvent dela 1812 (rusificare, transplantarea unor sate româneşti în regiuni îndepărtate, colonizarea în Basarabia a altor neamuri, apăsări de tot felul) nu a reuşit totuşi să înăbuşe conştinţa naţională a fraţilor noştri de dincolo de Prut. După revoluţia din 1848, dar mai ales după aceea care a avut loc în Rusia la 1905, Românismul basarabean se manifestă din ce în ce mai viguros. La 1913, ziarul „Cuvântul Moldovvenesc“ care apărea la Chişinău publică o serie de articole, demonsstrând fără ocolişuri că Basarabia este pământ românesc.

Dorinţa de separare a Basarabiei de Rusia a fost însă exprimată deschis cu ocazia primului congres al soldaţilor moldoveni, congres care s'a ţinut la Odesa la 5 mai 1917.

Adunându-se la Odesa cu îngăduinţa noilor stăpâni ai fostului imperiu ţarisi şi potrivit principiului de autodeterminare proclamat de Lenin, soldaţii şi ofiţerii moldoveni au rămas insensibili la toate îndemnurile maximaliştilor, cum erau numiţi încă bolşevicii la acea vreme şi nici asupra revendicărilor sociale nu s'au oprit prea mult, ci au afirmat sus şi tare năzuinţa neamului, înscriind pe steagul lor ideea unităţii naţionale a Românilor.

În alte adunări care au avut după aceea loc, adunări de studenţi, de intelectuali, de obştii săteşti şi de consilii judeţene, treptat-treptat denumirile de „moldovean“ şi de „moldovenesc“ au fost înlocuite cu acelea de *român* şi *românesc.*

La Chişinău a luat fiinţă un partid naţional. La acest nou avânt al conştiinţei naţionale o contrbuţie însemnată au avut refugiaţii ardeleni din Chişinau care au scos ziarul „Ardealul“, precum şi cadrele batalionului de voluntari ardeleni care asigura paza depozitelor Armatei române din oraş şi din împrejurimi.

Această redeşteptare naţională nu a fost văzută cu ochi buni nici de conducerea bolşevică şi nici de Rada ucrainiană dela Kiev. Au avut loc ciocniri şi încercări de a pune foc la depozitele româneşti.

Între timp, cei 989 de delegaţi ai comitetelor de soldaţi şi de ofiţeri, reprezentând 300.000 militari români din forţele armate ruseşti, întruniţi la Chişinău dela 2 la 9 noembrie 1917, hotărăsc *autonomia politică şi teritorială a provinciei dintre Prut şi Nistru.*

Prin vot indirect sunt aleşi 120 deputaţi care vor constitui Sfatul Ţării, un fel de dietă a Basarabiei în care toate naţionalităţile conlocuitoare sunt reprezentate. La 4 decembrie 1917, cu ocazia şedinţei constitutive. Sfatul Ţării alege pe Ion Inculeţ, un tânăr docent al Universităţii din Petrograd, preşedinte şi pe Ion Buzdugan, un şi mai tânăr locotentent, secretar. La 15 decembrie 1917 Sfatul Ţării proclamă *Republica democratică moldovenească* şi-l alege ca preşedinte tot pe Ion Inculeţ.

La acea dată însă, numeroase bande bolşevice, bine organizate şi dispunând de armament greu şi chiar de trenuri blindate, năvălesc din nou în Basarabia, se regrupează şi se substituesc organelor locale, punând în primejdie autoritatea Sfatului Ţării care nu dispunea, ca forţă executivă, decât de un număr mic de „cohorte moldoveneşti“ dotate doar cu arme individuale. Cohortele moldoveneşti şi Batalionul de voluntari ardeleni staţionat la Chişinău fac tot ce le stă în putinţă pentru a ţine piept bandelor care atacă sate româneşti, arestează, procedeaza le execuţii sumare şi fac imposibilă activitatea Sfatului Ţării. Acesta din urmă nu-şi mai poate ţine şedintele. Deputatii „Blocului Moldovenesc“, fracţiunea cea mai numeroasă, se adună totuşi în secret şi hotărăsc să ceară ajutorul militar al României. Cererea este transmisă prin Ciugureanu, ministrul de mai târziu care organizează şi un serviciu permanent de curieri.

Ţinând încă frontul, cu 8 divizii în curs de demobilizare, după cum ne ceruseră Puterile Centrale cu care duceam tratative pentru obţinerea unei păci, Armata română nu dispunea decât de un număr de forţe minim pentru a interveni în Basarabia. Şi totuşi a intervenit, conform planului întocmit de Maiorul Ion Antonescu, şeful secţiei de operaţii din Marele Cartier General.

La 23 ianuarie 1918 Divizia a 11-a Infanterie (General Broşteanu) a trecut Prutul pe la Ungheni şi pe la Leova, îndreptându-se pe 2 coloane spre Chişinău. Cu muzica în frunte, trupele Generalului Broşteanu îşi fac intrarea în capitala Basarabiei, fiind primite de populaţie într'un entuziasm de nedescris. În numele Sfatului Ţării, ele sunt salutate de Ion Pelivan care-şi încheie cuvântarea cu profetica frază: „Unitatea politică a tuturor Românilor a intrat acum în faza de înfăptuire.“

Divizia a 13-a Infanterie (General Ion Popescu-Sanitaru), divizie care se remarcase în mod deosebit la Mărăşeşti, a trecut Prutul pe la Cahul, punând stăpânire într'un timp record pe tot Sudul Basarabiei; cu sprijinul Flotilei de Dunăre.

Legătura între aceste două divizii a fost asigurată de Divizia a 2-a Cavalerie (General Sinescu). Bolşevicii nu au depus rezistenţă înverşunată decât la Tighina, dar şi aci, după un atac concentric, sunt aruncaţi peste Nistru.

Făcând siguranţa flancului stâng al întregului dispozitiv, Divizia I-a Cavalerie (General Davidoglu) a eliberat Nordul provinciei şi a cucerit Hotinul după o scurtă luptă, împingând prin detaşamente de descoperire[1] bandele bolşevice până în Pocuţia şi în Podolia.

Astfel, cu un efectiv de 34.000 ostaşi şi cu susţinerea a doar 32 baterii de tunuri şi de obuziere uşoare, Armata română a reuşit să cureţe Basarabia de bandele bolşevice în mai puţin de o lună de zile, punând populaţia sub scutul ei, făcând să inceteze jadurile şi omorurile şi restabilind autoritatea Sfatului Ţării care, la 27 martie 1918, lua hotărîrea de care întreaga lume lua cunoştinţă că *„Republica Democratică Moldovenească, în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu Mama Sa ROMÂNIA“.*

Noua noastră adresă:
Balduin Helm-Str. 16
8080 Fürstenfeldbruck
West Germany
Tel.: 08141-26647

Hotărîrea aceasta a Sfatului Ţării venea tocmai atunci când România îmbrăcase zăbranic de doliu şi când tristeţea cea mai amară îşi făcuse loc în inimi. Pacea impusă de Puterile Centrale nu se semnase încă, dar se ştia ce ni se ceruse în castelul Prinţului Ştirbey dela Buftea, unde se duceau tratativele: să dăm Austro-Ungariei toate trecătorile şi toate masivele păduroase ale Carpaţilor, să dăm întreaga Dobroge Bulgarilor şi să ne zălogim avuţiile Germaniei şi Austro-Ungariei.

În astfel de împrejurări a fost aprinsă la Chişinău flacăra nădejdii ce avea să ne încălzească inimile şi să ne lumineze calea spre realizarea visului nostru de veacuri. Înainte de sfârşitul acelui an 1918, visul avea să se împlinească. La 1 decembrie 1918, România Mare era înfăptuită la Alba Iulia . . .

— De fapt, denumirea de Basarabia a fost dată Moldovei dintre Prut şi Nistru de către administraţia rusească, după 1812. Basarabia nu s'a numit la început decât ţinutul meridional al provinciei care, dela Basarab I şi până către sfârşitul domniei lui Mircea cel Bătrân, a aparţinut Ţării Româneşti, trecând apoi în stăpânirea Muşatinilor moldoveni. După ce Turcii au cucerit Cetatea Albă la 1484, s'au instalat acolo Tătarii. Domnii moldoveni nu s'au împăcat însă niciodată cu gândul ca această parte a ţării lor să rămână în stăpânire tătărască, Alexandru Cornea, Aron-Vodă, chiar Despot-Vodă, dar mai ales Ion-Vodă cel Viteaz purtând războaie în acest scop.

Moldova lui Ştefan şi aceea a succesorilor săi nu a cunoscut decât două mari împărţiri administrative: Ţara de Sus şi Ţara de Jos, în cuprinsul cărora au fost judeţele care au existat până la 1944 şi două judeţe în plus: Cârligătura în Ţara de Sus şi Horincea în Ţara de Jos. Pe Prut n'au existat cetăţi de apărare, ci toate aceste cetăţi au fost pe Nistru, unde domnii Moldovei au creiat şi capete de pod dincolo de fluviu, capete de pod care au fost lărgite cu timpul până în apropiere de Bug. Multe localităţi situate de ambele părţi ale Prutului poartă până astăzi acelaşi nume, iar cât priveşte amintirea lui Ştefan cel Mare, în nici o altă parte a României nu este mai vie ca în Basarabia. Răzeşii din Bălţi, Soroca, Hotin, Orhei şi din Lăpuşna vorbesc despre el ca şi cum l-ar fi văzut şi l-ar fi întovărăşit în expediţii sau ar fi fost de faţă când marele domn a zidit biserici şi mânăstiri.

Prutul, care nu a fost hotar, se poate trece în multe locuri prin vad, aşa cum l-am trecut şi noi în vara lui 1941, pe la Noua Suliţă. După schimburi de foc la Dinăuţi şi la Doljoc, am ajuns în miez de noapte la Nedebăuţi, de unde, înainte de a se lumina de ziuă, am pornit atacul asupra Hotinului. Când în salturi când târându-ne pe brânci prin mirişti de grâu, prin câmpuri de sfeclă şi prin lanuri de porumb şi de floarea soarelui, cu flancul drept rezemat pe liziera pădurii Capilauca, am ajuns la locul zis la Patru Cârciumi, loc de popas pentru pretendenţii la tron pe vremea războaielor căzăceşti, dar şi punct de plecare pentru atacul pe care l-a pornit Mihai Viteazul în vara anului 1600 asupra Hotinului. Forţa de manevră şi de învăluire a fost alcătuită în acţiunea de atunci din steagurile căpităniilor de călăraşi de Caracal şi de Ruşii de Vede.[2]

La 6 iulie 1600, după ce cucerise Hotinul, Mihai Viteazul putea da hrisovul în care se intitula *„domn al Ţării Româneşti şi Ardealului şi a toată ţara Moldovei“*.

După 341 de ani, tot la început de iulie, călăraşi provenind de pe aceleaşi meleaguri unde Mihai Viteazul îşi avusese steagurile şi căpităniile se desfăşurau, exact din acelaşi loc, în lanţuri de trăgători pentru a recuceri Ho-

(urmare în pag. 8)

* Cuvântare ţinută la 29 martie 1981 la München în cadrul unei adunări comemorative organizată de Misiunea Unită Română din Germania de sub conducerea Monseniorului Prelat Dr. Octavian Bârlea.

[1] Detaşament de descoperire: unitate mai mică constituită ad-hoc în vederea unei misiuni speciale, dar dispunând de mijloace pentru a duce lupta pe cont propriu. Detaşamentele de descoperire operează totdeauna la mari distanţe de grosul trupelor.

[2] Steag: cea mai veche denumire de unitate militară românească, numărând de obicei 100 călăreţi. Căpitănia avea mai multe steaguri.

Leontin CONSTANTINESCU

„Europa pe drumul finlandizării”

(Dela Helsinki la Madrid)

După euforia prilejuită reprezentanţilor celor 35 de state de faptul de a fi participat „la cea mai mare Conferinţă Internaţională dela Congresul dela Viena“ lampioanele s'au stins. Actorii, obosiţi de focurile rampei ce au luminat scena, pe care s'au târât în mod atât de glorios pentru a fi imortalizaţi de istorie, s'au reîntors acasă. Cinci ani după Helsinki ne rămâne nouă, spectatori naivi sau lucizi, în tot cazul direct interesaţi, să ne întrebăm cum a fost posibilă această Conferinţă şi care este veritabila ei semnificaţie pentru Europa.

Iniţiativa Conferinţei pentru securitatea europeană. Ideea acestei Conferinţe nu este nouă. Ea a fost prezentată de Rusia sovietică pentru prima dată la 10 Februarie 1954 şi anume atunci când Molotov a propus Miniştrilor de Afaceri Străine a celor patru puteri, la Berlin, „un Tratat general de securitate colectivă în Europa“. Occidentul a refuzat şi Rusia a convocat în chip unilateral o Conferinţă în Noembrie 1954 la care au participat numai sateliţii. Doisprezece ani mai târziu Rusia Sovietică a reluat ideea cu prilejul reuniunii Pactului dela Varşovia, în 1966 la Bucureşti, precum şi în Aprilie 1967 cu prilejul Conferinţei partidelor comuniste, întrunite în Cehoslovacia. Şi de data aceasta Occidentul a refuzat. În fine în 1973 Occidentul a acceptat oferta sovietică şi negocierile au început la Geneva. Prima chestiune care se pune este de a şti de ce Occidentalii au acceptat să intre în jocul sovietic după ce au refuzat să o facă timp de 19 ani?

Cauzele ce au făcut posibilă această Conferinţă. Această schimbare în atitudinea puterilor occidentale este rezultatul combinat a trei factori principali.

Primul, general ca natură, este refuzul, complicitatea sau neputinţa Occidentalilor de a înţelege adevărata semnificaţie a fenomenului sovietic. Duşmănia de neîmpăcat a politicei sovietice, care integrează orice tactică pe termen scurt sau mijlociu, într'o strategie globală care tinde totdeauna şi peste tot la cucerire şi dominare ca ţel îndepărtat, le scapă. Această incapacitate le interzice de a înţelege că politica de „destindere“ urmărită de Rusia Sovietică în Europa nu este ţelul final, cum este pentru Occidentali, ci doar o tactică fructuoasă, integrată într'o strategie îndepărtată urmărind aceleaşi ţeluri de stăpânire şi mai întâi asupra ceeace a rămas din Europa: fâşia occidentală.

A doua cauză ilustrează foarte bine cum perceperea, greşită totdeauna, a ţelurilor tactice şi a strategiei politice sovietice favorizează la Occidentali o slăbire a sforţărilor, o aţâţare la desarmare morală şi în sfârşit o invitaţie la capitulare politică liber acceptată. Deja în 1967 Consiliul Atlantic Nord (OTAN) pe baza raportului *Harmel* sugera negocieri pentru reducerea echilibrată şi reciprocă a armelor în Europa (MBFR). La 2 Iunie 1968, Consiliul Atlantic Nord propune în chip oficial membrilor Pactului dela Varşovia începerea acestor negocieri. Timp de doi ani de zile membrii Pactului dela Varşovia nici măcar n'au răspuns acestei propuneri. La 28 Mai 1970, Consiliul a reînoit oferta sa şi în Octombrie 1971 a însărcinat pe *Manilo Brosio* să sondeze intenţile sovietice. Şi de data asta destinatarii au răspuns prin tăcere. In Iulie 1972 Comisia Consultativă a Pactului dela Varşovia nici măcar n'a semnalat misiunea *Brosio;* în schimb a menţionat în trecere propoziţia occidentală de negocieri asupra MBFR. In sfârşit membrii Pactului dela Varşovia au acceptat să înceapă negocierile asupra MBFR-ului, la Viena, la 31 Ianuarie 1973. Lăsând pe Occidentali să „fiarbă“ timp de 4 ani şi jumătate, Rusia a luat măsura slăbiciunii lor. Nerăbdarea şi chemările lor repetate au desvăluit slăbiciunea şi divergenţele lor. Negocierile vor deveni în mâna Sovieticilor un instrument capabil de a le exploata. Rusia Sovietică a văzut în negocierile asupra MBFR-ului un mijloc de a asigura pe Occidentali de buna sa voinţă, de a prelungi negocierile pentru a putea să se înarmeze în linişte în scopul de a-şi asigura în această materie o superioritate ce nu va mai putea fi egalată. Pe de altă parte Rusia este sigură de a putea folosi MBFR-ul a cărui încheere nu o interesează, pentru a face să înainteze ideea unei Conferinţe asupra securităţii în Europa (OSCE) care o interesează.

Al treilea factor este aşa numita *Ost-Politik* a Cancelarului *Brandt*, partizan al unei „destinderi dinamice“ şi convins „de buna voinţă a Kremlinului“.[1])

Preparată din vreme, probabil începând din 1960, sub impulsiunea enigmaticului personajchee *Webner* într'un cerc închis de colaboratori din care răsare persoana lui *Egon Bahr* şi, probabil,[2] cu cunoştiinţa şi acordul ultra secret al Rusiei însăşi, această politică îşi găseşte expresia în proectul de Tratat germano-sovietic, negociat[3] într'un timp record de câteva săptămâni de acelaş *Bahr*. Spre surpriza generală a poporului, a opoziţiei şi chiar a numeroşi deputaţi socialişti, Tratatul a fost parafat la 12 August 1970.

Anumiţi aliaţi erau favorabili politicei de „destindere“ în speranţa că vor face beneficii comerciale în timp ce Germania trebuia singură să plătească nota. Liniştită de o Germanie numeric diminuată şi mutilată teritorialmente, *Generalul de Gaulle*, visa să încadreze relaţiile cu Rusia Sovietică în procesul himeric de „destindere, înţelegere, cooperare“. La rândul său politica externă americană, lovită de orbire şi de incoherenţă congenitală, se gândea numai la beneficiile pe care i le putea oferi o piaţă atât de întinsă ca cea sovietică. Aşa numita *Ost-Politik* va satisface numai parţial câteva interese minore adecă comerciale. Pe de altă parte, importanţa consecinţelor politice este enormă şi se înscrie pe trei planuri diferite: acela al lumii libere, al Germaniei şi al Occidentului.

Faţă de lumea liberă această politică a întărit iluziile privind ţelurile sovietice. Liniştită, nu de politica sovietică ci de propriile ei himere, lumea liberă a început să dea Rusiei Sovietice ajutorul economic şi bănesc ce îi îngăduia să continue efortul de înarmare în timp ce rezultatele catastrofice ale gestiunei ei economice erau amortizate datorită ajutorului economic, financiar, technologic al lumei libere. In felul acesta insăşi dictatura comunistă asupra popoarelor captive era întărită.

Pe de altă parte prin Tratatul germano-sovietic, Germania, în scopul de a asigura „pacea şi destinderea“ recunoaşte în sfârşit că actualele frontiere europeene sunt inviolabile; că ea (Germania) nu are „revendicări teritoriale faţă de nimeni şi că nu va avea nimic de revendicat în viito“; că ea recunoaşte „drept inviolabile frontierele ei cu DDR-ul şi cu Polonia“.

Sub paravanul, folosit în chip foarte dibaciu al cărţii Naţiunilor Unite, Germania recunoaşte în mod liber şi ca ţară suverană ceeace îi fusese impus cu forţa, atunci când nu era decât un teritoriu adăpostind un popor învins. Prima consecinţă practică ale acestor recunoaşteri este că Germania federală renunţă să reprezinte totalitatea poporului german. Recunoaşterea Republicii Democratice Germane (DDR) este cea mai bună probă. Germania Federală recunoaşte *de facto* că unificarea Germaniei este amânata *ad calendas grecas*, cu alte cuvinte la sfârşitul procesului de „normalizare în Europa“ al cărui adevărat architect este şi va fi Rusia. Calea care, trecând prin dislocarea Germaniei Federale de aliaţii ei, ar putea duce la „neutralizarea“ ei, lucru ce pare a fi ţelul lui *Egon Bahr*, este deschisă. Dar aşa zisă *Ost-Politik* merge mai departe: ea angajează viitorul Europei. Politica Germaniei Federale slăbeşte Occidentul; recunoscând *statu-quo-ul* în Europa, ea recunoaşte cuceririle sovietice în Europa; ea întăreşte stăpânirea Rusiei Sovietice asupra popoarelor răsăritene şi angajează ceeace mai rămâne din Europa pe calea capitulării, deci a „finlandizării“. Cea mai bună dovadă este că însăşi actul final al Conferinţei dela Helsinki întrebuinţează şi formulele şi principiile ce figurează în Tratatul germano-sovietic. Bine înţeles este dreptul Germaniei Federale de a recunoaşte, prin aşa zisa *Ost-Politik*, amputările teritoriale pe care le-a suferit. Dar cu ce drept *Brandt şi Bahr* şi-au îngăduit să vorbească în numele Europei,[4] şi de a dispune *de jure* de popoarele răsăritene? Astfel este trasată calea capitulării occidentale pe care actul final al CSCE-ului o va consfinţi. Aceştia au fost factorii care au contribuit să hotărească Occidentul să accepte într'un sfârşit negocierile asupra „securităţii europeene“ (CSCE) pe care Rusia le propunea fără rezultat deja din 1954.

Poziţiile şi ţelurile părţilor în timpul negocierilor. Incepute la Geneva la 18 Septembrie 1973 negocierile între experţi au durat doi ani. Dela început era limpede că o prăpastie separa ţelurile fundamentale sovietice de cele occidentale.

Orice pace bazată pe securitate posedă două aspecte complimentare şi indisociabile: unul politic, celălalt militar. Recunoaşterea frontierelor în Europa şi intangibilitatea lor, pe care o vroiau sovieticii, nu pot asigura securitatea. Declaraţiile politice sunt o iluzie atâta vreme cât problemele militare nu sunt soluţionate şi cât cele două blocuri, care îşi împart Continentul, nu încetează de a se înarma. Occidentalii au încercat să negocieze cele două probleme în acelaş timp, ceeace era şi logic şi de bună credinţă.[5] Ei s'au izbit de refuzul nesdruncinat al URSS-ului. In faţa acestei opoziţii inflexibile Occidentalii au cedat înainte chiar de a începe negocierile. Statele Unite acceptaseră deja ca cele două aspecte ale problemei să fie disociate şi ca negocierile militare să fie încredinţate unei alte Conferinţe. Redusă în felul acesta la aspectul său militar, securitatea în Europa îngăduia Rusiei sovietice să nu facă nici o concesiune pe plan militar, dar să pretindă dela Occidentali toate concesiile pe plan politic. In chipul acesta acceptarea tezei sovietice de către Occidentali nu însemna o simplă concesiune procedurală ci o adevărată capitulare în faţa exigenţelor sovietice. URSS-ul ţintea să obţină mai întâi recunoaşterea *de jure* de către Occidentali a *statu-quo-uiui* teritorial. Datorită inviolabilităţii frontierelor ea ţintea să imobilizeze situaţia în Europa adecă cuceririle ei, şi să pună în postură de „agresor“ orice tentativă de a repune în discuţie imperiul ei european. In fine, Uniunea Sovietică vroia să consolideze dictaturile stabilite în Europa de Răsărit graţie prezenţei ei militare. In aceste condiţii, în loc de a căuta să obţină compensaţii consistând în câteva vagi promisiuni privind drepturile omului, Occidentalii ar f trebuit să aibă curajul de a refuza să se angajeze în nişte tratative care erau o capitulare faţă de adversarul care dela început îşi impunea ţelurile şi punctul lui de vedere. Dar e greu să ai curajul de a te apăra, atunci când ai voinţa de a capitula. In cele din urmă tratativele s'au terminat prin Actul Final al Conferinţei de Securitate semnată de 35 de şefi de Stat, la 1 August 1975, la Helsinki.[6]

Actul conţine 5 părţi. Prima reglementează „problemele relative la securitatea în Europa“; cea de a patra priveşte „principiile relative la cooperarea în domeniul umanitar şi în celelalte“. Sunt părţile cele mai importante. Rândurile ce urmează vor examina numai semnificaţia primei părţi şi se vor concentra asupra dispoziţiilor cele mai importante, cele ce privesc recunoaşterea *statu-qou*-ului în Europa şi dreptul popoarelor de a dispune de ele însăşi.

Recunoaşterea statusquo-ului, a inviolabilităţii frontierelor şi semnificaţia lor politică. Recunoaşterea şi menţinerea *status-quo*-ului reprezintă stâlpul sistemului de securitate în Europa, aşa cum Uniunea Sovietică l'a conceput şi cum Actul Final l'a consfinţit. Primul articol al Actului Final consacră „dreptul fiecărui Stat . . . la integritatea teritorială“. Pentru a o asigura, Actul Final prevede două mijloace. Pe de o parte, recunoaşterea formală a *status-quo*-ului actual devine, datorită articolului 4, o obligaţie precisă pe care fiecare Stat participant o asumă în mod individual.[7] Pe de alta, „integritatea teritorială“ actuală este asigurată prin îngheţarea pe viitor a *status-quo-ului* ca fundament al securităţii şi al păcii în Europa constitue un principiu excelent din punct de vedere teoretic. Din punct de vedere practic valoarea acestui principiu este subordonată realităţii politice şi teritoriale ce urmează să fie recunoscută. Pentrucă dacă *status-quo*-ul este rezultatul agresiunilor militare, al crimelor statelor puternice contra naţiunilor slabe şi al forţei cuceritoare, atuncea recunoaşterea sa încetează de a mai fi temelia păcii pentru a deveni un premiu acordat agresorului, un mijloc de a legaliza crima şi a desvinovăţi pe agresor. Uniunea Sovietică a invadat Polonia în Septembrie 1939 şi i-a răpit jumătate din teritoriu ca agresor şi complice a lui Hitler; în aceeaşi calitate a smuls în Iunie 1940 Basarabia românească şi provincia Herţa care nu-i aparţinuse niciodată şi a absorbit Statele Baltice. Probabil supăraţi de sgârcenia lui Hitler faţă de „marea democraţie din Răsărit“, cum numea presa anglo-americană Uniunea Sovietică după ce aceasta fusese atacată de Germania hitleristă, Americanii şi Englezii au preluat complicitatea şi au completat în chip generos opera lui Hitler, acceptând la sfârşitul războiului răpirea suplimentară a Bucovinei de Nord românească şi a Ruteniei sub-carpatice, ţinuturi care nu aparţinuseră niciodată Uniunei Sovietice. Cum acest preţ anticipat pentru o himerică înţelegere viitoare cu Uniunea Sovietică le părea neîndestulător, *Roosevelt* şi *Churchill* au îngăduit Uniunii Sovietice să-şi întindă imperiul politic asupra întregei Polonii, întregei Românii, întregei Cehoslovacii, întregei Ungarii, întregei Bulgarii şi a întregei Jugoslavii.

Nici o putere continentală nu a cooperat la această crimă. Treizeci şi cinci de ani mai târziu, în 1975, occidentalii voiau să se ratrapeze. Aparent fără trebuinţă, decât poate ambiţia de a lua deasemeni parte la această crimă istorică, pentru a obţine un titlu de glorie care le lipsea, Occidentalii, prin Actul Final al CSCE s'au grăbit să recunoască *status-quo*-ul european şi inviolabilitatea frontierelor. Aceasta însemna şi însemnează legalizarea crimei, pedepsirea victimelor şi desvinovăţirea agresorului sovietic. Aceasta este semnificaţia politică a recunoaşterei *status-quo*-ului şi a inviolabilităţii frontirelor.

Integritatea teritorială şi inviolabilitatea graniţelor nu constituesc principii noi. Carta Naţiunilor Unite le cunoaşte deja.[9] De treizeci de ani nici o ţară occidentală n'a violat obligaţiile ce isvoresc din acest articol. Cu câteva excepţii toate Statele europeene sunt membre ale Naţiunilor Unite, deci legate de obligaţiile ce isvorăsc din Carta lor. Uniunea Sovietică este unul din membrii cei mai importanţi; ea figurează printre întemeietori Organizatiei şi este membru permanent al Consiliului de Securitate, căruia îi revine sarcina de a acţiona în caz de agresiune. Aceste calităţi eminente nu au împiedecat-o să zdrobească prin forţa armelor revolta ungurească în 1956 nici să invadeze, în 1968, Cehoslovacia. Bineînţeles Occidentalii, curajoşi dar prudenţi, au protestat, câteodată chiar în chip decis. Ei au fost chiar mai îndrăsneţi şi nu au şovăit să „bată rece“ Uniunea Sovietică mai mult de un an, exact timpul necesar pentru ca aceasta să „normalizeze“ situaţia în Cehoslovacia şi Occidentalii să uite agresiunea. In chipul acesta guvernele lor puteau începe conversaţiile cu agresorul care urmau să ducă la „destinderea“ în scopul de a asigura „securitatea şi pacea în Europa“! In aceste condiţii este legitim să ne întrebăm ce sens are inscripţia principiilor de inviolabilitate a frontierelor în documentele dela Helsinki în afară de recunoaşterea cuceririlor sovietice în Europa de Est? Occidentalii, care nu se făcuseră vinovaţi de nici o agresiune, nu au trădat oare principiile lor, devenind garanţii complezanţi şi complicii agresorului, de îndată ce au unit vocea lor la aceea a agresorului pentru a condamna în faţa

---

[1] Pentru un om care cunoaşte URSS-ul atât de bine şi care are o experienţă atât de bogată în ceeace priveşte comunismul această ultimă presupunere este atât de naivă încât pare suspectă.

[2] Această presupunere devine plauzibilă dacă avem în vedere greutăţile şi încetineală, ce poate dăinui ani de zile, de cari se lovesc toate negocierile cu URSS. Cum se poate explica altfel că negocierile oficiale privind o chestiune atât de fundamentală pentru URSS, n'au durat decât câteva săptămâni?

[3] Negocierea a avut loc 10 ani mai târziu când Willy Brandt cu ajutorul liberalilor conduşi de Walter Schell a devenit Cancelar. Tratativele au început câteva luni dela luarea puterii şi s'au terminat în câteva săptămâni, lucru miraculos atunci când se ştie cât de grele sunt negocierile cu URSS.

[4] Ei o fac deîndată ce cei doi parteneri (Germania şi URSS-ul) se declară de acord „pentru a recunoaşte că pacea nu poate fi menţinută **în Europa,** decât dacă nimeni nu violează **graniţele actuale“**. (art. 3 alineatul 1); (Ce mai rămâne din dreptul popoarelor de a dispune de ele înşile?); atunci când afirmă că „ele consideră ca inviolabile, în viitor, graniţele **tuturor Statelor din Europa“**. (art. 3, alineatul 4), deci toate graniţele şi răpirile impuse de URSS, popoarelor din Răsăritul Europei.

[5] Ei au făcut acest lucru atunci când servindu-se în mod dibaci de principiile fixate de Carta Naţiunilor Unite au declarat că partenerii (Germania şi URSS-el) sunt de acord „pentru a recunoaşte că pacea nu poate fi menţinută în Europa decât dacă nimennu aduce vreo atingere **frontierelor actuale“** (art. 3 al. 1).

[6] Alegarea capitalei Finlandei pentru această Conferinţă pare să aibă o semnificaţie premonitoare.

[7] „Statele participante respectă integritatea teritorială a fiecărui Stat participant“ . . .

[8] „Statele participante consideră în mod reciproc drept inviolabile **toate frontierele lor** precum şi frontierele tuturor statelor din Europa şi se abţin în prezent şi viitor dela orice încălcare a acestor frontiere“.

[9] Articolul 4 stipulează că membrii săi „se abţin, în legăturile lor internaţionale, de a recurge la ameninţare sau la întrebuinţarea forţei, fie contra integrităţii teritoriale sau independenţii politice a oricărui Stat fie în orice alt chip incompatibil cu scopurile Naţiunilor Unite“.

Europa pe drumul „finlandizării"

lumii agresiunile viitoare,[10] uitând pe cele trecute?

Recunoaşterea dreptului popoarelor de a dispune de ele însuşi şi semnificaţia sa politică. Articolul 8 al Actului Final recunoaşte „principiul egalităţii de drepturi a popoarelor şi dreptul lor de a dispune de ele însăşi". Prin articolul 6 Statele participante recunosc principiul neintervenţiunii în treburile interne. De respectul acestor principii, care fac parte din principiile cele mai legitime şi mai sacre ale comunităţii internaţionale moderne, depinde într'adevăr pacea şi securitatea. Aceste principii au fost încălcate dela începutul răsboiului de cele două dictaturi reunite: Germania hitleristă şi Uniunea Sovietică. Ele nu au consultat poporul polonez înainte de a-l sfâşia; nici popoarele baltice înainte de a le înghiţii; nici pe românii din Basarabia înainte de a hotărî asupra soartei lor. La sfârşitul răsboiului, câştigat în numele democraţiei, America şi Anglia nu au corijat această crimă totalitară ci au agravat-o cedând stăpânirii sovietice 100 de milioane de europeeni, cu alte cuvinte toate popoarele din Răsărit. La Helsinki era poate prilejul pentru Occidentali de a se arăta mai înţelegători faţă de popoarele europeene din Răsărit decât Anglo-Americanii. Era poate momentul de a repara aceste crime, cerând respectul principiilor ce proclamau, propunând *alegeri cu adevărat libere* în toate aceste ţări. Dacă după împlinirea acestor alegeri, făcute sub *supraveghere internaţională cu adevărat obiectivă*, aceste popoare declară că voesc să trăiască în sânul URSS-ului sau sub dictatura pe care ea a înscăunat-o, *atunci şi numai atunci*, Occidentatlii ar fi putut, cu conştiinţa împăcată, să subscrie principiului din Actul Final, deci să proclame că acest principiu este respectat în Europa. Dacă însă reprezentanţii Occidentului, începând cu diplomaţii ce negociau până la şefii de State ei însăşi, nu au văzut că dreptul popoarelor de a dispune de propria lor soartă este batjocorit şi tăgăduit tuturor popoarelor din Răsărit de către Uniunea Sovietică şi de dictaturile pe care ea le-a înscăunat, este pentru că nici unii nici alţii n'au voit să vadă ceeace este vădit. Şi nu au voit să vadă pentru că riscau de a nu mai putea face ca şi când ar avea conştiinţa împăcată. In realitate, proclamarea dreptului popoarelor de a dispune de soarta lor şi a principiului de neimixtiune, alcătueşte din partea Occidentalilor nu o glumă diplomatică, ci o farsă neruşinată. Neruşinată dar folositoare pentrucă ea le îngădue să înşele opinia lor publică, să se prezinte ca apărătorii principiului, ascunzând complicitatea la violarea lui, să împodobească conivenţa lor la nelegiuire cu virtuţile nevinovăţiei. Acum dreptul de a dispune de ele însăşi este recunoscut tuturor popoarelor, populaţiilor, etniilor şi triburilor de pe toată planeta, dar nu bătrânelor naţiuni din Europa Răsăriteană. De ce dreptul de a dispune de ei însăşi recunoscut celor 59.000 de locuitori din insulele Seychelles, care au făurit un Stat independent, este refuzat de fapt celor 35 milioane de Polonezi, de îndată ce acest popor, a cărui istorie milenară este tocmai o neîncetată luptă pentru libertate, trebue să accepte jugul unei dictaturi impuse de Uniunea Sovietică? Triburile din Samoa (151.000 de locuitori, în total) au avut dreptul de a dispune într'adevăr de ele însăşi, dar 22 milioane de români având o istorie bimilenară trebue să sufere o dictatură impusă de Kremlin darorită căreia din „grânarul Europei" a ajuns la nivelul de viaţă cel mai scăzut. Cei 580.000 de Papuaşi din Fidji au putut dispune de ei însăşi, dar nu cele 10 milioane de Unguri care au o istorie milenară. De ce acest drept elementar este tăgăduit de fapt Cehilor, Slovacilor, Bulgarilor, Lituanienilor Letonilor şi Estonienilor? Bătrânele naţiuni din Răsăritul Europei nu cer privilegii. Ele vor numai ca Occidentul şi lumea liberă să le trateze aşa cum tratează pe Papuaşi; să le recunoască dreptul la o viaţă liberă, drept acordat atâtor populaţii şi triburi din Africa şi Sud-Estul Asiatic.

Adevărata semnificaţie politică a CSCE. Actul Final al Conferinţei alcătueşte recompensa unei viziuni politice de lungă perspectivă, încadrată într'o strategie globală şi susţinută de tenacitatea şi de voinţa de a-şi impune propria sa politică. Aceasta pentru Rusia Sovietică, bineînţeles. A avea prevederea de a cere această Conferinţă timp de 19 ani, în cele mai grele momente ale războiului rece, a manevra, după aceea, pentru a întoarce politica lumii libere şi în special politica Occidentului, pentru a o face să intre în propriul său joc, a convinge pe Occidentali să ia parte activă la elaborarea Actului Final şi să coopereze bucuros la ceeace va fi propria lor capitulare, alcătueşte o nemaipomenită performanţă de prevedere pe lungă durată, de tenacitate în ceeace priveşte ţelurile şi de dibăcie în ceeace priveşte manevra. Conferinţa de Securitate alcătueşte pentru Uniunea Sovietică o izbândă majoră în strategia ei de lungă durată, aceea care ţinteşte la capitularea Occidentului, convingându-l să se anagajeze bucuros pe calea cedărilor succesive, menite să-l transforme încet, din adversar conştient în figurant indiferent şi, finalmente, în victimă care consimte.

Pentru Occidentali Actul Final reprezintă o mare şi primejdioasă înfrângere politică. Aceasta este cu atât mai blamabilă cu cât este gratuită şi cu cât Occidentalii sunt singuri responsabili. Prin acest Act ei au stabilizat stăpânirea sovietică în Europa cu preţul cedării propriilor lor poziţii, în speranţa himerică de a se „aranja" cu agresorul de eri, de azi şi de mâine şi în aşteptarea de a realiza câteva câştiguri comerciale; ei au falsificat propriile lor principii şi au trădat popoarele prietene. Contribuind la întărirea dictaturilor comuniste prin jertfirea popoarelor în ţările de Răsărit; la înscăunarea tiraniei prin sacrificarea democraţiei; la întărirea impilării de către regimurile totalitare, prin abandonarea libertăţilor şi drepturilor omului, Occidentalii nu numai că au batjocorit, dar au şi denaturat, în mod conştient, principiile pe care se sprijină politica lor; *căci ei nu au şovăit să proclame drept aplicare a principiilor, ceeace nu era decât violarea lor.* Aceasta însemna şi trădarea popoarelor din Europa Răsăriteană, singurii şi adevăraţii lor aliaţi. Singurii, pentrucă în Europa ei sunt singurii care cunosc valoarea libertăţii, dat fiind că de peste 30 de ani sufăr în mod zilnic împilarea. Adevăraţii aliaţi, pentrucă de peste 30 de ani ei luptă împotriva teroarei legalizate pentru a apăra valorile Occidentului. Democraţie, libertate, drepturile omului nu sunt pentru ei nici slogane cu magie electorală, nici formule lipsite de conţinut. Acestea sunt idealuri pentru care ei îşi jertfesc viaţa în lupte obscure şi necunoscute în Occident, dar continue şi fără preget, ca în Polonia, în Cehoslovacia şi chiar în România. Curajoasa revoltă ungară, încercarea Cehilor şi diverse sguduiri pe care neînfricatul popor polonez nu încetează de a le da, nu sunt decât partea vizibilă a unui *iceberg* tragic, care de altfel lasă pe Occidentali totdeauna de ghiaţă. Acestea sunt victimele pe care Occidentalii le-au pedepsit, contribuind la stabilizarea dictaturilor care le împilează şi la întărirea guvernelor care le asupresc; acestea sunt popoarele pe care Occidentalii le-au trădat, în timp ce recunosc, sărbătoresc, măgulesc şi linguşesc pe asupritorii instalaţi de Ruşi. Şi când schimbarea va veni odată, dat fiindcă istoria nu cunoaşte situaţii definitiv stabilite, ea nu va veni dela acţiunea unui Occident trădător, complice şi demisionar, ei dela aceste popoare care au învăţat să preţuiască valoarea libertăţii la şcoala împilării. De aceea reînoirea cedării lor, la care Occidentalii au consimţit prin Actul dela Helsinki, alcătueşte nu numai o crimă morală dar şi o enormă prostie politică. Parafrazând ceeace *Churchill* spunea lui *Chamberlain* după München am putea spune Occidentalilor următoarele: „Aveaţi de ales între desonoare şi rezistenţă; aţi ales desonoarea, veţi avea „finlandizarea".

Dar prin această conferinţă Occidentalii au desfigurat nu numai propriile lor principii şi au trădat proprii lor aliaţi; ei au încurajat agresorul, de îndată ce au confirmat Sovieticilor că nu acordă nici o importanţă respectului practic al principiilor pe care le proclamă teoretic; că sunt gata să se acomodeze cu orice fel de violare. Şi după ce au pus la încercare slăbiciunea Occidentului şi au evaluat efectele soporifice pe care „politica de destindere" le-a avut asupra lui, după ce au măsurat, prin această Conferinţă, capacitatea de cedare a Occidentului, Uniunea Sovietică s'a simţit sprijinită în politica ei de stăpânire şi încurajată în politica ei de agresiune. Politica de capitulare şi de complicitate a Occidentalilor i-au arătat că nu risca nimic dacă continua politica sa de agresiune. Este exact ceeace a făcut în Angola, începând din anul în care se semna Actul Final la Helsinki. Desigur această agresiune a fost săvârşită încă în chip acoperit, cu alte cuvinte prin Cubani interpuşi. Calculul sovietic s'a dovedit exact; Occidentul nu a reacţionat şi a continuat în chip docil politica de „destindere". Deabea căzuse Angola şi Uniunea Sovietică, mereu prin Cubani interpuşi, s'a infiltrat în Ethiopia în 1977—78. Binevoitor şi complice, Occidentul nu a găsit trebuincios nici măcar să protesteze.

In Iunie 1978 a venit rândul Yemenlui de Sud care a căzut sub controlul complect al Uniunii Sovietice. In ciuda ameninţărilor aproape directe pe care aceste cuceriri le alcătuiau pentru el, Occidentul nu a reacţionat, ci a continuat, în mod binevoitor, politica de „destindere". Ajutorul foarte important în armament, pe care Rusia Sovietică i l-a acordat în acelaş an, a îngăduit succesul agresiunii Vietnamului contra Cambodge-ului. Occidentul a fost neliniştit şi s'a îngrijit de aspectul umanitar al problemei, dar s'a ferit să denunţe responsabilitatea sovietică.

Incurajată de atâta laşitate, complezenţă, părăsire şi complicatate, Uniunea Sovietică a invadat ea însăşi Afghanistanul în Decembrie 1979. Occidentul a reacţionat violent, dar bine-înţeles numai verbal. De data asta URSS-ul violase regula jocului procedând ea însăşi, direct şi deschis, la agresiune. Aceasta răpea Occidentului ulimul alibi pentru a continua politica de „destindere". Totuşi grija principală a Occidentului nu a fost şi nu este de a nu protesta prea tare pentru a nemulţumi URSS-ul. In cele 6 luni care au urmat, s'a putut măsura numai o parte din prăpastia de mârşăvie şi de laşitate care caracterizează politica Occidentală în faţa agresiunii sovietice.

Voită de către URSS, Conferinţa dela Helsinki alcătueşte una din izbândele ei politice cele mai desăvârsite asupra prăpăditului de Occident. Privită în perspectiva realităţii politice, Actul Final are o funcţiune împătrită Mai

(urmare în pag. 8)

[10] Poate că Occidentalii au acceptat deja teza sovietică conform căreia Rusia n'a violat niciodată frontierele altor State deşi le-a încălcat adeseori graniţele. Ea a făcut-o însă totdeauna în calitate de „prietenă", din „motive umanitare", pentru a libera „popoare oprimate", pentru a ajuta „democraţiile instaurate de partidele comuniste", sau pentru a ajuta pe vreunul din partizanii săi în dificultate. Uniunea Sovietică a zdrobit revolta ungară în 1956 şi a ocupat Cehoslovacia în 1968 în calitate de „prietenă"; tot în calitate de „prietenă" s'a stabilit în Angola, în Yemenul de Sud şi în Ethiopia; tot în calitate de „prietenă", solicitată de preşedintele **Amin**, care nu avea curajul să se sinucidă şi a rugat Uniunea Sovietică să-i facă acest serviciu, a ocupat Alghanistanul începând din Decembrie 1979.

Pamfil Şeicaru — Conştiinţa unei epoci

(urmare din pag. 1)

departe de Oituz, la 29 august 1917, în prezenţa generalului Averescu şi a Reginei Maria, în faţa frontului, în troscotul urcând mai sus de glezne, monarhul sărută pe obraji pe tânărul ofiţer subţire ca un lujer, cu mustaţa tunsă scurt. Cine ştie? Poate pe acolo trecuse cu mioarele sale un secol şi jumătate mai devreme Niculaie din Şeica şi fără îndoială că iarba a tremurat înfiorată, căci în armonia cosmică doar unii oameni uită — plantele nu.

Generalul Berthelot, şeful Misiunii Militare Franceze, aducea recunoaşterea Franţei: *La croix de guerre*, cu două citaţii. Era desigur atunci de faţă şi un tânăr ofiţer în uniforma bleu- horizon: Marcel Fontaine — alt paladin de rasă, care a trăit şi s'a bătut alături de noi până la ultima suflare. Pe pieptul lui Pamfil Şeicaru au mai strălucit „Steaua României" şi „Polonia Restituta"... dar nicio decoraţie muscălească.

Iată deci tâlcul şi temeiul fulgerelor biblice cu care Pamfil Şeicaru i-a trăsnit pe ambuscaţi şi trădători. Avea dreptul moral, căci ultimul rege prin „saltul în gol" a stricat opera lui Pamfil Şeicaru şi a generaţiei sale. Iată dece s'a raliat necondiţionat lui Ion Antonescu şi a sunat printre cei dintâi clopotul imperioasei reabilitări a marelui erou.

Dacă a scris cele mai frumoase pagini despre „Regina razboiului nostru" şi despre Mareşalul Averescu, nu i-a uitat nici pe cei umili, fără galoane care s'au ales doar cu cruci de lemn. Pentru ei Pamfil Şeicaru a construit din banii proprii mânăstirea de la Orşova, pe locul unde a primit botezul focului, Monumentul Victoriei de la Mărăşeşti şi monumentul de la Val du Roy (Franţa), unde odihnesc 687 militari români, prizonieri de război, morţi în 1917. Asta în vremea când spionul mongoloid N. Titulescu executa dorinţele lui Litvinov, îi înarma pe rebelii spanioli şi se înfrupta cu 19 milioane de lei de la banca Marmorosch-Blank.

Apoi, a zidit „Curentul" cu mâinile sale, adică cu pana — nu *altfel* cum insinua Iorga într'un calambur odios şi de prost gust.

De Pamfil Şeicaru îmi amintesc de acolo unde începe memoria. În timpul războiului l-am ştiut apărătorul nepieritoarei noastre încleştări anti-muscăleşti. A fost alături de Armată, alături de generalii antonescieni şi de toţi eliberatorii şi reconstructorii Basarabiei, pentru că *altundeva* nu putea fi. N'a crezut în iluziile cretine şi megalomane ale lui Maniu, care era convins că Churchill nu va face nimic în Balcani fără să-l întrebe pe el! Nu şi-a pus pielea la adăpost ca unii ataşaţi de presă de la Londra, Lisabona şi Vichy cu decrete semnate de Mareşalul trădat. A stat pe baricadă până în ultimul moment, a plecat când catastrofa era inevitabilă, nevoind să fie amestecat în niciun fel în felonie. *În marele dezastru, Pamfil Şeicaru a rămas cu mâinile cele mai curate.*

Din ecourile filtrate prin radio în vremi staliniste aflasem că marele gazetar supravieţuise, că se găsea în Spania şi, neobosit, se bătea în continuare. Auzisem şi eram convinşi în ţară că Pamfil Şeicaru scrisese o carte „Aşa-i că am avut dreptate Domnule Churchill". Târziu, după sosirea în Occident aveam să constat că această carte nu exista. Şi totuşi, titlul era atât de „şeicăresc". Cât de bine trebuie să fi cunoscut autorul mitului opera ziaristului: câteva cuvinte sintetizau cu prelungiri adânci ideologia intransigentă din editorialele „Curentului".

În decembrie 1950, la Innsbruck, I. V. Emilian îmi punea în mână „Chemarea". Aceasta mi-a revelat prin pana vitriolică a lui Pamfil Şeicaru marea trădare din care abea scăpasem şi al cărei mecanism nu-l cunoşteam decât vag. Aşa am devenit „elev" în ştiinţele politice al lui Pamfil Şeicaru. Şi totuşi, ani de zile, a trebuit să-l admir în secret. Declarând că „doctrina" lui m'a convertit şi captivat enunţ o evidenţă. Doar el, cel dintâi, a proclamat cu talent şi vigoare fără egal, însoţite de o documentare de nedesminţit adevărul socotit în acel moment drept *lèse-majesté*, anume că 23 august a fost „un salt în gol şi o capitulare fără condiţii". Ceea ce azi stă scris în documente americane (*Foreign Relations*, vol. IV p. 134 şi următoarele: *unconditional surrender*, singura soluţie oferită deopotrivă României ca şi Germaniei) în anii 1950 era „crimă, blasfemie" dar pe de altă parte şi intuiţie genială, rezultat al unei analize adânci şi necruţătoare a puţinelor surse accesibile în vremea aceea.

Pentru această campanie, care a transformat ipoteza în adevăr, Pamfil Şeicaru a fost pus la index de cârtiţele democrato-felone. Dar el a rămas neclintit ca la Cireşoaia şi Oituz. Ce lecţie magnifică de comportament ne-a dat tuturor şi ce palmă plesnitoare pe obrazul de toval al învârtiţilor de toate obedienţele, care nu ştiu că mărturisirea unui crez se face şi cu ultimul suspin.

Pentru cei apropiaţi şi iniţiaţi Pamfil Şeicaru va rămâne şi amicul loial, neclintit în sentimente, ţinând singur piept valurilor care l-au lovit zadarnic. Avea pieptul mare ca o stâncă.

Un fapt exemplar ajunge. Când Cezar Petrescu se zbătea sângerând ca nimeni altul să-şi scape *toată familia* (8 fraţi şi surori) încătutat al unei analize adânci şi necruţătoare a şată în ananghie, pentru care a plătit cel mai scump preţ: mutilarea operei de o viaţă, o singură voce s'a ridicat în acest exil abject care a metamorfozat paiaţe în „glorii" — cea a lui Pamfil Şeicaru. Venit un om sfârşit la Viena, scriitorul a făcut ultimele mărturisiri sguduitoare. Pamfil Şeicaru şi-a pus pana în serviciul apărării prietenului. Cât aş fi voit să fac la fel imitându-l, dar eram prea legat de surorile lui Cezar şi amestecat în viforul care ne lovise frontal. Atunci Pamfil Şeicaru a vorbit pentru noi toţi. E bine să se ştie şi am datoria morală de a consemna faptul.

Cei care l-au cunoscut pe Pamfil Şeicaru de aproape vor scrie despre el desigur mai bine decât mine. Dar cred că nu mă înşel afirmând că toţi vom fi de acord că Pamfil Şeicaru a fost nu numai un erou pe câmpul de bătaie, un everget nobil în viaţa obştească şi un luptător fără egal în arena politică timp de peste şase decenii.

În câteva cuvinte: un îndrumător exemplar, conştiinţa unei epoci. Aşa va în-cremeni în eternitate, când firele paingilor care au căutat să-l acopere cu mofturi de trei parale se vor fi scuturat în marele nimic.

Somn liniştit, Pamfil Şeicaru. Admiratorii veghează. Ţi-ai împlinit menirea. Fericiţi cei care vor avea curajul să-ţi urmeze pilda.

Mâini pioase îi vor aşeza într'o zi cenuşa în mijlocul camarazilor de la Mărăşeşti, căci numai pentru România Mare a bătut 86 de ani inima lui Pamfil Şeicaru. Pana, călimare şi toate scrierile lui trebuiesc puse în tabernacolul românismului. Acolo e locul lor.

E. LOZOVAN

Semnalări

◆ „Mesajul lui Nostradamus asupra erei proletare" de Prof. Vlaicu Ionescu: o carte aproape epuizată în Franța. Un număr limitat de exemplare mai există în posesia autorului. Se pot comanda la adresa sa: 615 Oak Hill Road, Middletown, New Jersey 07748. USA, sau direct la Editura Dervy-Livres, 6 rue de Savoie, Paris, France.

◆ „Revista scriitorilor români" Nrul 17 (Fritz Meyer-Weg 47/I, 8000 München 81): 238 pagini ilustrate de Dna Nina Theodoru, pentru partea redacțională îngrijindu-se dnii Mihai Cismărescu. Gheorghe Drăghincescu și Dr. Constantin Sporea care este și directorul acestei reviste.

◆ „American Romanian Review", revistă editată de domnul Theodore Andrica (17313 Puritas Avenue, Cleveland, Ohio 44135), publică în limba engleză foarte interesante informații, date statistice privind județele țării, cu deosebire cele din Transilvania, cu procent covârșitor în ce privește populația românească, datini și obiceiuri din diferite regiuni, precum și portrete de oameni de seamă pe care i-a dat țara noastră. Cu mare satisfacție am citit în numărul din martie/aprilie 1981 al acestei reviste un articol despre Nicolae C. PAULESCU, savant de renume mondial care a ilustrat catedra de Fiziologie a Facultății de Medicină din București din 1900 și până în iulie 1927 când a decedat. N. C. Paulescu, luptător hotărît, neînfricat și luminat pentru o Românie românească, este și descoperitorul Insulinei, descoperire cu care s'au împăunat alții. Cercetările în această direcție, Paulescu le-a început încă din 1911, rezultatul acestor cercetări fiind publicat inițial în „Revista științelor medicale" din București în 1913, apoi în „Journal médical de Belgique" în 1921. Descoperirea Profesorului Paulescu a fost patentată cu numărul 6254 din 10 aprilie 1921. În ciuda acestui fapt, doi ovrei canadieni din Toronto au prezentat descoperirea savantului român ca fiind a lor și au obținut premiul Nobel. Adevărul a ieșit la lumină abia în 1969, când „British Medical Journal" i-a demascat pe cei doi escroci ce primisera premiul Nobel care, pe bună dreptate, se cuvenea să fie atribuit lui Nicolae C. Paulescu.

◆ „Contribution à l'étude des costumes populaires roumains" teza de doctorat pe care susținut-o Doamna Denise Pop-Câmpeanu la Universitatea Paris IV-Sorbonne în fața unui juriu prezidat de Profesorul Alphonse Dupront, obținând titlul de doctor în studii romanice (Etnologie) cu mențiunea „Foarte bine". Dealtfel, Doamna Denise Pop-Câmpeanu colaborează la revista „Objets et Mondes", editată de „Musée de l'Home", scriind articole foarte apreciate pe aceiași temă.

◆ „Vacanțele destinului" de Tiberiu Vuia, în Editura „Carpații", Calle Conde Penalver 82, 4-D. Madrid-6, Spania, 157 pagini: fragmente dintr'un jurnal personal, precum și o serie de frumoase poeme cu caracter meditativ. Opera postumă apare sub îngrijirea fiului Ovidiu Vuia, doctor în medicină, medic pshiatru înzestrat cu vădit talent literar care scrie și postfața acestei cărți.

◆ Dr. Ovidiu Vuia: „Ostrovul luminilor", în aceiași editură, 105 pagini, cuprinzând: Elogiul satului românesc; Um mister semnat Michelangelo; Sonatele lui V. Voiculescu; Douăzeci de Bacoviene; Reverberații ale umbrelor; Viziunile lui Romero Orășanu; Pelleas și Melisande, poemul iubirii veșnice; Metafizica lui Nae Ionescu; un foarte bun portert al lui Aron Cotruș pe care-l numește „poetul cu vers volțuros, deslănțuit ca torentele pornite în jos din sâni de sus de cer pe văile pământului"; Imagini italiene și Relațiile româno-ruse, o analiză a cărții lui N. S. Govora, analiză în care Ovidiu Vuia prezintă dovada a fi și un bun cunoscător al istoriei, prin aceea că relevă greșeli inadmisibile care abundă în cele trei volume conținând prelegerile ținute de Nicolae Iorga la Universitatea din Iași în timpul primului război mondial. Recomandăm căluros lectura acestui opus.

◆ Nicolae Lupan: „Plânsul Basarabiei", în aceiași editură, 107 pagini; un zguduitor poem în proză al cărui ultim capitol îl redăm în întregime: „Veni-va o primăvară, Basarabia mea, când feciorii tăi, mic-mare, tânăr și bătrân, vor simți nevoia strângerii rândurilor întru aducerea ta la sânul Patriei. Veni-va o zi, când intrunite vor fi condițiile unirii ce face puterea de care avem atâta nevoie. Dar aceste condiții, după cum zicea Bălcescu, „nu le putem găsi decât în solidaritatea tuturor românilor, în unirea lor într-o singură nație".

Veni-va ceasul, când limba, credința strămoșească, datinele și sentimentele noastre comune, dimpreună cu istoria și poziția ta geografică, ne vor mântui de jugul înrobirii. Așa să ne ajute Dumnezeu, pământ nistrean îngenunchiat.

Îți purta pe vremuri numele întreaga Țară Românească — de la Ban Basarab până la Radu Șerban, prin Tihomir, Alexandru, Mircea, Laiot, Matei și tot așa până în secolul XVI. Ca apoi să devii simbol și stindard al românismului în fața nedreptății și intemperiilor din răsărit.

◆ Institutul Român de Cercetări — Biblioteca Română (Uhlandstr. 7, D-7800 Freiburg i. Br.): Dare de seamă a activității pe anul 1980, cuprinzând o listă a donatorilor de cărți și a celor care au trimis contribuții bănești, lucrări de bibliotecă (în cursul anului 1980 fondul de cărți a sporit cu 2257 volume, iar acel de extrase și texte docementare cu 652 exemplare), activitatea științifică, manifestări culturale și programul activității de viitor.

◆ „Opinii" Nr. 19 din 25 mai 1981 (15, rue de Chelles, F-77420 Champs sur Marne, France): Domnul Dr. Faust Brădescu răspunde în continuare la cele scrise de Domnul Dinu Zamfirescu cu privire la Garda de Fer.

◆ Buletin informativ pentru Legionari, Anul II, Nr. 14, martie—aprilie 1981 (Lukasfeldstr. 19, D-8058 Bergham, Germania): o foarte interesantă notă inedită cu privire la deficiențele administrației din Basarabia de Ilie Gârneață, articole de doctrină legionară semnează domnii Dr. A. A. Bidian, N. Toma și Dr. Victor Apostolescu.

◆ Transilvania Rumana y la demagogia revizionista magyar, cuprinzând articole de Traian Popescu, Preotul Silvan, Faust Brădescu și George Bicnitiu; un foarte necesar și percutant răspuns la un memoriu care circulă în țările occidentale (difuzat și de unii parlamentari din Austria și din R. F. G.), memoriu confecționat de o pretinsă federație socialistă a Ungurilor din România și care conține o serie de obrăznicii, neadevăruri și nerușinate pretenții. Întrebarea ce se pune este cum a putut fi tipărit asemenea memoriu la Cluj în 1980? Broșura de 52 pagini, cu numeroase ilustrațiuni, se poate procura de la Editura „Carpații" din Madrid (vezij mai sus adresa editurii).

◆ Aurelio Rauta: „Modern Romanian Coins 1867—1966", un elegant volum de 162 pagini, bogat ilustrat, descriind cronologic toate monedele românești bătute în apațiul de 100 de ani. Tot în Editura Asociației Culturale Hispano-Române, Domnul Aurel Răuță, profesor la Universitatea din Salamaca, a publicat traduceri din operele scriitorilor români, volumul intitulat „Cuentos Rumanos", fiind o culegere de scrieri de Ion Luca Caragiale: Hanul lui Mânjoală, o făclie de Paști și altele.

◆ Vlad Stanomir: „Berbecul îmblînzit", un act dramatic, cu ilustrații de Liviu Leuca, în Ion Dumitru-Verlag, Siegfriedstr. 3, München 40. Vom reveni.

◆ „Perspective", revista Misiunii Române Unite din Germania, Anul III, Nr. 3, ianuarie—martie 1981 (Kreitmayerstr. 28/II, München 2) cu următorul cuprins: „Greci *ortodocși* și Greci *uniți*" de Octavian Bârlea „Libertatea religioasă la conferința dela Madrid" de Alexandru Mircea, „Istoria Bisericească în România de azi și de mâine" de Octavian Bârlea, „Isus s'a născut în Bethleem" de Carmen Pompei Cojocaru care face și cronica manifestărilor românești dela München.

◆ „Noi Tracii", Anul VIII, Nr. 77, martie 1981 (Via Larga 11, Milano): Corneliu Beda și Ion Moraru semnează un interesant articol despre fortificațiile geto-dacice din județul Teleorman, articol asupra căruia vom reveni, descoperirea făcută la Zimnicea având pentru noi valoare de simbol.

◆ „Europa și Neamul românesc" Anul X, Nr. 106, martie 1981 (Foto Trajano 1/A, Roma) publică textul integral al scrisorii pe care a adresat-o Pantelimon Halipa, la 1 noiembrie 1974, după ce împlinise 91 de ani, ambasadorului Statelor Unite la București, cerându-i acestuia să intervină pentru realipirea Basarabiei la România din trupul căreia a fost ruptă. Un stăruitor apel, fără cea mai mică șansă de a fi luat în considerare însă, un act de mare curaj, dar și un important document istoric care ilustrează trista epocă în care trăim. Când vajnicul luptător basarabean scria asemenea scrisoare, dându-și și adresa (Str. Alexandru Donici 32, București), ne întrebăm care dintre „disidenții" aterizați la Paris cu 25 de geamantane, cu cățel și cu purcel, a cutezat, la București, să mește barem un deget pentru Basarabia. Scrisoarea lui Pantelimon Halipa ar trebui să fie tradusă în limba engleză și larg difuzată în intreaga lume anglosaxonă.

◆ „Acțiunea Românească", Anul 10, Nr. 32, februarie—aprilie 1981 (P. O. Box A-111, Radio City Station, New York, N. Y. 10019, S. U. A.). Din bogatul conținut al acestui număr, remarcăm: „Polonia caută soluții" un judicios și prudent în concluzii articol al Domnului Mircea Sabău; „Cronica politică", o examinare a situației internaționale și a perspectivelor de Nicolae Cârjă; „Dascălii clujeni" (Dumitru Popovici, Ion Breazu și Silviu Dragomir) de Ovidiu Vuia; un succint dar foarte bun portret al lui Octavian Goga de Zahu Pană; „Fostul rege Mihai al României și viitorul Națiunii române" de G. Demetru-L.; „Învierea lui Isus" de Preot Alexandru Rațiu și „Zece ani de acțiune românească" de Mircea Sabău.

◆ Ultimul recensământ făcut în Jugoslavia, acel din 1971, dă numărul Românilor care locuiesc în această republică federativă: 58570. Atât și nimic mai mult! Autoritățile jugoslave nu consideră a fi de origină română decât pe acei care locuiesc în Voivodina (Banatul occidental). Românii din Timoc pe care Sârbii îi numesc „vlahi", cei din Macedonia, din provincia Kosovo și din Istria nu sunt menționați nicicum. Împotriva acestei flagrante încălcări a dreptului minorităților nici un procuror al umanității și nici un apărător al celui din urmă trib african nu a ridicat glas de protest și nici măcar n'a catadicsit să pună problema în discuție. Trebuie s'o punem noi! Deaceea salutăm acțiunea pe care o duce în mod consecvent Domnul Sava Gârleanu și îi făgăduim tot sprijinul nostru. Articolele pe care le-a scris Domnul Sava Gârleanu în multe publicații din exil, dar mai ales în „Troița" (Director: Rev. Nicolae Tănase, 42 Palomino Cres., Wilcowdale, Ontario, M2K 1W3, Canada) sunt tot atâtea argumente și muniția de care trebue să ne servim pentru a duce lupta întru apărarea fraților noștri dela Sud de Dunăre.

Europa pe drumul „finlandizării"

(urmare din pag. 7)

întâi el alcătuește o frumoasă perdea de fum menită să ascundă adevăratele probleme și chiar să le facă mai încâlcite și mai invizibile pentru marea massă, ca și pentru nevindecabilii naivi. În al doilea rând el marchează recunoașterea de drept, de către Occidentali, a fructelor agresiunilor săvârșite de URSS în Europa. În al treilea rând el consfințește capitularea complice a Occidentului. În fine el procură Occidentului alibiul trebuincios pentru complicitatea sa pasivă, față de agresiunile trecute și viitoare ale URSS-ului.

Intrând în jocul Sovietic Occidentalii începuseră prin a proclama voința de a apăra pozițiile lor și de a impune principiile lor. Anumiți oameni politici occidentali lăsau chiar să se înțeleagă că ei luptă în chip ofensiv dar pacific, curajoși dar prudenți, ca întotdeauna, pentru a slăbi strânsoarea corsetului de oțel a stăpânirii sovietice, pentru a asigura popoarelor răsăritene o existență, dacă nu politic mai liberă, cel puțin o viață mai omenească. *Această fanfaronadă nu era decât o fățarnică demisiune. De fapt Occidentalii se angajaseră deja pe drumul capitulării politice; ei au devenit în timpul negocierilor complicii binevoitori ai uriașului proces de mistificare istorică, deslănțuit și întreținut de URSS și menit să conducă lumea liberă, prin cedări succesive, la situația în care ea va fi făcută politic shah-mat. Este calea „finlandizării" în perspectivă de lungă durată. Restul nu este și nu va fi pentru Occidentali decât pretextul pentru a crede că au conștiința împăcată, duplicitate pentru a înșela opinia publică și operație cosmetică pentru a-și atribui o imagine frumoasă pentru istorie.*

La aniversarea Unirii Basarabiei

(urmare din pag. 4)

tinul. Țărîna multora din ei s'a amestecat cu aceea a strămoșilor dela 1600. Nu-l pot uita pe Caporalul Tache Ilie din Izbiceni care s'a prăbușit izbit de-un glonț în frunte la un pas de mine. Abia împlinise 22 de ani...

Cu gândul la el, cu gândul la ei, la toți cei care și-au dăruit tinerile lor vieți pentru pământul românesc și pentru dăinuirea neamului, să-mi fie îngăduit a încheia această evocare cu versurile lui Octavian Goga, poetul pătimirii noastre: „Noi suntem flacăra pribeagă
Din neîmblânzita lor văpaie,
Cu moștenirea noastră'ntreagă
Venim pe câmpul de bătaie."

Trăiască Basarabia românească!

27. 3. 1981

I. V. Emilian

Toți o apă și un pământ

Emil Georgescu, personajul abject care și-a pardosit drumul cu sute de condamnări până ce s'a văzut ajuns procuror pe tot municipiul București, ca pe urmă, după ce fusese zbir și slugă plecată a regimului, să devină „disident" și „rezistent", când foștii stăpâni i-au dat cu piciorul, în afară de faptul că dă astăzi lecții de umanitarism și de toleranță politică *la microfonul postului de radio „Free Europe", mai are și alte îndeletniciri. Obținând prin* fraudă cetățenia germană, așa cum prin născociri și minciuni a reușit să înșele bunacredință a unor prea creduli americani, face și pe avocatul, este samsar și negustor de blănuri și de multe altele. Afacerile nu le face numai de unul singur, ci și întovărășit cu fel de fel de indivizi cărora, după împrejurări, le mai trage și chiulul. Unul din cei „prăjiți" a vrut să se răzbune, l-a pândit într'o seară și i-a tras câtiva pumni după ceafă.

Gangsterii din bandele rivale se răfuiesc între ei cu pistolul-mitralieră. Escrocii se scuipă doar reciproc și uneori se iau și la bătaie. Mici răfuieli, frecvente și lipsite de senzațional!

Cum însă Emil Georgescu are obișnuința născocirilor, a alergat la „Free Europe" și le-a spus colegilor o poveste, anume că a fost atacat... de comuniști, că aceștia au pus de multă vreme ochii pe el și că vor să-l omoare. Erou! Câteva publicații din exil s'au și grăbit să-i facă orchestrația corepunzătoare. El nu s'a mulțumit doar cu atât, ci a vrut să fie omologat ca victimă și erou de o gazetă de mare tiraj. Și-a confecționat deci un reportaj abracadrabant pe calapodul celor mai ieftine și mai imposibile romane de aventuri care se vând în fascicole, reportaj care, spre uimirea tuturor, chiar și a colegilor săi dela „Free Europe", a apărut în „Frankfurter Allgemeine Zeitung" din 13 mai 1981. Nu ne gândim să redăm aici toate fantasmagoriile și balivernele ridicole din acest reportaj. Despre asta s'a vorbit *în pamfletele care au circulat prin Germania*, spre delectarea celor care le-au avut în mână. Ne vom opri doar asupra unui punct. *„Killer"-ul desemnat să-l lichideze și pe care el, Emil Georgescu l-a dezarmat „cu privirea-i plină de bunătate"*, i-a declarat în vestibulul dela Europa liberă, unde a avut loc convorbirea, că avea planificată și o altă lichidare, aceea a unei personalități tot atât de importante ca și Emil Georgescu, prieten și colaborator al acestuia, un anume domn profesor Victor Frunză, cu domiciliul la Aarhus în Danemarca.

Cine este acest domn profesor?

Născut la 8 iunie 1935 la Dumitrești în fostul județ Putna, Victor Frunză a urmat cursurile liceului comercial din Râmnicul Sărat. După ce a fost un singur an student la Facultatea de ziaristică la București, a fost trimis să-și compelteze studiile la Moscova, la Universitatea Lomonosov. S'a și căsătorit la Moscova, cu o rusoaică. Revenit la București a fost imediat instalat în postul de profesor al universității de partid „Ștefan Gheorghiu" și numit totdeodată și mare mahăr la Radiodifuziune. Era atât de sus în ierarhia comunistă acest domn profesor Victor Frunză, încât s'a bucurat de toate privilegiile, inclusiv de bunătățile de la magazinele „închise" ale partidului. Cum fusese de multă vreme racolat de KGB-ul sovietic, Victor Frunză a căzut în cele din urmă în disgrație. Anul trecut, mai exact în toamna lui 1980, a sosit în Danemarca, cu soția rusoaică și cu fiica, obținând toți trei azil politic.

Tagma „disidenților" își sporește efectivul, tot cu d'ăștia... Și pe toți îi colecționează „Europa liberă"...

PAMFIL ŞEICARU

Misiunea istorică a Mareşalului Antonescu

Misiunea istorică a Mareşalului Antonescu

Ziua de 6 Septembrie, cu care intrăm în al treilea an de domnie a Regelui Mihai I, domnie inaugurată cu regimul de renaştere naţională a domnului Mareşal Antonescu, ne prilejuieşte o privire în urmă asupra acestor doi ani de încercări şi de realizări.

Faptele se s'au petrecut, de la 6 Septembrie 1940 până azi, sunt prea vii în mintea tuturor ca să fie nevoie să le rememorăm. Va trebui totuşi să stabilim în ce situaţie se găsea atunci Ţara, ca, raportând-o la situaţia de acum, să nu ne înşelăm asupra drumului urmat.

La 6 Septembrie 1940, în momentul când omul providenţial, Mareşalul Antonescu, lua în mâini destinele României, pe al cărei Tron se urca tânărul nostru Rege Mihai I, ţara se părea cu hotarele sfâşiate, neîncrederea, teama, descurajarea străbăteau sufletele tuturor şi toţi ne întrebam, ce altă nenorocire vor aduce zilele următoare. Cu mulţimea refugiaţilor tălăzuindu-se pe drumuri, cu autorităţile evacuate, cu ştiri îngrijorătoare venite din locurile pierdute, populaţia şi pământul ţării erau imaginea unui Stat trăindu-şi ultimele zile.

Aşa era la 6 Septembrie 1940, când Mareşalul Antonescu a luat în mână conducerea acestei nave bătută de furtuni. Ultimul Român a simţit atunci că, odată cu schimbarea făcută în conducerea Ţării, o schimbare se va face şi în destinul ei. Şi într'adevăr, schimbarea s'a făcut.

Încercările prin care a trecut de atunci Ţara au fost ultimele talazuri ale unei mări ce se linişteа. Principal era faptul că Naţiunea îşi recâştigase încrederea în viitorul ei.

Zece luni au urmat, cu care ne-am oblojit rănile, ne-am măsurat pierderile şi durerile şi am strâns în suflet speranţe pentru o zi care ştiam că va veni.

La 22 Iunie 1941, Armata Ţării, batjocorită fără vina ei, cu un an înainte, a fost chemată să repare onoarea. Cum a făcut-o, nu mai trebuie s'o spunem. Nu ne-am precupeţit sângele; şi dacă aşa au rămas în urmă multe case îndoliate, în schimb o lume întreagă s'a închinat în faţa soldatului nostru.

Acest soldat avea să ne redea, în marşul lui însângerat şi eroic spre Răsărit, tot ceeace nechibzuiala unora din înaintaşi ne făcuse să pierdem.

Dar, în timp ce soldaţii noştri luptau, departe pe câmpurile Ucrainei, înspre răsărit, trebile dinăutru ale Ţării, nu erau lăsate în părăsire. Aşa cum a cunoscut momentele glorioase ale refacerii primelor hotare căzute, Ţara, în cei doi ani de conducere ai Mareşalului, a cunoscut şi binefacerile unei blânde şi chibzuite organizări interne. Lipsurile provocate de război au înrâurit asupra economiei, după cum au înrâurit în toate domeniile de viaţă pentru păstrarea unui echilibru convenabil tuturor, conducerea Ţării a trebuit să facă eforturi, care poate niciodată nu se vor cunoaşte, dar care ne-a dat tuturor putinţa să trăim omeneşte.

Sub regimul Mareşalului Antonescu, hoţia şi jaful au fost înfrânte, hărnicia şi cinstea s'au răspândit. În finanţele ţării s'a pus ordine, întrătât încât am avut excedente, tocmai când de aşteptat ar fi fost să nu le avem. Cheltuieli inutile au fost suprimate şi Mareşalul a fost primul care a dat exemplul, punând la dispoziţia Ţării, fondurile ce-i erau atribuite.

Ca armata să poată spune pe câmpul de luptă ceeace spune acum, ea a trebuit reorganizată, reînarmată şi reinstruită. Totul s'a făcut sub supravegherea Mareşalului, care şi-a găsit, în apropierea armatei, vechea şi nobila sa pasiune de militar. Iar când războiul a isbucnit şi Mareşalul a dat soldaţilor ordinul să treacă Prutul, acest ordin nu a fost un act simbolic, ci unul efectiv, fiindcă însuşi Mareşalul aflat pe front, şi-a condus armatele peste Prut.

Şcoala, Biserica şi administraţia Ţării şi-au găsit în acelaşi timp şi tot prin grija de fiecare zi şi de fiecare noapte a Conducătorului, rosturi noi şi noi mijloace de înfăptuiri. Ţara s'a transformat într'un vast şi înfloritor şantier. S'au făcut construcţii care de ani de zile nu s'au putut nici măcar începe. Agricultura şi-a căpătat un suflu nou de viaţă, fiindcă Mareşalul a avut grije să fie bine şi drept răsplătită munca celor ce ară ogoarele, pentru a ne da nouă şi soldaţilor, pâinea cea de toate zilele.

Invalizii, orfanele şi văduvele au aflat în Mareşal cea mai blândă înţelegere a suferinţelor lor. Cei doi ani de regim ai Mareşalului Antonescu apar ca ani de renaştere a naţiunii. În plin război şi în plină ridicare, intrăm în al treilea an al noii noastre istorii. Intrăm cu credinţa în viitorul nostru şi cu credinţa în misiunea istorică a Mareşalului Antonescu, sub a cărui conducere Ţara şi-a regăsit sufletul.

(„Curentul" luni 7 Septembrie 1942)

Pentru o mai bună cunoaştere a situaţiei şi pentru a fi înţelese lucruri ce par de neînţeles, recomandăm lectura a două cărţi în limba franceză: „Bagatelles pour un massacre" şi „Les Beaux Draps", ambele de Louis Ferdinand *Céline*.

Scriitor francez al cărui mare talent nu este contestat nici de cei mai aprigi adversari ai săi, Céline s'a născut în 1894 la Courbevoie, grav rănit în primul război mondial, a studiat apoi medicina şi a fost medic într'un cartier periferic al Parisului. La început anarhist, prima lui operă publicată în 1932 (Voyage au bout de la nuit) reflectă legitimul lui revoltă împotriva unor stări de fapt. Căutând să le afle cauzele, Céline ajunge la alte convingeri.

Fotografia din pag. 12:
Locot. Comandor aviator brevetat de stat-major Eduard Zăgănescu, şeful Biroului 3 (operaţii) al Corpului Aerian român în campania din Rusia
(noembrie 1943)

SEMNALĂRI

◆ „Cuvântul Românesc", Nr. 62, iunie 1981: În articolul „Să vorbim româneşte", Dl Eugen Popescu tratează o problemă care poate avea consecinţe catastrofale pentru exilul românesc şi pune accentul pe un prea bine cunoscut fenomen: „...Din păcate, sunt multe familii de români răspândiţi prin lume, în care unii părinţi, prinşi de grijile vieţii (NN. Nu numai prinşi de grijile vieţii, ci chiar voit), şi în general urmaşii lor, nu mai vorbesc româneşte. Încet, încet, se pierde în ei conştiinţa că totuşi sunt viţă de români. Păcat. Aceşti copii de români nu vor cunoaşte şi înţelege niciodată sensul divin al Mioriţei, nu vor înţelege nici murmurul tainic al bătrânului Olt, sau al fratelui său bun, Mureşul şi nici al Milcovului care a despărţit vremelnic lumea românească în două, dacă destinul lor îl vor purta vreodată pe acele locuri. Ei nu vor auzi niciodată glasul stins de durere al chinuitului pământ românesc, plămădit cu sângele strămoşilor lor, pentrucă acest glas este auzit numai de cei ce-l înţeleg." Cei care s'au îngrijit până acum ca prezenţa românească în străinătate să se afirme sunt astăzi, mai toţi, spre sfârşit de cursă. Cine le vor fi succesorii? Cine va prelua schimbul?... În Germania occidentală şi-au găsit rost aproape un milion şi jumătate de turci. Destul de mulţi dintre ei au soţii germane. Ei bine, copiii acestora sunt musulmani, fără excepţie, urmează cursurile la şcolile turceşti şi sunt educaţi în conştinţa că sunt turci şi nimic altceva. Cam tot aşa stau lucrurile şi în coloniile italiene, greceşti şi jugoslave din Germania.

◆ „Timpul ne revizuieşte ideile" este titlul unui foarte interesant articol apărut în „Curentul", aprilie—mai 1981 (Nördliche Aufahrtsallee 7, 8000 München 19). Autorul, regretatul Pamfil Şeicaru îşi comentează un interviu pe care l-a acordat ziarului „Rampa" în ianuarie 1935, ajungând la concluzia că monarhia românească intrase în faza agonizantă încă din 1940, când regele Carol II a fost silit să abdice şi că la 23 august 1944 această monarhie a fost definitiv lichidată. El, Pamfil Şeicaru, care fusese influenţat de scrierile lui Charles Maurras şi care crezuse că principiile monarhiştilor francezi puteau fi valabile şi pentru România, recunoaşte fără ezitare că s'a înşelat. Noi deasemenea!

40 de ani dela epopeea română din Răsărit

Contraatac al Infanteriei române din Divizia a 20-a la Beketovka (Stalingrad) decembrie 1942. „Azi noapte la Prut, războiul a'nceput..." şi a continuat până la Volga, pentru a lua înapoi „moşia pierdută", nu pentru altceva.

ÎN „CHESTIUNEA MANIU"

La redacţie s'au primit câteva scrisori în care unii cititori îşi exprimă sentimentele, mergând de la decepţie la indignare, de felul cum a fost „tratat" Maniu în numărul trecut.

Cititorii noştri, ori care le-ar fi idolatriile, ar trebui să ştie că dacă în aceste coloane neam exprimat de multe ori părerile cu patimă, care implică şi excese verbale, nu am făcut-o *niciodată* nedocumentat.

Când am scris ce am scris ne-am bazat pe schimbul de comunicări diplomatice dintre Maniu, emisarii lui şi guvernele „aliate" care azi sunt în domeniul public: *Foreign Relations of the United States, Diplomatic Papers, vol. IV: Europe*, Washington 1966. Ele sunt de o gravitate care nu numai înspăimântă ci pur şi simplu fac să îngheţe sângele în vine.

E drept că mulţi dintre protestatari nu ştiu englezeşte şi n'au avut acces la izvoare. Promitem să publicăm aceste documente în traducere exactă. În goliciunea lor nu vor mai avea nevoie de niciun epitet. Pentru a anticipa enumerăm aici următoarele puncte, printre cele mai monstruoase:

1. În ianuarie 1944, Maniu avea cunoştinţă că singura formă de „armistiţiu" era *capitularea necondiţionată* la Ruşi.

2. La 3 martie, la sosirea lui Barbu Ştirbey la Cairo, „aliaţii" s'au arătat decepţionaţi că acesta nu cunoştea dispozitivul trupelor. Ceea ce voiau să afle (în special ambasadorul Novikov) erau informaţii militare. Aceasta era singura formă de „tratative" pe care o înţelegeau „aliaţii": mai întâi *spionaj!* Orice negociator demn şi patriot s'ar fi retras imediat.

3. La primele convorbiri din 17 martie, Maniu prin Ştirbey, forfeca harta României după fantezia şi bunul său plac: îl interesa doar recuperarea Transilvaniei, Cadrilaterul era cedat definitiv cu inimă uşoară, iar Basarabia era părăsită unui „eventual" plebiscit... organizat de Ruşi.

4. Totodată, Maniu cerea o *debarcare rusească* la Constanţa. Ultimele unităţi româneşti — 100.000 de oameni — se băteau atunci eroic în Crimeea. Maniu le făcea cadou Ruşilor încă din martie 1944. Ele aveau să fie evacuate fără pierderi prea mari de contraamiralul Horia Macellariu.

5. La 16 aprilie, Ştirbey făcea o altă propunere din abracadabrantul arsenal de planuri „strategice" ale lui Maniu: în cazul unei lovituri de stat nereuşite, preşedintele PNŢ urma să treacă în Moldova ocupată de Ruşi şi să stabilească „un guvern de exil" opus Mareşalului şi patronat de Soviete. Acestea au acceptat planul: Katyn, Beneš, Massaryk, Mikolajczyk, Anders — lista victimelor manipulate cu atâta experienţă e lungă dar „sfinxul" o ignora. Agrementul Sovietelor a fost comunicat lui Maniu la 24 aprilie.

6. La 25 mai, dispozitivul trădării era pus la punct: Maniu comunica că se poate bizui pe generalul Nicolescu şi pe „alţi câţiva generali" dispunând de „unul sau două corpuri de armată".

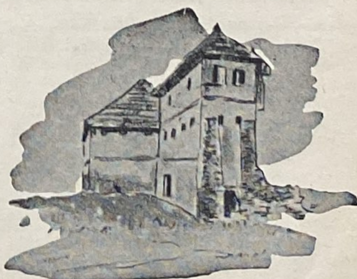
7. La 25 mai i se propunea lui Maniu, prin Cretzianu să trimită un emisar la duşman, în spatele frontului „pentru a stabili momentul şi locul acţiunii militare române *în acord cu forţele militare ruseşti*".

8. La 29 iunie Maniu cerea „o masivă ofensivă sovietică" şi propunea un plan precis de acţiune" (*nepublicat* de Americani).

Iată pe scurt justificarea luării noastre de poziţie. Adăogăm că toate aceste tratative au implicat zeci de telegrame, cifrate şi descifrate de Niculescu-Buzeşti, sub ochiul onctuos al lui Mihai Antonescu, care le transmitea conspiratorilor. În acest timp, Maniu făcea vizite Mareşalului, furnizându-i câte o fărâmă de informaţie ori cerându-i paşapoarte, autorizaţii şi înlesniri pentru trimiterea de agenţi la Ankara, Aleppo şi Cairo, care fără scrupul pregătau pieirea noastră a tuturora.

Şi când ne gândim că până şi generalul C. M. Pantazi a avut încredere în *omul care a minţit tot timpul!* Dar arhivele implicabile ale istoriei s'au deschis.

Azi ni-e oarecare milă doar de iulio—maniacii necondiţionali care nu văd că „apusul zeului" e un fapt consumat. *Redacţia*

Crime despre care un se vorbește

Marea presă internațională înregistrează cu lux de amănunte tot ce se întâmplă astăzi în Polonia și tot ce are contingențe cu problema poloneză: greve, acțiuni de protest, procesiuni religioase, declarațiile pe care le face Walesa, tratativele acestuia cu guvernul și cu partidul comunist, avertismente și amenințări sovietice, atitudinea celorlalte state din pactul dela Varșovia etc. Despre o gigantică manifestație care a avut loc la Varșovia la sfârșitul lui martie trecut însă mai toate ziarele au tăcut sau nu i-au acordat decât importanța unui fapt divers, excepție făcând cotidianul american „New York Times" care i-a consacrat un reportaj destul de lung.

Este vorba de manifestația la care au participat zeci de mii de oameni pentru comemorarea sacrificiului patrioților polonezi care au fost torturați, condamnați la grele pedepse, iar alții executați de *„clica sionistă"*, prin acest termen înțelegându-se numeroșii evrei care au ocupat posturi de conducere în aparatul de stat polonez, în Miliție și în Securitate, anume în perioada de teroare din anii 50. După cum s'a spus în cuvântările ținute cu această ocazie, sute de intelectuali polonezi au fost atunci condamnați și executați de acești evrei.

Dar ce trebuie să spunem noi Românii atunci, când știut este că, în aceeași prioadă, evreii au avut la noi pâinea și cuțitul, țara întreagă fiind supusă unei cumplite tiranii iudaice.

Evreii au fost la vremea aceea la conducerea mai tuturor ministerelor și instituțiilor de stat, iar în ce privește organele de represiune, tot ei au fost în proporție de 70% ofițeri superiori de securitate. Arestările erau operate de evrei sau din ordinul lor și tot ei conduceau anchetele și schingiuiau în mod sadic pe nenorociții care le cădeau în mână. Nu sute ca în Polonia, ci mii de români au murit în urma unor asemenea torturi sau au căzut răpuși de gloanțele plutoanelor de execuție. Episcopii, canonicii, preoții și călugării uniți au fost arestați, anchetați și schingiuiți de ofițeri de securitate evrei care, în majoritatea cazurilor, se înțelegeau între ei în limba maghiară.

Am vrea să știm cine ar cuteza să tăgăduiască acest fapt?

Și tot evrei au fost acei care au luat sub control tot ce era în legătură cu tezaurul nostru cultural. Ei au golit bibliotecile de cărți de valoare pe care le-au ars sau le-au aruncat în Bahlui, cum a fost cazul la Iași. Ei au revizuit manualele școlare, cărțile de istorie și dicționarele. Ei au interzis operele lui Eminescu, tot ce a scris Octavian Goga, Conta, Blaga, piesele de teatru de Vasile Alecsandri, lucrări de Bogdan Duică, de N. C. Paulescu, de A. C. Cuza și de nenumărați alții. Evrei au fost deasemenea acei care au promovat dintre ai lor drept exponenți ai literaturii și criticei literare românești: Crohmălniceanu, Vicu Mândra, Paul Cornea, Jovin Bratu, Ileana Vrancea (dela Focșani), Petroveanu (dela Piatra Neamț), soțul „româncei" Veronica Porumbacu și amantul cu „planificare" riguroasă la Nina Cassian, Maria Bănuș, Mioara Cremene (Finkelstein) și Luiza Năvodaru, mătușa prin alianță a lui Paul Goma „disidentul" ... Toți evrei sadea, cu nume de împrumut, mari personalități în epoca stalinistă.

Este trist și revoltător să constatăm acest adevăr, dar ar fi și mai trist, și mai revoltător dacă am tăcea și i-am lăsa să-și facă mendrele mai departe în lumea liberă, unde au ajuns via Israel. Dacă am tăcea, ar însemna că le acceptăm rățoielile dela microfoanele unor posturi de radio și amestecul lor în treburile românești.

Pe acei dintre ei care au fost solidari în nenoricire cu nația românească și au avut de îndurat din această pricină, noi îi respectăm și le exprimăm întreaga noastră gratitudine, dar pentru ceilalți, pentru călăii de ieri, pentru acei care și-au bătut joc de simțămintele noastre, de cultura și de istoria noastră națională însă, nu putem avea decât cel mai desăvârșit dispreț. După ce au fost cele mai plecate slugi ale ocupantului sovietic, încercând să ne facă să uităm trecutul nostru, vin astăzi ei, tocmai ei să ne învețe ce avem de făcut și care ne este rostul, având nerușinata îndrăzneală să ne vorbească în numele principiilor de libertate și de umanitate, principii pe care ei le-au călcat în picioare atunci când s'au văzut stăpâni.

Dacă ei, de multe ori exagerând enorm și în nesfârșite văicăreli, obișnuiesc să spună fără încetare că nu vor uita niciodată crimele săvârșite împotriva poporului lor, apoi nici noi nu putem uita crimele pe care le-au săvârșit ei împotriva poporului nostru. Niciodată!

Mircea CRUTZESCU

Stindardul apare și va continua sa apară datorită modului cum înțeleg să-l sprijine acei care i-au înțeles rostul. Nu ne vom putea niciodată exprima prin cuvinte recunoștința față de acei fideli prieteni care ne-au ajutat generos și permament în acești ultimi ani și care au făcut astfel posibilă retipărirea unor lucrări importante pentru cunoașterea trecutului mai apropiat al neamului nostru.

Acei care nu înțeleg rostul Stindardului și care nu vor să-l ajute sunt rugați a ne face cunoscut aceasta, pentru a ne scuti de inutile cheltuieli de expediție.

Este de presupus că cei mai mulți ne cunosc situația și greutățile ce avem de întâmpinat. Cine vrea să ne ajute, s'o facă, după puteri, dar fără a aștepta să i-o cerem, trimițând contribuția la

SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internațional
pe adresa redacției
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck

— În Franța, contribuțiile se pot trimite prin „mandat carte de versement" la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

Ciudățeniile cazului Goma

Un cititor care, din motive bine întemeiate, vrea să-și păstreze deocamdată anonimatul, ne roagă să publicăm rândurile de mai jos. O facem, asumându-ne bine înțeles întreaga răspundere.

După strașnica bușumeală pe care le-a tras-o Constantin Virgil Gheorghiu în „Figaro Magazin" așa zișilor disidenți în general și „disidentului" Paul Goma în special, mulți din cei care i-au proliferat numele acestuia din urmă, i-au susținut sloganele, i-au dedicat articole ditirambice de popularizare, au făcut să i se acorde spații radiofonice și i-au organizat turnee de conferințe, în Europa și în America, au cam amuțit.

Cât privește turneul din Italia, acesta nu a fost organizat de gomiștii mai mult sau mai puțin români, ci de o revistă care-și zice „Rusia Cristiana". Nume înșelător, revista în chestiune fiind în realitate un organ de presă al serviciilor de spionaj și diversiune sovietice tipărit și difuzat în lumea liberă ca multe altele. Ciudat patronaj! O publicație rusească, aparent creștină dar teleghidată de KGB-ul sovietic, poartă pe scut un „disident român" care se declară ateu. Cariera lui Paul Goma și sarabanda ce s'a încins în jurul numelui lui mai prezintă însă și alte ciudățenii.

În drum spre Madrid, unde se ținea faimoasa conferință, disidentul sovietic Almarik este lichidat într'un pretins accident de automobil, după prea bine cunoscuta tehnică pe care o folosește KGB-ul când vrea să scoată pe cineva din circulație. În legătură cu această întâmplare, Paul Goma s'a crezut chemat să facă o declarație, anume că nu KGB-ul sovietic l-a ucis pe Almarik. Dar atunci cine, tovarășe Goma? Cunoști secretele zeilor?

Când este cazul, tovarășul Goma își mai spune și Eufimovici, așa cum îi era trecut numele odinioară în anumite cărți de identitate, aceasta pentru a fi la unison cu rudele sale din Basarabia care o duc acolo foarte bine și nu au avut nici cea mai mică neplăcere de pe urma furioasei „disidențe" a verișorului dela Paris. Nici n'ar avea motiv de supărare nacealnicii ruși dela Chișinău, din moment ce Paul Goma protestează vehement împotriva „asupririi" minorității maghiare din România, dar nu suflă nici un cuvânt despre tot ce trebuie să îndure majoritatea românească din așa zisa republică autonomă a Moldovei.

Așa cum ne este nouă cunoscut, serviciile sovietice au pus de multă vreme ochii pe acest scriitor obscur, cam de-atunci când Ungurii au vrut să-și sfarme cătușele, adică de prin 1956, dar despre acest capitol vom vorbi cu altă ocazie, după cum vom mai vorbi și despre trecerea lui prin închisoare și despre părerile ce și-au făcut colegii de detențiune asupra lui: fanfaron, fricos și lingușitor și slugarnic față de personalul de pază.

După ce l-au pus un timp în adormire, specialiștii dela KGB au socotit că este mai de folos pentru ei să aibă un „disident" în plus în lumea occidentală și au hotărît să-i creieze condițiile favorabile pentru catapultare. În consecință, el Goma care avusese ieșiri antisemite, s'a căsătorit cu o evreică, pentru a putea astfel obține pașaport pentru Israel, poarta de intrare în țările vestice pentru sumedenie de spioni, de gheșeftari și de escroci. Dar nu s'a căsătorit cu o jidovcuță oarecare, ci cu fiica lui „Petre" Ferdinand Năvodaru Fischer care era pe vremea aceea personaj de vârf, Director general al Statisticii, plasat de Ruși în asemenea post, adică acolo unde ei puteau obține toate informațiile dorite. Prin acest ilustru socru, Paul Goma se înrudește îndeaproape cu Maria Luiza Năvodaru, colonel securist care a făcut parte din grupul generalilor Nikolski, Pintilie și Demeter. Nu-i nimeni în România care să nu se înfioare la auzul acestor nume ... Mai mult, atât socrul Ferdinand cât și mătușica Maria Luiza au fost cei mai apropiați colaboratori ai faimosului spion sovietic Ilya Constantinovski, fost student la București din 1935 și până în 1940, revenit în țară imediat după 23 august 1944 cu grad de colonel NKVD, fiind apoi, până către sfârșitul lui 1950, șef al informatiilor pe întreaga Românie.

Astăzi, cei din familia Năvodaru Fischer nu mai sunt ce au fost, dar anumite legături tot le mai au, Rușii putând pune și ei o vorbă bună ...

Datorită acestui fapt, Paul Goma a fost scutit de a mai face escală în Israel. A aterizat direct la Paris, coborând din clasa I-a a avionului, cu întreaga familie și mulțime de valize și geamantane. De îndată ce a ajuns în capitala Franței s'a pus pe treabă: a luat legătura cu așa zișii disidenți sovietici, în special cu acei care promovează interesele imperiului moscovit, a obținut sprijinul unor organizații troțkiste, anarhiste și ultrastângiste, a ținut și ține isonul iridentiștilor și revizioniștilor maghiari, a declarat sus și tare că este comunist, dorind doar înlăturarea lui Ceaușescu și a anturajului apropiat al acestuia. Pentru toate astea a fost luat în brațe de „Free Europe" și de bicicliștii politici pripășiți printre noi. Toți aceștia îl poartă pe scut, îl proclamă erou și vor să ne impună nouă linia pe care se mișcă el și care nu este aceea a năzuințelor neamului nostru românesc.

Deocamdată atât!

Un fost deținut politic

Un document excepțional
M. SAVEL
DOMNIA LUI CUZA VODĂ
de un martor ocular
Editura Stindardul Fürstenfeldbruck
Prețul: DM 18,—

COMUNITATEA ROMÂNĂ
DIN MÜNCHEN
(Misiunea Română Unită, Biserica Ortodoxă Română din Germania, Asociația Românilor Liberi și Asociația Românilor din Exil din Germania)
împreună cu
COMITETUL INTERNAȚIONAL PENTRU CENTENARUL ENESCU
dela Paris
au luat inițiativa comemorării
CENTENARULUI ENESCU
în München
printr'un concert de muzică de cameră, care va avea loc în Herculessaal, la 29 Noemvrie 1981, orele 20.

Concertul va cuprinde lucrări din creația lui GEORGE ENESCU.

Am ales cea mai reprezentativă sală din München pentru această manifestare, ca să dăm posibilitate la cât mai mulți Români din Germania să ia contact cu creația enesciană, atât de puțin cunoscută de marele public, deși se bucură de cele mai elogioase aprecieri în cercurile specialiștilor.

Membrii Comunității Române sunt rugați să popularizeze această acțiune culturală și românească în cercul prietenilor germani, și să contribue astfel atât la cunoașterea valorilor culturale românești cât și la întărirea legăturilor culturale dintre poporul român și poporul german, prin participare cât mai numeroasă.

Die Standarte

WENN NICHT DAKER, WAS DENN?

Vor hundert Jahren als es noch keinen Rundfunk, kein Fernsehen, keine Sateliten, keine Computer und nicht Legionen von Politologen und Ostexperten gab, waren die Deutschen über Rumänien, über die Rumänen und über deren Herkunft besser informiert als es heutzutage der Fall ist.

So ist zum Beispiel in „Jahresberichte über die Veränderungen und Fortschritte im Militärwesen", VIII. Jahrgang, 1881, deren Herausgeber Oberst Heinrich von Löbel war, zu lesen: „Der Rumäne von heute hat eine ausgesprochene militärische Passion, *wie der Dacier von ehedem eine kriegerische hatte.* Das ganze Streben der Rumänen in der Zeit der Unterdrückung und des wieder erwachenden Nationalgefühls, war auf ein nationales Heer gerichtet gewesen..."

Was vor hundert Jahren eine Selbstverständlichkeit war, nämlich daß die Vorfahren der Rumänen die Dakier waren und daß ihre Urheimat Dazien ist, wird im heutigen Deutschland zur Debatte gestellt und von Amateurhistorikern und anderen, die mit dem sogenannten Strom der Geschichte schwimmen, sogar kontestiert.

Wir wissen nicht, warum eine angesehene und seriöse Zeitung, wie es die „Frankfurter Allgemeine Zeitung" ist, in ihrer Ausgabe vom 4. Oktober 1980 die Frage nach dem dakischen Fundus des rumänischen Volkes aufgeworfen hat, aber gleich danach hat sich ein gewisser Dr. Andreas Jonas gemeldet und, sich auf längst überholte Theorien stützend, die dakische Herkunft der Rumänen als „Märchen" bezeichnet.

Wie zu erwarten war, wurde eine solche Absurdität des Herrn Jonas zurückgewiesen. Mit grosser Genugtuung haben wir zur Kenntnis genommen, daß dies von deutscher-Seite geschah, unter anderem auch von Professor Dr. Klaus Heitmann von der Universität Heidelberg, der folgendes schrieb:

„Der Leserbrief *„Die Daker"* von Andreas Jonas (F. A. Z. vom 22. Oktober 1980) bedarf einiger kurzer Richtigstellungen. Erstens: Die von der F. A. Z. in der Ausgabe vom 4. Oktober aufgeworfene Frage nach dem dakischen Fundus des rumänischen Volkes, wird vom Verfasser mit einer anderen vermengt und offenbar verwechselt, und zwar dem Problem der Kontinuität der im 2. und 3. Jahrhundert romanisierten Bevölkerung auf dem Boden Dakiens nach dem Abzug der römischen Armee und der Flucht der provinzialrömischen Oberschicht unter Aurelian. Bezeichnend für diese Verwechslung ist, daß Andreas Jonas *dakisch* und *dakoromanisch* synonym gebraucht.

Zweitens: *Daß die Rumänen dakisch sind, ist als Tatsache so unbestreitbar wie die Franzosen gallisch und die Deutschen germanisch sind.* Sprachwisstschaft und Volkskunde verfügen über gesicherte Erkenntnisse bezüglich eines dakischen Substrates der Rumänen und ihrer Kultur... Ein Blick in die gängigen Handbücher der romanischen Sprachwissenschaft (Tagliavini, Vidos, Renzi etc.) lehrt, daß das, was Andreas Jonas als *ein Märchen* bezeichnet, *die Comunis opinio* der heutigen Forschung ist. Die von ihm als „modernste Stellungnahme" angeführten Äußerungen Professor Stadtmüllers wurden 1943 bis 1944 konzipiert *und fußen auf der nationalistischen ungarischen Geschichtsschreibung der Horthy-Zeit.* Stadtmüllers „Geschichte Südosteuropas" von 1950 (die Ausgabe von 1976 ist ein unveränderter Nachdruck) wurde bereits seinerzeit sowohl von romanistischer wie von geschichtswissenschaftlicher Seite in den Rumänien betreffenden Abschnitten *als dem Forschungsstand nicht entsprechend* kritisiert. In den seither vergangenen dreißig Jahren ist die sogenannte Kontinuitätstheorie vor allem durch die Archäologie weiter erhärtet worden".

Eine klare, unbestrittene Antwort!

Zum Schluß, möchten wir noch sagen, daß unter den dakischen Worten, die in unserer Sprache erhalten geblieben sind, eines ist, das uns besonders am Herzen liegt, da es von symbolischem Wert ist. Das ist das Wort *gard,* was Zaun bedeutet.

Was uns eigen war, haben wir im Laufe unserer bewegten, unbeständigen Geschichte immer fest eingezäunt. Mächtige Nachbarn haben uns mehrmals erobert, unterdrückt, gedemütigt und auch gezwungen, eine zeitlang nach ihrer Pfeife zu tanzen, aber unsere Identität ist nie verloren gegangen. Die Orthodoxie hat uns nicht slawisiert, der erzwungene Marxismus wird uns nicht sowjetisieren und auch der kosmopolitische Liberalismus wird uns niemals zur Annahme einer Weltregierung, wie sie die Trilaterale oder ähnliche mehr oder weniger geheime internationale Organisationen wünschen, bewegen. Wir denken auch nicht daran, die Begriffe Volk und Nation durch eine substanzlose Gesellschaft zu ersetzen. Wir bleiben was wir waren und was wir sind: Rumänen, Walachen, also die Nachkommen der Daker. *ive*

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Die Ursachen des Terrorismus, der allgemeinen Zerstörungswut und des Strebens nach der Auflösung des Staates

Unter dem Titel „Mutlosigkeit in Westdeutschland" befaßt sich die südafrikanische, gut informierte Zeitschrift „The South African Observer" in ihrer März 1981-Ausgabe mit den Ursachen des Anarchismus und der totalen Verwirrung der Jugend in Westdeutschland und behauptet, daß die sich immer wiederholenden Vandalismen, Attentate, Demonstrationen und gut gesteuerten Aktionen einer paramilitärischen Organisation, die sich „Rote Armee Fraktion" nennt, nichts anderes sind, als die zerstörende Wirkung von 35 Jahren Umerziehung im Sinne eines Sozialismus mit Trotzkistischer Prägung.

Systematisch hat der linke Flügel der SPD, mit allen Mitteln, auch durch Gesetze und amtliche Anordnung, den Linksradikalismus ermutigt und ihm in seiner Entwicklung geholfen. Gleichzeitig wurde gegen harmlose Demonstrationen von rechtsgerichteten Elementen oder solchen, die als „rechtsradikal" eingestuft werden, mit drastischen Massnahmen vorgegangen: unbegründete Verbote von angemeldeten Versammlungen, Beschlagnahme von Büchern und weit übertriebene Strafen für minimale Delikte. Wenn die Attentäter nicht entdeckt werden — und das geschieht meistens — dann wird das abscheuliche Verbrechen auf das Konto der "Rechtsradikalen" geschrieben, die von der Presse, von Rundfunk und Fernsehen, aber auch von Herrn Bundesinnenminister Baum kriminalisiert werden. Man ist so weit gegangen, daß auch dann, wenn die wahren Attentäter entdeckt wurden, die meisten Tageszeitungen vergaßen, eine Richtigstellung in ihren Spalten zu bringen, sondern weiter auf den ursprünglichen Vermutungen beharrten.

Soweit die Feststellungen der südafrikanischen Zeitschrift, aber auch eine sehr angesehene afrikanische Zeitschrift „Review of the News" fragt sich, was die Koalitionsregierung in Bonn für die NATO noch bedeutet, wenn diese Regierung nicht mehr in der Lage ist, mit dem Terroristmus und mit der Anarchie fertig zu werden.

Was die Ursachen anbetrifft, sind wir absolut sicher, daß viele CDU/CSU Politiker, aber auch nicht wenige von der SPD/FDP Koalition, genau wissen, wo diese liegen und was richtig zu unternehmen wäre. Es fehlt ihnen aber der Mut, entsprechende Massnahmen zu ergreifen und sie versuchen mit vielen Windungen und Kompromissen, das Problem nur zeitbedingt zu lösen.

Dieses Problem kann nicht mit neuen Gesetzen und auch nicht in einem „Dialog mit der Jugend" gelöst werden, sondern nur dann, wenn diejenigen beseitigt werden, die das pflegen, was Markuse und Konnsorten gesät haben. Wir sprechen nicht nur vom Fernsehen, wo durch Filme der Anarcho-Trotzskismus hochgespielt wird, sondern auch vom Bayerischen Rundfunk, der in seinem 3. Programm, mindestens 2 mal in der Woche, eine halbe Stunde lang Lieder bringt, in welchen "engagierte Liedermacher" die südamerikanischen Guerrileros, afrikanische Terroristen und Anarchisten aller Schattierungen verherrlichen und die Zerstörung der jetzigen Gesellschaft und die Errichtung einer neuen Gesellschaft nach ihrem Geschmack prophezeien.

Mircea CRUTZESCU

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Die Alternative in Berlin ist nichts anderes als die totale Zerstörung des Staates

Berlin, einst die schöne und durchaus saubere Hauptstadt des Deutschen Reiches, hat, sechsunddreißig Jahre nach Kriegsende den Status eines von drei der Siegermächte besetzten Territoriums, ein Status, der nur noch für den Westteil seine Gültigkeit hat, weil der Ostteil schon längst in die DDR integriert wurde und sich im Machtbereich der vierten Siegermacht befindet.

In direkter Wahl werden von Ostberlin aus Abgeordnete in die kommunistische Volkskammer geschickt, wo sie auch stimmberechtigt sind. Das gleiche ist den Westberlinern nicht gestattet. Kein Angehöriger der Bundeswehr darf sich in Westberlin zeigen. Dagegen paradiert die „Nationale Volksarmee" mit ganzen Regimentern und hunderten von Panzern und anderen gepanzerten Fahrzeugen. Jedes mal wenn das geschieht, wird „drüben" von den drei alliierten Stadtkommandanten von Westberlin ein schriftlicher Protest formuliert, der gleich in den Papierkorb geworfen wird. Seit Jahrzehnten tun sie das, die drei alliierten Stadtkommandaten. Aber seit Jahrzehnten sind sie auch gegen jede Bejahung des deutschen Nationalbewußtseins vorgegangen. Gegen die über 40 anarchistischen, trotzkistischen und ultralinken Gruppierungen haben die drei alliierten Stadtkommandanten keine Einwände gehabt, die NPD, eine in der Bundesrepublik Deutschland zugelassene Partei, haben sie verboten, allerdings mit der Zustimmung der im Berliner Stadtrat vertretenen demokratischen Parteien.

Gemäß dieses Verhaltens, hat in Westberlin auch eine sogenannte Alternative Liste kandidiert, die so viele Stimmen bekommen hat, daß sie 9 Abgeordnete in das Stadtparlament senden konnte. Was ist eigentlich diese Alternative Liste? Eine Sammlung von Anarchisten, Chaoten, Kriminellen, Homosexuellen u. s. w., mit einem Wort, das übelste Gesindel, das man sich vorstellen kann.

Seit Monaten und Jahren nehmen die Krawalle in Berlin kein Ende mehr. Jede Demonstration fängt "friedlich" an, und endet mit Verwüstungen und Plünderungen. Man hat den Eindruck, daß die Polizei nur dazu da

(Fortsetzung auf Seite 10)

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

◆ Dr. Alphonas Max: DIE ANTARKTIS — Eine geostrategische Studie, 110 Seiten, 1 Karte, Literaturverzeichnis, kartoniert DM 13,80 Gravert-Verlag, Postfach 1629, D. 7400 Tübingen. Bisher von den Zentren der Weltpolitik beinahe so weit entfernt wie der Mond, tritt der viertgrößte Kontinent nunmehr immer stärker in das Blickfeld. Moderne Technik hat den abgelegenen „Eiskeller der Erde" erreicht und erschließbar gemacht. Gewaltige Bodenschätze wurden gefunden, und im Falle eines Großkrieges könnte die Antarktis eine überragende strategische Bedeutung gewinnen. In den zunächst noch friedlichn Wettlauf zum Südende der Erdkugel hat sich jetzt auch die Bundesrepublik Deutschland eingeschaltet. Möglicherweise wird das auslaufende 20. Jahrhundert eine dramatische Entwicklung bringen, deren Ausgangslage in diesem Band umfassend dargestellt ist.

DIE KATAKOMBEN

Vor zweitausend Jahren lebte ein Mann, der nach den jüdischen Büchern Jeschuad oder Jeschus und nach unseren Büchern Jesus hiess und vom Sanhedrin von Jerusalem, dem Nürnberger Tribunal der damaligen Zeit, als abscheulichster Mensch seiner Zeit verurteilt wurde. Seine Anhänger wurden verfolgt, gefoltert, ermordet... Einige konnten der Verfolgung entgehen und die Idee den folgenden Generationen übermitteln. Im römischen Untergrund in den Katakomben, hielten Tausende von Christen die Flamme ihres Glaubens am Brennen. Die Grundlage einer Religion, die zwanzig Jahrhunderte überdauerte, waren jene Katakomben Roms. Diese ermöglichten die Errichtung des in so mancher Hinsicht bewundernswerten Gebäudes, das Christentum, das durch Luther oder die Ursachen des Handelns Luthers gespalten wurde und das mit dem letzten Konzil (Vatikan II) endgültig in der allgemeinen Mittelmäßigkeit der Zeit unterging.

Am 30. April 1945 starb Hitler in den Ruinen Berlins. Hitlers Leibgarde opferte sich bis zum letzten Mann im letzten Sturmangriff auf die Stosstrups der Roten Armee am Potsdamer Platz. Noch in den ersten Maitagen trugen Männer in der Uniform der Waffen-SS, die praktisch alle Gebiete des europäischen Rassenraums repräsentierte, den letzten Angriff gegen die überraschten Russen und Mongolen Schukows vor. Zusammen mit Deutschen kämpften Flamen, Wallonen, Norweger, Dänen, Schweden, Rumänen, Italiener, Spanier, Angelsachsen der Legion Saint George, arische Hindus, Ungarn, Balten, Albaner, Kroaten und vor allem Franzosen der Division Charlemagne. Die Überlebenden des letzten Angriffs — und der folgenden „Prozesse" — wurden Träger des Samens der neuen Idee. Sie überbrachten sie uns. Wir bemühen uns, jeder an seinem Platz, diese Idee zu erhalten, sie in den modernen Katakomben der heutigen Zeit entsprechend auszugestalten, in diesen Katakomben der Verbrauchergesellschaft mit ihren Wohlstandsbürgern, ihren Gammlern, ihrer entarteten Kunst. ihren Wohnmaschinen, ihrem völkischen Chaos, ihren Zigeunern, ihren Juden und Verjudeten, ihrer Hochfinanz und vor allem ihrem allgemeinen Pöbeltum.

Joaquin Bochaga

Rechtsanwalt, geboren 1933 in Barcelona, der auch als Schriftsteller bekannt ist. Bochaga hat „Die Geschichte der Besiegten" geschrieben und noch zwei andere Bücher; "Der Mythus der 6 Millionen" und die „Verbrechen der Guten", in welchen er die Morde und die Vernichtungslager der Sieger des zweiten Weltkrieges beschreibt.

„Die Katakomben" ist ein Zitat aus einem Artikel, der in Nummer 2 der Zeitschrift „Europae" (Séneca, 12 bajos, Barcelona-6, Spanien) erschienen ist.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

◆ Berthold Maack: PREUSSEN: „jedem das Seine" mit einem Vorwort von Bundeswehr-General a. D. Albert Schnetz; 424 Seiten, 30 Abbildungen, Personen- und Literaturverzeichnis, Ganzleinen DM 38,—; Grabert Verlag, Postfach 1629, Tübingen 1.

Preußen: das waren mehr als 200 Jahre seines ununterbrochenen „deutschen Erfolgserlebnisses", des einzigen seit dem Mittelalter. Sprichwörtlich sind die speziellen Tugenden, die dieses einmalige historische Phänomen ermöglichten: Schlichtheit, Pflichtbewußtsein und Uneigennützigkeit. Was es damit auf sich hatte, wird in diesem Buch geschildert, im Rahmen des spannend nachgezeichneten Werdens und Wachsens des preussischen Staates und der pakkenden Lebensbilder der Männer, die ihn groß machten. „Ein Schuß Preußentums" könnte Staat und Gesellschaft heute guttun, sagt man. Diese Darstellung bestätigt es — und weckt Sympathien für den alten Hohenzollernstaat, ohne Pathos und Legenden zu bemühen, vielmehr preussisch-schlicht und der Wahrheit verpflichtet.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Das Buch "The Most Powerful Ally" von Dr. Stefan Marinoff, Präsident des Verbandes der Freien Presse, wurde ausführlich und sehr positiv in „Congressional Record" (Washington, 5. Mai 1981) von Hon. Larry Mc Donald, Abgeordneter von Georgia im amerikanischen Repräsentantenhaus, kommentiert.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldruck, B. Helmstr. 16
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

GEORG PEMLER: DER FLUG ZUM DON

Das im Druffel-Verlag erschienene Buch von Georg Pemler, Oberstleutnant der Bundeswehr a. D., daß die Auszüge aus dem geheimen Kriegstagebuch eines Aufklärungsfliegers enthält und literarisch hervorragend geschrieben wurde, ist an erster Stelle ein bedeutender Beitrag zur Geschichte des Zweiten Weltkrieges.

Möge dieses Buch auch von vielen jüngeren Offizieren gelesen werden, denn sie können viel lernen — nicht nur von der Ausbildung des Personals, der Flugtechnik und dem Umgang mit den verschiedenen Geräten dieses wichtigen Zweiges der Luftwaffe, sondern weil es einen besseren Einblick in den Bereich der sogenannten Inneren Führung ermöglicht.

In diesem Buch ist viel die Rede von Pflicht und Gehorsam und von dem Verhältnis der Vorgesetzten zu den Untergebenen, von der Durchführung eines Befehls und der inneren Überzeugung derjenigen, die den Befehl durchführen sollen.

Nachdem Georg Pemler sich mit 18 Jahren freiwillig zur Luftwaffe meldete, kam er als Zwanzigjähriger nach Rumänien, offiziell als Angehöriger einer Einheit der Lehrtruppe, jedoch gleichzeitig einer wichtigen Dienststelle der deutschen Abwehr in Bukarest zur Verfügung gestellt. Diese Verwendung gab ihm sehr oft die Gelegenheit mit Rumänen zusammenzukommen und an Lagebesprechungen teilzunehmen, die auch höheren deutschen Offizieren nicht zugänglich waren.

Anfang April 1941, wurde der Autor auch zu einer Lagebesprechung bestellt, die an einer geheimen Unterkunft des rumänischen Generalstabes im Wald von Snagov, nördlich von Bukarest, stattfand. Er war verblüfft, wie gut der rumänische militärische Nachrichtendienst über die Absichten der Sowjets informiert war.

Der Vortragende, ein rumänischer Fliegeroffizier sagte damals unter anderem:

„Die Rote Armee hat bereits am 26. 6. 40, dem Tag des Einmarsches in die Bukowina und Bessarabien eine Stärke erreicht, die eine Fortsetzung des Angriffs gegen rumänisches Staatsgebiet ohne weiteres möglich gemacht hätte. Seither wurden diese Verbände ständig verstärkt und insbesondere durch die 12. Armee in der Bukowina eine Lage geschaffen, die eine ernste Bedrohung Rumäniens darstellt und die Absicht erkennen läßt, *daß die UdSSR auch die Wegnahme der Moldau und der Erdölgebiete in Erwägung zieht . . .*"

Dann trug der rumänische Offizier die gesamte Aufstellung der sowjetischen Streitkräfte vor: Gliederung, Kommandeure, Bewaffnung, Versorgung etc. und schloß seinen Vortrag mit folgenden Satz:

„Unsere Regierung ist augenblicklich auch deshalb sehr beunruhigt, weil uns die Zusammenziehung von Landungseinheiten der Marine gemeldet wurde. *Bei gleichzeitiger Landung in der Dobrudscha und Angriff gegen Moldau wird Rumäniens Lage aussichtlos*".

Nach dieser generellen Betrachtung, wurden von einem anderen rumänischen Offizier weitere Erkenntnisse vorgetragen. Dieser Offizier wird von Georg Pemler als Oberst Kresku bezeichnet, wir neigen aber dazu glauben, daß es sich um Major P. handelt, einer unserer besten ehemaligen Abwehroffiziere, einer der wenigen rumänischen Generalstäbler, der auch fliessend Deutsch sprach.

Über die Luftlage wurden die Teilnehmer an dieser Besprechung von dem rumänischen Oberstleutenant der Luftwaffe Cristeanu informiert. Dieser schloß, nachdem er die Gliederung der Verbände und aller sowjetischen Flugzeugmuster angegeben hatte, mit den Worten: „Allgemein möchte ich feststellen, daß die sowjetische Luftwaffe eine beachtliche zahlenmäßige Stärke besitzt, die vermutlich auch nicht von der deutschen Luftwaffe ausgeglichen werden kann".

Für den zwanzigjährigen Pemler gab es des Neuen zuviel!

Einer von den anwesenden deutschen Herren in Zivil, meldete sich aber zu Wort: „Herr Oberstleutenant, kann ich aus Ihren Ausführungen den Schluß ziehen, daß Sie der Auffassung sind, daß es im Kriegsfall auch der deutschen Luftwaffe nicht gelingen wird, die Lutfherrschaft zu erringen?"

Der rumänische Offizier antwortete prompt: „Ihre Schlußfolgerung ist richtig. Ich kenne den hohen Ausbildungsstand und die große Kampferfahrung der deutschen Luftwaffe genau. Es ist aber ebenso sicher, daß die deutsche Luftwaffenführung keinerlei Vorstellungen vom Ausmaß des taktischen und operativen Einsatzes im Falle eines Krieges mit der UdSSR hat. *Ich kenne kein einsatzfähiges Flugzeugmuster, mit dem die deutsche Luftwaffe in der Lage wäre, den sowjetischen Nachschub so zu stören oder gar zu unterbinden, daß dies Folgen für die Gesamtkriegsführung hätte.* Ich schließe aber nicht aus, daß es zeitlich und räumlich begrenzt gelingen wird, die Luftüberlegenheit zu erringen, zumindest in der Anfangsphase".

Einige Jahre danach, haben sich die damaligen Behauptungen dieses rumänischen Fliegeroffizieres bewahrheitet. Zu unserem Unglück und zum Unglück des deutschen Volkes!

Auf Seite 131 porträtiert Georg Pemler den Marschall Antonescu, den er zum erste mal anläßlich einer anderer Lagebesprechung sah:

„Dann sah ich den rumänischen Staatschef zum ersten Mal aus unmittelbarer Nähe. Obwohl ich in der hinteren Reihe saß, konnte ich ihn genau betrachten: ein mittelgroßer, schlanker und für sein Alter ungewöhnlich drahtiger rumänischer Offizier: Marschall Ion Antonescu. Seine Augen hatten eine ungewöhnliche Klarheit und nahmen jeden Menschen sofort gefangen. Nur bei Adolf Hitler hatte ich ähnlich eindrucksvolle Augen gesehen. Ruhig wanderte sein Blick über die Anwesenden, dann bat er, Platz zu nehmen. Oberst Kresku, als Leitender, meldete und trug nochmals die wesentlichen Einzelheiten der Lagebesprechung vor.

Ich konnte verstehen, daß auch der Führer diesem Mann großen Respekt zollte. Mit enormer Zielsicherheit stellte er seine Fragen . . ."

Das war die letzte Lagebesprechung vor dem dramatischen, spannenden und sehr eindrucksvoll beschriebenen Erkundungsflug, den Georg Pemler mit Oberleutnant Heinrich, drei Stunden lang in 12000 m. Höhe, über sowjetischem Gebiet unternahm.

Was die Rumänen wußten, hat sich bei diesem Erkundungsflug bestätigt und darüber hinaus, noch viel mehr. Von Rostow rollte Zug hinter Zug heran, fast in Blockabstand. Truppentransporte! Panzer, schwere Artillerie, bespannte Feldartillerie . . . Unzählige Flugplätze, vollgestopft mit Maschinen . . . Kreuzer, Zerstörer bei Odessa . . .

Es war klar: eine gewaltige Truppenkonzentration und alle Vorkehrungen für den Aufmarsch über Rumänien und Ungarn in Richtung Westen von Seiten der Sowjets.

Noch einmal wurde die Legende von dem deutschen Überfall gänzlich zerstört. Die deutsche Wehrmachtsführung war dem Angriff der Sowjetarmee nur zuvorgekommen.

Sonst hätten die Russen losgeschlagen.

ive

Die Alternative in Berlin ist nichts anderes als die totale Zerstörung des Staates

(Fortsetzung von Seite 11)

ist, um die Köpfe ihrer Angehörigen blutig schlagen lassen zu müssen.

Ein Höhepunkt solcher Krawalle wurde Freitag den 26. Juni 1981 erreicht, als die „Gewählten" der Alternativen Liste höchst persönlich die Sache in die Hand nahmen. Die Stadtguerilleros griffen die Polizisten nicht nur mit Pflastersteinen, sondern noch mehr mit Molotov-Koktails, Eisenstangen und Messern an. Von den etwa 70 verwundeten Polizisten, wurden mindestens ein Dutzend schwer verletzt. Unzählige Autos, darunter auch Taxis wurden in Brand gesetzt. Die Chaoten demolierten alles was sie konnten, um schließlich zahlreiche Geschäfte, größere und kleinere, vollkommen zu plündern . . .

In den von Kommunisten regierten Ländern werden Plünderer an Ort und Stelle erschossen, aber auch in nicht wenigen nichtkommunistischen Staaten wird gegen Plünderer von der Schußwaffe Gebrauch gemacht. Hierzulande wollen manche Politiker im Namen der allerheiligsten Demokratie, den „Pfad ver Vernunft" suchen, sie machen sich gegenseitig Vorwürfe und diskutieren daneben, wie einst in Byzanz, als sich der Feind vor den Stadtmauern befand. Man sucht, „einen Dialog mit der Jugend" anzuknüpfen. Mit welcher Jugend? Wir sind nicht geneigt zu glauben, daß 1000 oder wenn sie wollen 5000 kriminelle und asoziale Elemente, die von sowjetischen Agenten gesteuert werden, die deutsche Jugend repräsentieren.

Solche Elemente müssen zuerst richtig verprügelt — 25 Schläge mit einem dicken Riemen auf den nackten Hintern — und dann gezwungen werden, durch harte Arbeit den Schaden zu ersetzen, denn warum soll der Steuerzahler ständig die Kosten tragen für die Machtlosigkeit derjenigen, die den Begriff „Demokratie" falsch verstehen?

Traian ROVINARU

Major der Luftwaffe i. G. Eduard Zaganescu, I-a des rumänischen Fliegerkorps im Ostfeldzug.

Das erste Buch über US-Präsident REAGAN

Mit einem erdrutschartigen Ergebnis siegte am 4. November 1980 der republikanische Präsidentschaftskandidat Ronald Reagan. Schon jetzt liegt das erste Buch über den 40. Präsidenten der Vereinigten Staaten vor.

Wer ist der Mann, der die nächsten vier Jahre der mächtigste Mann der westlichen Welt sein wird, der über Krieg und Frieden zu entscheiden hat und damit letztendlich auch über das Schicksal von uns Deutschen mitbestimmt?

Dieses Buch vermittelt viele Auskünfte und gibt wertvolle Hinweise. Geschrieben von Kennern der US-Szene und herausgegeben von Hedrick Smith (New Work Times und Pulitzer-Preisträger), zeichnet es in lebhaften Strichen das Leben des einstigen Filmschauspielers und späteren Gouverneurs des größten amerikanischen Bundestaates Kalifornien nach. Es berichtet fachkundig über Reagans Leistungen als Gouverneur und vermittelt ein aufschlußreiches Bild über die Führungsqualitäten und seinen Führungsstil als Politiker.

In glänzendem Stil werden Reagans verschiedene Versuche zum Präsidentschaftskandidaten nominiert zu werden geschildert, bis hin zu seinem sensationellen Durchbruch im Sommer 1980. Die Autoren vollziehen Reagans Wahlkampf gegen Jimy Carter nach und begründen, warum der Mann im Weissen Haus sein Amt verlor.

Hervorragende Analysen über die politischen Absichten und Ziele jenes Mannes geben diesem Buch besondere Aktualität. So werden seine wirtschaftspolitischen Vorstellungen ebenso durchleuchtet wie Reagans verteidigungspolitische Überlegungen und seine aussenpolitischen Wunschziele. All das fügt sich in Reagans politisches Weltbild zu einer Einheit, die auch und gerade für den deutschen Leser von besonderem Interessen ist.

Neue Töne werden in diesen Wochen und Monaten aus Amerika vernommen: Sparen, Haushalten, vorwärts zu bleibenden Wertvorstellungen, weniger Staat und mehr arbeiten, heißt auf einen kurzen Nenner gebracht die Devise jenes Mannes, der als erster konservativer Präsident seit 1932 den Vereinigten Staaten seinen Stempel aufdrücken will.

Wird er ein bedeutender US-Präsident werden? Wird er Amerika wieder zur Weltmacht No. 1 machen? Kann er den Frieden sichern oder ist er eine Kriegsgefahr?

Auf all diese uns täglich bewegenden Fragen gibt dieses hochpolitische, aber flüssig geschriebene Buch wichtige Informationen.

So ist dieses Buch über den 40. Präsidenten der Vereinigten Staaten kein „kann" sondern ein staatsbürgerliches und politisches „muß", an dem man nicht vorbeigehen kann.

Hedrick Smith: RONALD REAGAN — Weltmacht am Wendepunkt — Aus dem amerikanischen Englisch übersetzt von G. Deckert — 304 Seiten — 16 Bilder — Gln. mit Schutzumschlag DM 29.80 — DRUFFEL-VERLAG, 8137 Leoni am Starnberger See.

Wachsende Erbitterung gegen Terroristen in Spanien

Lograno ist eine kleine Stadt im Baskenland, in einem berühmten Weingebiet. Auch dort wurde von der ETA ein Bombenanschlag verübt. Es gab 8 Verletzte und einen Toten, aber der Getötete war ein alter friedlicher Bürger, der sich nie mit Politik befaßt hat. Als er zu Grabe getragen wurde, folgten 6000 dem Sarg. Die ganze Stadt!

Wie immer, war auch dieses Begräbnis eine gewaltige Demonstration gegen die ETA und gegen die GRAPO, sowie gegen die Regierung, die nicht im Stande ist, für Ordnung und Sicherheit zu sorgen. Auch in Lograno, also im Baskenland, wurde in Sprechchören verlangt: „Die Armee an die Macht!"

Jeder weiß in Spanien, auch die politische Prominenz weiß es, daß es, früher oder später, zu einem neuen Militärputsch kommen wird.

Die GUARDIA CIVIL, das Rückgrat der Staatsautorität, hat unter ihren Angehörigen die meisten Opfer zu beklagen, meistens einfache Gardisten oder niedrige Dienstgrade.

Die spanische Zeitung „El Alcazar" stellte die Bilanz der Terrorakte für die Zeitspanne von 1. 12. 1979 bis 21. 11. 1980 zusammen; innerhalb eines Jahres wurden 152 Menschen getötet und 414 verwundet, 249 Brandstiftungen verübt, 106 mal wurden Streifen der Guardia Civil mit Maschinengewehrfeuer attakiert, 52 Polizeistationen überfallen, 34 mal Wachposten von Kasernen angeschossen, 56 geheime Waffendepots und 24 geheime Waffenfabriken wurden endeckt, 32 Entführungen, 183 Terroristen wurden durch Gesinnungsgenossen befreit etc. etc.

Es sieht trauring aus mit den wiederhergestellten demokratischen Freiheiten in Spanien!

Mircea C.

Weil er die Wahrheit gesagt hat, soll Professor Robert Faurisson mundtot gemacht werden

Professor Robert Faurisson wurde in England als Sohn eines französischen Vaters und einer schottischen Mutter geboren. Als Jugendlicher lebte er mit seinen Eltern in Singapur und Japan. Dann kam er nach Marseille und nach glänzend abgeschlossenem Studium wurde er Lehrbeauftragter der Universität Sorbonne in Paris und anschließend Professor der Universität Lyon-2 für Philosophie. Er gilt als einer der besten Spezialisten auf dem Forschungsgebiet von Texten und Dokumenten. Mit Politik hat er niemals zu tun gehabt und niemand kann von ihm behaupten, daß er jemals Mitglied einer Partei oder ein politisch Sympathisierender, gleich welcher Richtung, war.

Seit 14 Jahren studierte Professor Faurisson mit der Methode der Textkritik sämtliche ihm zur Verfügung stehenden Dokumente über Geschehen in den Konzentrationslagern des Zweiten Weltkrieges. Nach 14 Jahren Arbeit kam er zu dem Schluß, daß es keine Gaskammer gab, und daß die Ermordung von sechs Millionen Juden eine absolute Unwahrheit ist. Gemäß dieser Schlußfolgerung hat sich bewahrheitet, was vor ihm auch andere behauptet haben (der sozialistische Abgeordnete der französischen Nationalversammlung Paul Rassinier, Prof. Arthur Butz, Dr. James J. Martin und Dr. Austin App, alle drei USA, Richard Harwood, England etc.).

Das hat der L.I.C.R.A. (Ligue contre le racisme l'antisémitisme), eine der B'nai Brith unterstellten jüdischen Organisation, nicht gepaßt und Professor Faurisson wurde vor einer Strafkammer in Paris angeklagt. Die L.I.C.R.A. will erreichen, durch ein gerichtliches Urteil die Forschungsarbeit von Professor Faurisson zu disqualifizieren.

Wie zu erwarten war, ist sein Buch in der Bundesrepublik Deutschland nicht mehr erhältlich. In Frankreich dagegen, sind sowohl das Buch „Es gab keine Gaskammer", als auch sein „Verteidigungsmemorandum" (Mémoire en défense) noch zu kaufen (Editions LA VIEIL TAUPE, B. P. 9805, F. 75224 Paris Cedex 05). Das Memorandum ist auch in englischer Sprache erschienen, nämlich im „Journal of Historical Review", Vol. I, Nr. 1, P. O. Box 1306, Torrance, California 90505, USA. Wie dem zu entnehmen ist, kann Herr Galinski nicht überall bestimmen, was man lesen und was man nicht lesen darf.